

NEON ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν 'Αλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
Έν τῷ ἑσωτερικῷ » 22.
» » ἑξωτερικῷ » 25.
Έξάμηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπείου» πευπούμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΒΙΟΠΡΩΤΗΣΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

Μέχρι 10 γραμμῶν Φρ. 40.
Διὰ τοῦ συνδρομητῆς » 20.
* Ἄνω τῶν 10 γραμμῶν κατ' ἀ-
πικοπήν.

Δ' αἰτίσεις, ἀπευθυντέον
Journal Grec SERAPEUM
Alexandrie (Egypte)

Έν 'Αλεξανδρείᾳ: Τεύχος 32.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ:

Αύγουστος ἐκ τοῦ Augustus, ἀριερωμένος τῷ Αὐγούστῳ. Ἔχει ἡμέρας 31, ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ ὥρας 11. Ὁ ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον. Τελευτ. τέταρτον σελήνης 4, ἡ νέα σελήνη 12. Πρῶτον τέτ. 20. Πανσελ. 27.

1 Σάβ. Πρόδος τοῦ τρίτου καὶ Ζωσιπ. Σταυροῦ	17 Δευ. Μύρωνος μάρτυρος
2 Κυρ. Ἀνακομιδὴ τοῦ λαοῦ. Στεφάνου πρῶτου	18 Τρ. Φλώρου καὶ Λαύρου μαρτύρων
3 Δευ. Ἰσακίου, Δαλματου, Φαύστου δαίον	19 Τετ. Ἀνδρέου στρατηλάτου καὶ τῶν 2 513 μαρτ.
4 Τρτ. Τῶν ἐν Βρέσω 7 ἁγίων παιδῶν	20 Πέμ. Σαμουὴλ τοῦ προφήτου
5 Τετ. Εὐαγγελίου μάρτυρος	21 Παρ. Θαδδαίου ἀποστόλου, Βάσσης μάρτ.
6 Πέμ. Ἡ μετὰ μύρφοις τοῦ Χριστοῦ	22 Σάβ. Ἀγαθονίου μάρτυρος
7 Παρ. Δομιτίου δασιμάρτυρος	23 Κυρ. Λούπου μάρτ ἀπόδ. ἑορτῆς Θεοτόκου
8 Σάβ. Αἰμιλιανοῦ ἁγίου, ἐπισκόπου Κυζίκου	24 Δευ. Εὐτοχίου ἱερομ. μαθ. Ἰωανν Θεολόγου
9 Κυρ. Μαθθία τοῦ ἀποστόλου	25 Τρίτ. Βαρθολομαίου τοῦ ἀποστ. καὶ Τίτου
10 Δευ. Ακαρεντίου μάρτυρος τοῦ ἀρχιερατικόνου	26 Τετ. Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτύρων
11 Τρτ. Εὐπλου μάρτυρος τοῦ διακόνου	27 Πέμ. Ποιμένος τοῦ δαίου
12 Τετ. Φωτίου καὶ Ἀνικίτου μαρτύρων	28 Παρ. Μωυσέως ἁγίου τοῦ Ἀβραάμ
13 Πέμ. Ματίου τοῦ ἁμολογητοῦ	29 Σάβ. Ἀτοτομὴ τῆς κεφ. Ἰωανν. τοῦ Προγρόμου
14 Παρ. Μιχαίου τοῦ προφήτου	30 Κυρ. Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκ. Κιπρόλεως
15 Σάβ. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου	31 Δευ. Κατάθεσις τῆς τιμῆς ζώνης Θεοτόκου
16 Κυρ. Ἁγ. Μανδηλίου, Διομήδους μάρτυρος	

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ.

1821 1 Αὐγούστου. Μάχη κατὰ τὸ γηροκομεῖον Πατρῶν. Καταδίωξις τῶν τούρκων ὑπὸ τοῦ Θ. Γρίβα καὶ Π. Καρατζά. 6 Ἄλωσις Νεγκάστρου ὑπὸ τῶν ἑλλήνων ἀρχηγόντων τοῦ Δ. Πονηροπούλου. 8 Παρέδωξις Μεθώνης ὑπὸ τῶν τούρκων. 26 Μάχη ἐν Βασιλικαῖς, νίκη τῶν ἑλλήνων. 1822 18 αὐγ. Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἐξήφθη ἀρχιστρατήγος ὑπὸ τῆς Γερουσίας. 1823 9 αὐγ. Ἡρωϊκὸς θάνατος Μάρκου Βόνταρη. 28 Μάχη ἐν Καλιακούδα τοῦ Καρπενηρίου ἠρωϊκὸς θάνατος Ζηγοῦρη, Τζαβέλα, Ν. Κοντογιάννη. Διάλυσις τοῦ ἑλλ. στρατοπέδου. 1821. 1 αὐγ. Δευτέρα ναυμαχία ἐν Μυκάλῃ. 3 Μάχη περὶ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, ἀποδίωξις τῶν τούρκων. 4 Τρίτη ἐν Μυκάλῃ ναυμαχία. Ὑποχώρησις τουρκικοῦ στόλου 5 Τετ. ναυμαχία ἐν Σάμῳ ὑπὸ Σαχτούρη. φθορὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου ὑπὸ τῶν κυρπολικῶν τοῦ Κανάρη, Ραφαλιᾶ καὶ Βατικιώτη. 28 Δευτέρα ναυμαχία παρὰ τὴν Πάνορμον τῆς Μιλήτου. Κυρπολικὸς φρεγάτας ὑπὸ Γ. Θεοφάνη καὶ Βατικιώτη. 1825 2 αὐγ. Ἀπόδωξις Καλλέργη εἰς Κρήτην καὶ ἄλωσις τοῦ φρουρίου Γραμβούσης. 15 Κατάκαισις ὑπὸ Ἰβραήμ τῶν ἐν σπηλαίῳ Βρονταμᾶ φυγόντων ἑλλήνων. 23 Καταστροφή δι' ὑπὸνόμενον τουρκικῶν τινῶν γαλακωμάτων ἐν Μεσολογγίῳ. 1826 5 αὐγ. Εἰσβολὴ τοῦ Κιουταχί εἰς Ἀθήνας μετὰ μακρὰν ἀντίστασιν. 6 Μάχη ἐν Χαϊδαρίῳ Ἀττικῆς, νίκη τῶν ἑλλήνων, γενναϊότης τῶν τακτικῶν. 8 Ἔτερα γενική μάχη ἐν Χαϊδαρίῳ ἦττα καὶ ὑποχώρησις τῶν ἑλλήνων εἰς Ἐλευσίνα καὶ Σαλαμίνα. 27 Συγκέντρωσις ἑλλ. στόλου περὶ τὴν Μιτυλήνην. Ναυμαχία ἐπὶ δύο ἡμέρας. 1827 20 αὐγ. Ναυμαχία Κόζοραν πρὸ τῆς Γλαρέντζας. Κυρσεύσις δύο ἐχθρικῶν πλοίων. 1828 2 αὐγ. Συμπλοκὴ ἐν Μαλάζᾳ καὶ Νεροκούρῳ Κρήτης ἦττα τούρκων. Ἀφίξις δύο μοιρῶν γαλλικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τῶν Μαϊζόν.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΑΙ,

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

ΜΕΡΟΣ Ε.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ.

Καί τοι ἡ Μετεωρολογία εἶναι κλάδος ἐπιστήμης ἐστέρημένης σταθερῶν ἀρχῶν, ὑπῆρξεν ὅμως, ἐν παντὶ αἰῶνι, ἰσχυροτάτη πρὸς τὸ ἐπιδρᾶν ἐπὶ τῆς εὐπιστίας τοῦ ἀνθρώπου, οὐ μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν τύχην τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν καθημερινῶν βιοποριστικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων. Ἡ περιέργεια τοῦ εἰδέναι τὸ ἀποδησόμενον τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων, καθίσταται ἀξιοσυγχώρητος τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ὅταν ἀναλογισθῶμεν τὸν ἐξ αὐτῶν φόβον καὶ τὴν ἀπελπισίαν. Τὰς ἀπειλάς ὅθεν τοῦ μετεωρολόγου ἀκροαζόμεθα μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, καὶ τὰ προγνωστικὰ αὐτοῦ τὰ ἐπιβάλλοντα ἡμῖν σωτηριώδεις προφυλάξεις, πρὸς ἀποσόβησιν μεγάλων συμφορῶν καὶ κινδύνων, καὶ ἀναζωπυροῦντα τὴν ἀποσθεσθεῖσαν σχεδὸν ἐλπίδα ἡμῶν, προσδεχόμεθα καὶ ἀνευφημοῦμεν ὡς θεῖαν ἔμπνευσιν.—Παραδείγματα.

1. Ὅτε ἀνομβία ἐπεκράτει ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν Ἀρχαδίᾳ, ὁ ἱερεὺς τοῦ Λυκαίου Διὸς ἀνέπεμπε δεήσεις καὶ προσέφερε θυσίας τῇ πηγῇ Ἀγνοῖ (1)· μετὰ ταῦτα δ' ἤγγιζε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πηγῆς μετὰ κλάδον δρυός. Διὰ τῆς ἐλαφρῆς δὲ ταύτης δονήσεως τοῦ ὕδατος, ἀνυψοῦντο αἴφνης ἀναθυμιάσεις, αἵτινες εἰς νέφη συμπυκνούμεναι κατέπιπτον εἰς ἄφρονον βροχὴν καὶ ἐπότιζον τὴν διψῶσαν γῆν.

2. Οἱ ἱερεῖς τῆς Σαμοθράκης, κειμένης παρὰ τῇ Θρακικῇ παραλίᾳ καὶ κατοικουμένης ὑπὸ Πελασγῶν, ὑπισχνοῦντο τοῖς προσερχομένοις, ἵνα συμβουλευθῶσιν αὐτοὺς, οὐρίον

(α) Ἡ Ἀγνοῖ μυθολογεῖται ὡς μία τῶν νυμφῶν τῶν ἀναθρεφασῶν τὸν Δία, καὶ δοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς πηγῇ τινι τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρχαδίᾳ.

ἄνεμον καὶ καλὴν θαλασσοπορείαν.

3. Οἱ Δρυῖται, ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων Γαλατῶν καὶ Βρεττανῶν, διίσχυρίζοντο ὅτι κατεῖχον τὴν δύναμιν τοῦ καταπραῦνειν τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους.

4. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀφ' ἐνὸς καὶ ὁ νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος Ἰάμβλιχος ἀφ' ἐτέρου, χρησμολογικὰς τῶν ἐθνικῶν ναῶν λέξεις ἀπλῶς ἀπήγγελλον· ὅτε ὁ μὲν, ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, ἐνησμενίζετο ἐπὶ τῇ ἰκανότητι τοῦ διδάσκειν τὴν τέχνην τοῦ συνδέειν καὶ ἀπολύειν τοὺς ἀνέμους, τοῦ διεγείρειν τρικυμίας καὶ πάλιν ταύτας καταυνάξειν· ὁ δὲ διεβεβαίωτο, ὅτι ὁ τερατοποιὸς Σκύθης Ἀβάρης καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐκέκτηντο ὡσαύτως τὰς αὐτὰς μετεωρολογικὰς δυνάμεις.

5. Οἱ ἀβλικοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου φθονήσαντος τὸν εὐνοούμενον αὐτοῦ Σώπατρον, τὸν ἐξ Ἀπαμείας, τὸν καὶ περίφημον καταστάντα ἐπὶ ταῖς ὑποτιθεμέναις αὐτοῦ ὑπερφυσικαῖς δυνάμεις, κατηγορησαν αὐτοῦ ὡς συνδέσαντος τοὺς ἀνέμους καὶ ἐπενεγκόντος τὸν τότε λιμὸν τῆς πρωτεύουσας. Κατὰ συνέπειαν τῆς συκοφαντίας ταύτης ὁ εὐπίστος καὶ δειλὸς Αὐτοκράτωρ διέταξεν οὐ μόνον νὰ βασανίσωσι τὸν Σώπατρον ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν θανατώσωσι.

6. Συνοψίζομεν τὸ ἀκόλουθον συμβᾶν ἐκ τοῦ «Παγκοσμίου Μηνύτορος» τῆς 23 Αὐγούστου 1828: Ὅτε ὑπερβολικαὶ βροχαὶ ἐπέφερον βλάβην καὶ κατέστρεψαν τὰς ἐλπίδας τῶν γεωργῶν, ἡ ἀφανὴς αἰτία τῶν δυστυχημάτων τούτων ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ταῖς μαγγανείαις γυναικῶς τινος, ἥτις, πρὸ τινῶν μηνῶν ἀφιχθεῖσα εἰς Βρυξέλλας, προὔτιθετο νὰ παραστήσῃ τὸ καὶ πλειστάκις πρὸ τῆς ἐλεύσεως αὐτῆς παρασταθὲν θέαμα ἀνυψώσεως ἀεροστάτου. Ἡ πρόληψις δ' αὐτῆ τοῦ ὄχλου τοσοῦτον διεσπάρη καὶ ἐγενικεύθη ἐν τῇ πόλει, ὥστε ἡ ἀθῶα ἀερόναυτις ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ τὰς δεούσας προφυλάξεις ὑπὲρ τῆς ἀτομικῆς αὐτῆς ἀσφαλείας· ἄλλως, διέτρεχε τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ κατῆ

ζῶσα ὑπὸ ἀνθρώπων ἐχόντων ἀναμφιβόλως τὰς αὐτὰς φρένας ἐκείνων, οἵτινες ἄλλοτε ἐπευφήμησαν καὶ ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Σωπάτρου. Τίνες, δὲ, δύναται τις ἐρωτῆσαι, ἦσαν οὗτοι; — Ἦσαν οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων τῶν Βρυξέλλων καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως. Τὸ δὲ συμβᾶν φέρει χρονολογίαν τοῦ ἔτους. 1828!

7. Ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Κ. Τ. Γ. Μ. Kenney τῷ ἐπιγραφομένῳ «Ἐπισημὰ καὶ Ἀτομικὰ, μετὰ Ὀδοιπορικῶν Σημειωμάτων μετὰ τῶν Βορείων καὶ Νοτίων Ἰνδιῶν» (Memoirs Official and Personal with Sketches of Travels among the Northern and Southern Indians) ἀναγινώσκομεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐσχέτισθη ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ Χοκτώβη (Choctaw) μεθ' ἐνὸς «Ἰετοποιοῦ» (rain maker) οὗτινος τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τοῦ προξενεῖν βροχὴν ἄπασα ἡ φυλὴ ἐπίστευεν.

Ὁ Βυρβῶν ἐν τῇ «Φυσικῇ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ» ὁμιλῶν περὶ τῶν «Ἀποδείξεων τῆς Θεωρίας τῆς Γῆς» («Histoire Naturelle Preuves de la Terre») λέγει: «Τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος φημίζεται ἕνεκεν τῶν τρικυμιῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀλλοκότου νέφους τοῦ προδρόμου αὐτῶν· τὸ νέφος τοῦτο φαίνεται κατὰ πρῶτον ὡς μικρά τις στρογγύλη κηλὶς ἐν τῷ στερεώματι, οἱ δὲ θαλασσοπόροι ἀποκαλοῦσιν αὐτὸ, «Ὀμμα Ταύρου.» Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ ὡσαύτως παραλίᾳ τῆς Ἀφρικῆς Νατάλ, μικρόν τι νέφος σχηματίζεται, παρεμφερὲς τῷ τοῦ Ταύρου ὄμματι τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Ἐκ τοῦ νέφους τούτου φαίνεται ἐκπηγάζων σφοδρότατος ἄνεμος, τὰ αὐτὰ παράγων ἀποτελέσματα. Παρὰ τῇ ἀκτῇ τῆς Γουινέας καταγιγίδες ὡσαύτως, ὡς αἰ ἤδη περιγραφείσαι, τοιοῦτοτρόπως ἀναγγέλλονται· ἤτοι, διὰ μικροῦ νέφους ἐν τῷ στερεώματι, ἐνῶ συγχρόνως τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ οὐρανοῦ διάκειται συνήθως εὐδέστατον, καὶ ἡ θάλασσα ἡρεμοῦσα.»

Θεωροῦμεν ἐπάναγκες, πρὶν ἢ προσβῶμεν εἰς τὴν διασάφησιν τῶν ἀνωθι παραδειγμάτων, νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς πιθανότητος μετεωρολογικῶν καὶ θαυμασιῶν προφησιῶν, ὡς ἡ γνώσις τῶν συμπτωμάτων τούτων τῶν ὑπὸ τοῦ Βυρβῶνος ἀναπερομένων, τῶν προαγγέλων οὗτων εἰπεῖν προσεγγιζουσῶν καταγιγίδων καὶ τρικυμιῶν, δύναται εὐχαριῶς νὰ ὑπαγορεύσῃ, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ διεγείρῃ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φόβον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκείνοις τοῖς ὅλως ἀγνοοῦσι τὰ μετεωρολογικὰ ταῦτα φαινόμενα.

1. Ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ, ὁ ἱερεὺς ἀναμφιβόλως δὲν ἐπεχείρει τὴν θαυματουργίαν του πρὶν ἢ πειστικὰ τινα μετεωρολογικὰ σημεῖα ἠγγυῶντο περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Οὕτω, π. χ. καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐξευγενισμένῃ Εὐρώπῃ δεισιδαιμονικαὶ τελεταὶ πρὸς ἐπαγωγὴν ἢ ἀναστολὴν βροχῆς οὐδέποτε γίνονται, πρὶν ἢ διαδηλωθῇ ἐν τῷ οὐρανῷ ἡ προσέγγισις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης περιπτώσεως.

2. 3. Ἐὰν ἡ ὑπόσχεσις τῶν ἱερέων τῆς Σαμοθράκης δὲν ἐξεπληροῦτο, καθίστατο εὐκολον τὸ ν' ἀθωωθῇ ἡ θεότης διὰ τῆς προφασιολογίας, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ναυτικὴ ἀπειρία, ἢ ἡ ἰκανότης τοῦ θαλασσοποροῦντος ἰκέτου, ἢ τὸ τοῦ πλοίου του ἐλαττωματικόν, ἢ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἦν ἐνοχος δῆθεν ἐγκλήματός τινος, ἢ τὸ χεῖριστον, ἐνοχος ἀνευλαθείας καὶ ἀπιστίας. Ἀναμφιβόλως διὰ τῶν αὐτῶν τεχνασμάτων καὶ οἱ Δουῖται διετήρουν τὴν ἐπὶ ἀδιαπταίστω δυνάμει φήμην αὐτῶν.

4. 5. 6. Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς συνήθους πορείας τῶν ἀνέμων καὶ τῶν παλιρροῶν κλιμάτων τινῶν τῆς γῆς, καθίστων ἐνίοτε ἰκανὸν τὸ μαντεῖον ἢ τὸν φιλόσοφον πρὸς τὸ ἀναγγεῖλαι τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἐκδοσιν τῆς θαλασσοπορείας τῶν ναυτιλομένων. Ἀπλῆ ὅμως ἀγγελία ἐπιστημονικῆς προβλέψεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲν ἔρκει, ἀλλὰ τὰ προγνωστικὰ ταῦτα ὄφειλον νὰ προσλάβωσι

τό κύρος υπερφυσικῆς θετικότητος. Ἐκ τούτου παρήχθη ἡ τῶν ἀρχαίων τερατουργῶν προσπάθεια τοῦ ὑποκρύπτειν καὶ τὰς ἀπλουστεράς τῆς φύσεως ἐνεργείας ὑπὸ μαγικῶν πέπλων.

Ἡ πίστις ὅτι οἱ εἰς τὰ τῆς μαγικῆς φιλοσοφίας μεμυημένοι ἐκέκτηντο τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστέλλειν ἢ συνδέειν τὰς πνοάς τῶν ἀνέμων, τοῦ προλέγειν τὸν βαθμὸν τῆς θερμότητος ἢ τοῦ ψύχους, κτλ. διετέλεσεν οὖσα δημοτικὴ καὶ μετὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸν 8 καὶ 9 αἰῶνα μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Καρόλου τοῦ Μάγνου καταδιωχθέντων καὶ ἐξορισθέντων μάγων, συγκατελέγοντο καὶ οἱ διακρινόμενοι ὑπὸ τὸ ὄνομα, οἱ «*Tempestarii*», τουτέστιν, οἱ κανονίζοντες καὶ διατάσσον τὰ περὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, τῶν τρικυμιῶν, καταιγίδων, βροχῶν, χαλαζῶν καὶ λοιπῶν. Διηγοῦνται περὶ ἐνὸς τοιούτου Καζαμιάδου, οὗτινος ἡ πρόρρησις τυχαίως πῶς ἐξεπληρώθη καθ' ὄλοκληρίαν καὶ κατὰ γράμμα, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἅπαντα τὰ μετὰ τὴν προφητικὴν αὐτῆν ἐκπλήρωσιν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα μνησολόγια, μετὰ τοσαύτης προθυμίας καὶ γενναιοδωρίας ἠγοράζοντο, ὥστε μετὰ τινα ἔτη ὁ Καζαμιάδης οὗτος ἀποκτήσας σημαντικὴν περιουσίαν παρητήθη τοῦ προφητικοῦ του ἐπαγγέλματος.

7. Ὁ Κ. Μ' Κουπὺ κατάρθωσε νὰ λάβῃ ἰδιαιτέρην συνέντευξιν μετὰ τοῦ ρηθέντος βροχιοποιῶν ἵνα μάθῃ τὸ ἀπόκρυφον τῆς ὑδροποιητικῆς αὐτοῦ τέχνης. Ἀναφέρει δὲ τὴν μετὰξὺ τῶν ἐπομένῃν συνδιάλεξιν.

«*Ἄμὰ οἱ ἄλλοι Ἴνδοὶ ἀπῆλθον, τὰ εἶπον διὰ τοῦ διερμηνέως μου, ὅτι ἤμην λίαν περιεργός καὶ ἀνυπόμονος νὰ μάθω τὸ μυστήριον τοῦ ποιεῖν βροχὴν, καὶ ὅτι, ἂν μοὶ ἐφανέροντο τὰ καθέκαστα αὐτοῦ ἤθελα τῷ προσφέρει μέγα δῶρον: ἐν ζευγὸς δηλ. ὑποδημάτων, τρεῖς λίτρας καπνοῦ, ἐν πυροβόλον, δέκα λίτρας πυρίτιδος, ἐν ἐφάπλωμα καὶ χρηματικὴν τινα ποσότητα.*

» Τότε δ' ὁ Ἴνδος ἀνεσηκώθη ὄρθιος, καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ὅτε μὲν πρὸς τ' ἀριστερὰ ὅτε δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐθεώρει πέριξ αὐτοῦ, ὡσανεὶ ἠκροάζετό τι, εἶτα πάλιν καθήσας καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν διερμηνέα μου τῷ εἶπεν. «*Ἐρώτησον τὸν Αὐθέντην ἂν τῶντι θὰ μοὶ δώσῃ ἀπὸ τὰ δῶρα.*» Βεβαιότατα, τῷ ἀπεκρίθη διὰ τοῦ διερμηνέως, ἐπὶ τῷ ρηθέντι ὅρω τοῦ νὰ μοὶ φανερώσῃ τὰ πάντα. ἤτοι τὴν τέχνην δι' ἧς δύνασαι νὰ παράγῃς βροχὴν. Τότε ἐκ δευτέρου ἀνασηκώθεις, ἐθεώρησε κύκλωθεν, ἔβαινε τὸ οὖς καὶ πάλιν καθήσας ἤρξατο τοῦ λόγου οὕτως πως: «*Ἐκλήμην ποτὲ ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, πλησίον τινὸς κοιλάδος. Δὲν εἶχε θρέξει ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. Αἱ γλῶσσαι τῶν ἕπων τῶν κυνῶν καὶ ἄλλων ζῶων ἐκρέμαντο, ἐξῶθεν τοῦ στόματος αὐτῶν, κατεξηραμένοι ὑπὸ τῆς δίψης. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐδίψουν. Ὁ ἥλιος κατέφλεγε τὸ παν, δένδρα καὶ φυτὰ, ἀνθρώπους καὶ κτήνη. Θλίψις τότε μὲ κατέλαβεν. Ἄλλ' κίφνης τὸ Μέγα Πνεῦμα ἐξέβαλε πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ὅπερ περιεφώτισε ὅλους τοὺς οὐρανοὺς. Τὸ Πνεῦμα ὠμίλησε καὶ ἡ γῆ ἐξετινάχθη ἐκ θεμελίων. Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν, κατάρρευσαντος τοῦ πυρὸς, εἶδον μίαν πύλιν, ἰσταμένην ἀγερόχως πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς κοιλάδος, διὰ μίας διατρηθείσης ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς ρίζης ὑπὸ τοῦ πυρὸς, τοὺς δὲ κλάδους καὶ τὸν φλοιὸν αὐτῆς τῆδε κακείσε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταπεσόντας: μετ' ὀλίγας δὲ στιγμῆς τὰ πάντα ἐπανελθόντα εἰς τὴν προτέρην αὐτῶν ἡμερίαν. Τότε δὲ τὸ Μέγα Πνεῦμα ὠμίλησεν εἰς ἐμὲ καὶ εἶπεν. «*Ἦπαγε πρὸς τὴν πύλιν ἐκείνην, σκάψον τὸ χῶμα τῆς ρίζης καὶ θὰ ἀνεύρῃς τὸ διασχιστὸν καὶ κατακεραματιστὸν τὸ δένδρον. Λάβε αὐτὸ, περιτύλιξέ το ἐπιμελῶς, καὶ φέρε το πάντοτε μετὰ σοῦ. Ἄν δὲ ποτε καὶ πάλιν ἡ γῆ ἀποξηρανθῇ, οἱ δὲ ἵπποι**

» καὶ τ' ἄλλα κτήνη πάσχουσιν ὑπὸ δίψης, ἀνάβηθι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ παρατυχόντος λόφου, δεήθητι ἐμοῦ καὶ ἐγὼ θὰ κάμω βροχὴν.» Ἐπήκουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, καὶ πάντοτε μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο, ὅποτε παρακαλῶ αὐτὸ θρέχει.» Τῷ εἶπα τότε νὰ μὴ δεῖξῃ τὸν κερκυνὸν τὸν κατισχίσαντα τὴν πίσυν. Ἐσηκώθη πάλιν ἐπὶ ποδῶς, ἐθεώρησε κύκλω αὐτοῦ, εἶτα ἐκάθησε καὶ σύρας ἐκ τοῦ κόλπου του ἕνα κυλινδρικὸν φάκελλον, ἀνηρτημένον περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ διὰ λεπτοῦ σχοινίου ἐκ δέρματος ἐλάφου, ἤρξατο ἐκτυλίσειν τὰ περικαλύματα αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ συνέκειντο ἐξ ἀλεπαλλήλων τεμαχίων θαμβρακερῶν, λιπῶν καὶ ἄλλων πανίων, ἅπερ, ἐκτυλίσειν, κατέθετε συγχρόνως ἐν πρὸς ἐν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Τέλος, ἀφοῦ ἤδη συνεσωρεύθησαν τοσαῦτα τεμάχια ὅσα ἤρουν πρὸς περιτύλιξιν ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς μομμίας, ἤλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ τελευταίου, συνισταμένου ἐκ δέρματος ἐλάφου, ὅπερ ἐκτυλίξας μετ' εὐλαθείας, ἐξέβαλε τὸν κερκυνὸν, τὸν ὁποῖον κρατήσας μετὰ ξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ δακτύλου ἀνέκραξεν. «*Ἴδου αὐτός.*» Τότε ἐγὼ λαβὼν αὐτὸν, τὸν ἐθεώρησα μετὰ περιεργείας καὶ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, καὶ τῷ εἶπα, ὅτι θεοκίως τοῦτο ἦτο λαμπρὰ καὶ ἀξιοθαύμαστος ἀποκάλυψις, ἀνεκτίμητον κειμήλιον. Τὸ ἐνεχείρισα δὲ πάλιν τῷ θεοποιῶ, ὅστις μετὰ μεγίστης προσοχῆς περιδέσας τὸν φάκελλον διὰ τῶν αὐτῶν πινῶν τὸ ἐπανάθηκεν εἰς τὸν κόλπον του.» «*Ὁ ἀνεκγνώστης ἀναμφιβόλως θέλει νὰ μάθῃ, τί ἦν οὗτος ὁ κερκυνός, ἢ μάλλον εἰπεῖν τὸ φίλτρον τὸ περιάπτου τοῦτο. (Lisman) — Ἦτο . . . διάλιον πῶμα φιάλης οὗτινος τὸ ἀνωθὶ μέρος εἶχε συντριβῆ!*» Τὴν σήμερον τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας συμβουλευόμεθα ὅπως προφυλαχθῶμεν κατὰ τῶν μετεωρολογικῶν ἀποτελεσμάτων: ἀλλὰ τὸ πάλιν ἡ μαγικὴ τέχνη ἐσφετερίζετο τὰ περὶ αὐτῶν. Οἱ κάτοικοι π. χ. τῆς Πεθώνης, ἐν Ἀργολίδι, ὅτε σφοδρὸς μεσημβριοανατολικὸς ἄνεμος ἀνετάραττε τὸν Σαρωνικὸν Κόλπον, προσεπάθουν νὰ ὑπερασπίζωνται κατ' αὐτοῦ διὰ τῶν ἐξῆς γοητειῶν: — Κατέσφαζον λευκὸν ἀλέκτορα εἰς δύο ἴσα μέρη, δύο δὲ ἄνδρες ἐλάμβανον εἰς χεῖρας ἀνά ἐν, καὶ ἀφοῦ πρῶτον προσήγγιζον ῥάχιν πρὸς ῥάχιν, ἔτρεχον ἐκάτερος πρὸς ἐναντίαν διεύθυνσιν κυκλοειδῶς περίξ τῶν ἀγρῶν, μεχρὶσοῦ ἐπανήρχοντο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ὅθεν ἐξεκίνησαν: εἶτα δ' ἔθαπτον ἀμφοτέρω τὰ τεμάχια ὁμοῦ ἐντὸς τῆς γῆς. Διὰ τῆς τελετῆς δὲ ταύτης ὑπετίθετο, ὅτι οὐδόλως πλέον ὁ ἄνεμος ἠδύνατο νὰ βλάψῃ τοὺς ἐντὸς τοῦ οὐτῶ καθερωμένου κύκλου κειμένους ἀγρούς, ὅσον σφοδρῶς καὶ ἂν ἔπνεε. Καὶ οἱ κάτοικοι δὲ τῶν Κλεωνῶν ἐφραζάροντο ὅτι ἠδύνατο νὰ διακρίνωσιν ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ στερεώματος τὴν προσέγγισιν παγετοῦ, δυναμένου νὰ βλάψῃ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν, καὶ ἀμέσως προσφέροντες θυσίας τοῖς θεοῖς, προσεπάθουν ν' ἀποθήσωσι τὴν βλάβην. Ἄλλα δέ τινα ἔθνη ἐψάλλον ὕμνους πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Τὸν 8 αἰῶνα οἱ λαοὶ τῆς Ἑρώπης ἐπεχείρουν ν' ἀποτρέψωσι τοὺς κινδύνους τῆς χαλάζης καὶ τῶν καταιγίδων στήνοντες καθέτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μακροὺς πασσάλους περιτετυλιγμένους διὰ τεμαχίων χάρτου φερόντος μαγικοὺς χαρακτῆρας. Ἐν τινὶ ἀπαγγελίᾳ ἀναγνωσθείσῃ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1826, ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν νεοφευρεθέντων «*l'air en papier*» ἦτο, «*Ἀλεξητήριον κατὰ τῆς χαλάζης*» παρίσταται ὁπωσοῦν ἀμφίβολος. Τὰ ἀλεξητήρια ὅμως ταῦτα κατὰ τὸν Κ. Α. Περώττην ἐπέτυχον καλῶς ὡς καὶ τὰ πασίγνωστα ἐλεξικέρουνα. Ὁ Περώττης ἀναφέρει ὅτι, ἀφοῦ ἔστησε πλεῖστα ἐξ αὐτῶν τῶν ἀλεξιχαλάζων, οὕτως εἶπεῖν, ἐπὶ ἐκτεταμένου ἀγροῦ 16,000 ὄργυιων, διέσωσεν ἐκ

τῆς χαλαζοβλάβης καὶ τὰ σιτάρια καὶ τὰς ἀμπέλους του, ἐνῶ δεκατέσσαρες χαλάζης καταγιγίδες τῷ αὐτῷ ἔτει συμβῆσαι μεγάλως ἔβλαψαν τοὺς γειτνιαζόντας ἀγρούς. Καὶ ἐν Μεδιολάνοις ὡσάυτως κατεδείχθη ἡ ἐνέργεια τῶν τοιούτων πασσάλων κατὰ τῆς χαλαζοβλάβης. Οὗτοι δὲ συνίστανται ἐκ μεταλλικῶν βελονῶν περιτετυλιγμένων διὰ λινῶν τριχιῶν.

Ἄν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον τὰ παρ' ἡμῖν ἀλεξικέραινα, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὡσάυτως, ὅτι δὲν ἠγνόουν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ρηθέντων ἀλεξιχαλάζων καὶ ὅτι ἐπιούνητο χρῆσιν αὐτῶν. Ἡ δὲ δι' αὐτῶν ἀποτροπὴ τῆς χαλαζοβλάβης τῶν ἀγρῶν, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ νομισθῆ ὡς ἀποτέλεσμα ὑπερφυσικῆς ἐπιδράσεως.

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ
ΤΩΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ.

« Οὐδόλως ἐστὶν ὀρθόν, λέγει ὁ Γάλλος » Εὐσέβιος Σαλβέρτος ἐν τῷ περὶ «Μαγείας» συγγράμματι αὐτοῦ («De Sciences Occultes») τὸ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ χρησιμοδοτεῖν τὰ πάντα ἐγίνοντο σκοπούμενος πρὸς ἀπάτην καὶ φανακισμὸν τῶν μαντευομένων· καθόσον μάλιστα οἱ τοὺς χρησμούς ἀπαγγέλλοντες διετέλουν πολλὰκις ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀληθοῦς παραφροσύνης. Ὁ Κ. Τίεδμαν (1) λίαν εἰκότως πιστεύει, ὅτι αἱ ἱέρειαι τῶν ἀρχαίων Γερμανῶν, αἱ προφητεούσαι μεταξὺ τῆς παραχῆς καὶ τοῦ φλοίσβου τῶν ποταμῶν, προσβλέπουσαι ἀτενῶς εἰς τὰς δίνας τῶν ὑδάτων καὶ τοὺς ἐλιγμούς τῶν ρευμάτων,

(1) *Tiedmann*, Γερμανὸς ἱστοριογράφος τῆς Φιλοσοφίας, γεννηθεὶς τὸ 1745 πλησίον τῆς Βρέμης, καὶ ἀποθανὼν τὸ 1803. Ἐδίδαξε τὰς ἀρχαίας γλώσσας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μαδούργου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του φημιζονται τὰ ἐξῆς ὁδοί: «Σύστημα τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας» καὶ «Πνεῦμα τῆς Θεωρητικῆς Φιλοσοφίας» ἀμφότερα γερμανιστὶ συγγεγραμμένα. Πρὸς δὲ τούτοις ἐξέδωκε καὶ ἀξιολόγους «Μελέτας περὶ Μαγείας».

» ὑπέπιπτον, φυσικῶ τῷ λόγῳ, εἰς σκοτο-
» δονιάσεις τῆς κεφαλῆς ὡς ἐκ τῆς τοιαύ-
» τῆς θέσεως τοῦ σώματος αὐτῶν. (1) Πα-
» ρόμοιόν τι φαίνεται καὶ ἐν τῇ καταληπτι-
» κῇ καταστάσει, εἰς ἣν οἱ μαγνητίζοντες
» ρίπτουσι τοὺς ὑπ' αὐτῶν μαγνητιζομένους,
» τοὺς ὄντας ἀσθενεῖς φύσει κατὰ τὸν
» ὄργανισμὸν τοῦ σώματος, καὶ ἔτι μᾶλλον
» κατὰ τὸ πνεῦμα, διὰ τοῦ διαταράττειν καὶ
» ἐρεθίζειν τὴν φαντασίαν, καὶ προσηλόνειν
» τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ πολὺ εἰς ἐπικνε-
» λημέναις χειρονομίαις μονοτόνους καὶ πα-
» ραλόγους.»

Ἡ μουσικὴ πρὸς τούτοις, ἐξασκοῦσα τὴν ἀρίθμηλον αὐτῆς ἐπενέργειαν, διατίθησι πολ-
λάκις τὸν ἐνθουσιαστὴν ἵνα πιστεύσῃ ὅτι οἱ
θεοὶ παρεδέχθησαν αὐτὴν ὡς μέσον ἀποκα-
λύψεως. Μεταξὺ τῶν Ἑβραίων, ὡς καὶ με-
ταξὺ ἐτέρων λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ προ-
φήτης προσφεύγει εἰς τὴν μουσικὴν ἵνα δια-
διατηρήσῃ τὴν προφητικὴν ἀναγωγὴν τοῦ
πνεύματος αὐτοῦ. Ὁ Ἐλισσαῖ, ἀροῦ ὁμο-
λόγησεν ὅτι, ἐπειδὴ βλέπει παρόντα τὸν Ἰω-
σαφάτ βασιλέα τοῦ Ἰούδα, δύναται νὰ προ-
φητεύσῃ, λέγει: «Τώρα φέρετέ μοι ἓνα μου-
σικόν. Καὶ ἐγένετο, κιθαρωδοῦντος τοῦ μου-
σικοῦ, χεὶρ Κυρίου ἐπ' αὐτὸν καὶ ἤρξατο προ-
φητεῦσαι.» (Βασιλειῶν Δ. Κεφ. Γ. 14—16.)

Οἱ προφῆται ἢ *Baruas* τοῦ Ἰνδοστάν διε-
γείρουσι τὸν νοῦν αὐτῶν δι' ἀσιμάτων ἱερῶν
καὶ ὄργανικῆς μουσικῆς, καὶ οὕτω καταλαμ-
βάνονται ὑπὸ εἴδους τινὸς φρενητιάσεως συ-
νοδευομένης μετ' ἀλλοκότων χειρονομιῶν καὶ
τέλος ἐκφέρουσι λέξεις ἀσυναρτήτους, θεω-
ρουμένας ὡς χρησμούς. Οἱ προφῆται οὗτοι
δέχονται καὶ μαθητὰς, οὓς καθυποβάλλουσι,
μετὰ προπαρασκευαστικὰς τινὰς ἱεροπραξί-
ας, εἰς μουσικὴν καλουμένην θεοδικίαν. Οἱ
δὲ ὑπ' αὐτῆς τῆς δοκιμασίας μὴ περιπίπτον-

(1) . . . « Τὰ μαντεύματα αὐτῶν τῶν ἱερῶν γυναι-
κῶν (τῶν Γερμανῶν), αἱ ποταμῶν δεινὰς προβλέπου-
σαι καὶ ρευμάτων ἐλιγμοῖς καὶ φόροις τεκμαιρόμεναι
προεθέπιζον. » (Πλούταρχ. Γ. I. Καῖσαρ. XIX.)

τες εἰς φρενητιώδη ἔκστασιν τοῦ νοῦς, ἀμέ-
σως ὑποβάλλονται ὡς ἀνίκανοι, ὡς ἀνάξιοι
θείας ἐμπνεύσεως.

Ἐκτὸς ἂν ὁ νοῦς ἐρεθισθῆ εἶναι ἀδύνατον
νὰ ὑπάρξῃ πίστις ἢ πεποιθήσις εἰς χρησμούς·
καὶ ἵνα παραχθῆ αὕτη τῷ ἀκρατῇ ἢ τῷ
θεατῇ, ἀνάγκη ὥστε ὁ χρησιμοδοτῶν νὰ ὑ-
ποστῇ πρῶτος τὸν ἐρεθισμὸν. Ἐν τοῖς ναοῖς
τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου,
παρεκτὸς τῆς χρήσεως αὐλῶν, κυθάλων
καὶ σαλπίγγων, καὶ ἄλλαι ἰσχυρότεραι δυνά-
μεις ἐτίθεντο εἰς ἐνέργειαν, ὅτε οὐράνιαι με-
θερμηνεύσεις ἐμελλον ν' ἀπαγγελθῶσιν.

Ὅτε τὸ ὄνειρον ἦτο τὸ ἐκλεχθὲν μέσον
ἀποκαλύψεως, πρόσωπα λίαν νεὰ καὶ ἀπλοῖ-
κά ἐξελέγοντο ὡς τὰ μᾶλλον κατάλληλα
πρὸς ἐπίτευξιν τοιαύτης μαντικῆς, προσδο-
θούμενα ὑπὸ μαγικῶν ἐπικλήσεων καὶ θυμια-
μάτων πρὸς τοῦτο συντελεστικῶν. Ὁ Πορ-
φύριος ὁμολογεῖ ὅτι τοιαῦται προπαρασκευαί
καὶ ἱεροπραξίαι δύνανται καλῶς νὰ ἐξάψωσι
τὴν φαντασίαν· καὶ ὁ Ἰάμβηλιχος (1) ἐκφρά-
ζει τὴν αὐτὴν γνώμην διαφοροτρόπως, προ-
σεπιθετικῶν ὅτι δι' αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος κα-
θίσταται ἱκανὸς καὶ τοῦ προσεγγίσει τῇ θεό-
τητι!

Ἡ ἱέρεια τοῦ πλησίον τῆς Μιλήτου, ἐν
τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μαντείου τῶν Βραγχιδῶν,
πρὶν ἢ προφητεῦσαι, εἰσέπνεεν ἐπὶ τινὰς στιγ-
μὰς τὰς ἀναθυμιάσεις ἱερᾶς πηγῆς. Ὁ χρη-
σμός τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Κλάρῳ ἐξεδίδετο
ὑπὸ ἱερέως, ὅστις, ὡς ποιεῖσόμεν, παρεσκευ-
άζετο πρὸς τοῦτο καταβαίνων ἐντὸς φρέατος·
τοῦθ' ὅπερ καὶ συνέτεμεν τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς του. Ὁ ἀλλόκοτος τρόπος, δι' οὗ ἡ Πυ-

(1) Ἰάμβηλιχος. Φιλόσοφος νεοπλατωνικῆς, γεννηθεὶς
περὶ τὰ τέλη τοῦ I. μ. X. αἰῶνος, ἐν Χυλκίδι τῆς
Κοιλῆς Σαρίας, καὶ ἀποθανὼν τὸ 333. Ἦτο μαθητὴς τοῦ
Πορφύρου καὶ ἐδίδαξεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐπρόσεβου φι-
λοσοφίαν τινὰ μυστικὴν, μεθ' ἧς συνεμίγνυε τὴν μαγεί-
αν καὶ θεωργίαν. Ἐδίδαξε πρὸς τούτοις τὸν τρόπον
τοῦ συγκοινωνεῖν μετὰ τῆς θεότητος, ἢ μετὰ τῶν μεταξὺ
θεοῦ καὶ ἀνθρώπου μεσολαβούντων δαιμόνων. Διετίθειτο
δὲ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἐθαυματούργει.

θία ἐξετίθετο εἰς τὰς ἐκ τοῦ σπηλαίου τῶν
Δελφῶν ἐκπεμπομένας ἀναθυμιάσεις, ἥδη ὡ-
σαύτως περιεγράφη. Ὁ Πλούταρχος μᾶς θε-
βαισὶ, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγων:

« . . . Μαντεύσατο εἰς θεὸν ἐλθὼν
« Τῷ μὲν ὁ Χρυσόκλμας εὐδάεως ἐξ ἀδνάτου ναῶν
(πλοῦν.

«Εἶπε. κτλ.» (Ὀλυμπιονικ. Ζ. 34—32).
ὅτι αἱ ἱερὰ αὐτὰ ἀναθυμιάσεις συνωδεύοντο
ὑπὸ εὐωδίας ἀφικνουμένης μέχρι τοῦ μέρους
ἐνθα ἴσταντο οἱ μαντευόμενοι. Ἄλλ' εἴτε φυ-
σικὰ ἀρώματα συνεμίγνυντο μετὰ φυσικῶν
ἐνεργειῶν, ἢ οἱ τοῦ μαντείου ἱερεῖς διὰ τε-
χνητῶν ἀρωμάτων προσεπάθουν ν' ἀποτρέ-
πωσι καὶ διαλύωσι τὴν δυσωδίαν τῶν ἐκ
τοῦ σπηλαίου ἀερίων, δὲν δυνάμεθα περὶ τού-
του ν' ἀποφανθῶμεν.—

Ὅτε λοιπὸν ὁ ἱερεὺς τῆς Κλάρου προσέ-
βαλλε σπουδαίως τὴν υγιάν του διὰ τῆς ἐν
τῷ φρέατι καταβάσεώς του· ὅτε ἡ ἱέρεια τῶν
Βραγχιδῶν καὶ ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν εἰσέ-
πνεον τὰ ἀέρια ταῦτα μεθ' ἐτέρων φυσικῶν
ἢ τεχνητῶν ἐπενεργειῶν· ὅτε ἡ προφήτις τῶν
Γερμανῶν, ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ νοῦς αὐτῆς ἴ-
στατο ἀκίνητος παρὰ ταῖς ὄχθαις τῶν κα-
ταρρέοντων ποταμῶν· ὅτε οἱ προφῆται τοῦ
Ἰνδοστάν ἐγκατέλειπον ἑαυτοὺς εἰς τὴν δύ-
ναμιν τῆς μουσικῆς, ἧς ἢ ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρα-
σις διετρέφετο ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς τῶν ἀ-
νατροφῆς, οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ἐν ἀπάσαις
ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν, ἤθελεν εἶσθαι, ἢ
ἠδύνατο νὰ ἦναι φυσικώτερον, εἰμὴ παραγω-
γῇ φρενητιάσεων, σκοτοδινιάσεων, μέθης τοῦ
νοῦς καὶ ἐρεθισμοῦ τῶν αἰσθήσεων. Ἡ δὲ ὑ-
ποτιθεμένη θεία ἐμπνευσις, ἢ μᾶλλον, οἱ εἰς
αὐτὴν ἀποδιδόμενοι χρησμοὶ ἦσαν ἀπλαῖ
σκευωρίαί τῶν ἱερέων καὶ τῶν μάντεων· ἀλλ'
ἢ ἐπιστήμη κατεῖχε τὴν προεδρείαν πάντοτε
ἐπὶ τοῦ προφητικοῦ αὐτῶν ἐπαγγέλματος
κανονίζουσα τὴν διαχείρησιν τῶν πράξεων
καὶ ὑπαγορεύουσα ἀλανθᾶστως ἠθικὰς τε καὶ
ὕλικὰς ὠφελείας ἧς ἠδύνατο ἐξ αὐτῶν νὰ
πορίζωνται οἱ αὐτοκαλούμενοι οὗτοι **Θαυμα-
τουργοί.**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Υπό Α. Ε.

Η ΠΡΟΤΕΡΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΦΟΡΗΣ

Πρὸς δυσμὰς τῆς Πενσυλβανίας καὶ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Όχιο καίται μικρὰ τις πόλις, ἣτις περὶ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου αἰῶνος μόλις ἠρίθμει τριάκοντα καλύβας. Εἰ καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ κόμη ἐκείνη συγκαταλειθεῖτο μεταξὺ τῶν γειτνιαζουσῶν ἀποικιῶν δὲν ἐθεωρεῖτο ὅμως ὡς μέρος τοῦ Μεγάλου Ἀνατολικοῦ. Οἱ κάτοικοι ταύτης ἦσαν γεωπόνοι ἰδιοκτητῆται ἐφοροτάτων κτημάτων περικυκλουμένων ὑπὸ ἐκτεταμένων πεδίων καὶ οἵτινες ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐργαζόμενοι μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐπιστρέφουν κατάκοποι μὲν ἀλλὰ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ εἰς τὰς χωρὶκάς οἰκίας των ὀλίγον φροντίζοντες περὶ ἐνδεχομένων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦσαν ἐπικινδύνων ἐπιθέσεων τῶν ἀγρίων αὐτῶν ἀδελφῶν.

Μολοταῦτα ἔτη τινα πρὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀργεταὶ τὸ παρὸν διήγημα, οἱ ἐπιφοβοὶ οὗτοι γείτονες διέπραττον πολλὰς ἐπιθέσεις συναδευόμενας συνήθως ὑπὸ φόβου καὶ τοῦτο εἰς τὰ μᾶλλον κεντρικώτερα δυτικὰ μέρη ἐνθα εἰσάγωμεν τὸν ἀναγνώστην, τοῦτο δὲ διατάραξέ πως τὴν ἐπαρχίαν ἐνσπεῖραν ἀριστόν τι αἰσθημα τρόμου. Ἀλλ' ὁ φόβος οὗτος τῶν λευκῶν δισκεδάσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τῶν Ἰνδῶν ἀποτυχόντων εἰς νέας ἐπιδρομὰς.

Ἐσπέραν τινα λοιπὸν τῆς ἀνοιξέως περὶ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου αἰῶνος, ὡς προσέπομεν, ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ, ὁ συνεφώδης οὐρανὸς ἐπέχεε σκότος βαθὺ διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν μᾶλλον ὀξυδερκῆ ὀφθαλμὸν νὰ διακρίνη καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ σχῆμα τῶν οἰκιῶν.

Ἀλλὰ τῆδε κακίῃτε πολυάριθμα σημεῖα φωτεινὰ λάμποντα ὡ, συμπλέγματα παρεμφερῆ ἀστριμοῖς ἐν τῷ μελανῷ ὀρίζοντι ὑπεδείκνυον τὴν θέσιν τῶν κατοικιῶν.

Κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ χωρίου ἦτο κτισμένη μεγάλη ξύλινος οἰκία ἐκ τοῦ ἰσογείου τῆς ὁποίας ἐξήρχετο ζοφρὸν φῶς. Περὶ τὴν ἐστίαν ἐνθα ἔλαυπε τὸ πῦρ ἐκάθητο τέσσαρες ἄνθρωποι ζοφρῶς συνδιαλεγόμενοι.

Ὁ πρῶτος ἦτον, ἀνὴρ μεσηλιξ, οὗτινος τὸ ἀνδρικόν ἀνάστημα ἔκλινε πρὸς τὸ πολύσαρκον. Ἡ συμπαθητικὴ αὐτοῦ καὶ φαιδρὰ φυσιογνωμία ἀπέπνευε ἀγαθότητα. Παρ' αὐτῷ ἐκάθητο ἡ σύζυγός του μᾶλλον ἐκείνου νεώτερά κατ' ὀλίγα ἔτη αὕτη ὁμοίως εἶχεν εὐεῖδὲς πρόσωπον, ἡ δὲ φωνὴ τῆς καθαρὰ καὶ εὐηχος εἶχε τὸ ἀρμονικὸν καὶ γοητευτικὸν συνάμα. Πρὸ τῆς ἐστίας ἐκάθητο ἰσχυρὸς νεανίας μεγαλόσωμος καὶ ὠραῖος, πλησίον δ' αὐτοῦ νεανίς δεκαοκταετής ὠραία πράγματι ἄνευ ὑπερβολῆς. Τὸ γηραιότερον ἐκ τῶν δύο ζεύγος ὡς ἦδη ἀνεφέρμεν, συνέκειτο ἐκ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, τὸ δεύτερον τὸ καὶ νεώτερον συνέκειτο ἐξ ἐράωντων προτιθεμένων λίαν προσεχῶς νὰ ἐνωθῶσιν.

Οἱ γονεῖς ὀνομάζοντο Ἀββὸτ, ἡ νεανίς ἦτο θυγάτηρ αὐτῶν ὀνομαζομένη Μαριάννα Ἀββὸτ ὁ δὲ νέος ἦτο ὁ μνηστὴρ αὐτῆς. Οἱ Ἀββὸτ ἦσαν γεωργοὶ οἵτινες ἀποτυχόντες εἰς τὰς ἐλπίδας των κατέφυγον εἰς τὸ τελευταῖον κοινὸν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀπληπισμένους τότε μέτρον τοῦ ἀποικισμοῦ πρὸς τὰ ἐνδότερα δυτικὰ μέρη τοῦ Κεντουκίου. — Εὐρύχωρος λέμβος ποταμοπλοίας ἔμελλε τὴν ἐπαύριον νὰ διέλθῃ ἐκεῖσε καὶ παραλάβῃ τὴν θυγατέρα αὐτῶν Μαριάνναν συνοδευομένην ὑπὸ τινων γειτόνων των. Ὅσον διὰ τοὺς γονεῖς αὐτῆς εἰ καὶ αἴφνης εἶχον ἀποφασίσει ν' ἀποικήσωσι ἐνεκεν τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ὑποθέσεων των ἔδει διὰ τινα ἔτι καιρὸν ν' ἀναβάλωσιν τὸ ταξείδιόν των. Ἦσαν ἄλλως τε ἤσυχαι

ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνοδευτῶν τῆς Μαριάννης οὗς δὲν ὑπελόγιζον τοσοῦτους καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ προστασίαν τῶν ὁποίων ἔμελλον αὕτη νὰ ἀναμῆν τὴν εἰς τὴν νέαν ἀποικίαν ἀφίξιν των.

Ὁ νέος μνηστὴρ Ρόσσελ Μανσφίλδ ἦτο μονογενὴς υἱὸς ὡς ἡ Μαριάνη μονογενὴς θυγάτηρ, ὁ δ' ἔρωσ ὅστις πρὸ δύο ἐτῶν συνέδεε τοὺς μεμνηστευμένους ἔπεισαν τοὺς γονεῖς ἀμφοτέρων νὰ ἐνώσωσιν αὐτοὺς διὰ παντὸς ἅμα ὡς εὐνοϊκότεραι περιστάσεις ἤθελον τὸ ἐπιτρέψει. Ἀλλ' οἱ Μανσφίλδ ὡς οἱ Ἀββὸτ μέλλοντες ν' ἀποικήσωσι ὡσαύτως ὤφειλον νὰ παραμείνωσιν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν των τῷ Ρόσσελ, ἵνα μείνῃ μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς συνοδούσῃ, εἰς τὸ ταξείδιον. Ὅσον διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον μετὰ θεβαρυμένης καρδίας ἀπεφάσισε νὰ ἀποχωρισθῇ ἔστω καὶ διὰ τινὰς μόνον μῆνας ἀπὸ τῆς πεφιλημένης αὐτοῦ μνηστῆρος. Ἀλλὰ τὸ λογικὸν καὶ ἡ ὀρθὴ σκέψις ἔπεισαν αὐτὸν ὅτι προτιμώτερον ἦτο ν' ἀποχωρισθῇ τῆς Μαριάννης προστατευομένης ὑπὸ δωδεκάδος γενναίων καὶ καλῶς ὀπλισμένων φίλων ἢ ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τὸν ἀναμείνῃ.

« Ἐὰν τρικυμία τις ἤθελεν ἐνσκήψει κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ταξιδίου μας, δὲν θὰ ἦτο κακὸς δι' ἡμᾶς οἰωνὸς πάτερ; Εἶπεν ἡ Μαριάνη μειδιῶσα.

— Σιώπα! ἀγαπητῆ μου, μακρὰν αἰ τρελλαὶ ἰδέαι σου αὗται! εἶπεν ὁ πατήρ. Εὐχομαι μόνον καὶ ἡ μήτηρ σου νὰ τύχῃ τοιαύτης ἀσφαλοῦς συνοδίας ὡς σὺ, κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μας.

— Συγγνώμην πάτερ, δὲν ὠμίλου σπουδαίως. Δὲν εἶμαι ἄλλως τε δειλὴ ὡς γνωρίζεις.

— Ὅσον περὶ κινδύνου, οὗτος ὑφίσταται, οὐχ ἦσαν δὲν ἀπειλεῖ ἢ τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἀπείρους, παρετήρησεν ὁ Μανσφίλδ. Δὲν ἀνησυχῶ ὅμως ἐπειδὴ ἡ συνοδία σας ἀριθμεῖ ἄνδρας γενναίους καὶ πεπειραμένους εἰς ὅλα τὰ τεχνάσματα καὶ ἱκανοὺς, ν' ἀντιστρατευ-

θῶσιν εἰς ἅπαντα τὰ στρατηγήματα τοῦ ἐχθροῦ.

Δίκαιον ἔχεις μικρά μου, οὐδεμία ζοφερά ἰδέα ἀρμόζει νὰ διαταράξῃ τὴν πεποιθήσιν σου, ἄλλως τε κατὰ τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους ἐκτὸς τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχει καὶ ἕτερός τις παντοδύναμος πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀδυνάτων; Κινδύνους! θὰ διατρέξῃς πιθανώτατα καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀλλὰ τῇ βοήθειᾳ τῶν περὶ σὲ γενναίων καρδιῶν καὶ τῇ θεῷ συνάρσει, θὰ τοὺς ὑπερπηδήσῃς, προσσέθεσεν ἡ μήτηρ.

Ἐν πρᾶγμα μόνον μὲ ἀνησυχεῖ σπουδαίως, παρετήρησεν ὁ Ἀββὸτ, ὁ Μὰκ Κάβλ. Ἐτος ἤδη συνεπληρώθη ἀφοῦ ἀπῆλθεν καὶ πρέπει νὰ ἐνθυμῆσαι τοῦτο κόρη μου, ἡ τελευταία αὐτοῦ λέξις ἀναχωροῦντος ἦτον ἀπειλὴ ἐκδικήσεως κατὰ σοῦ.

— Τί κακὸν δύναται νὰ μοὶ κάμῃ; εἶπεν ἡ Μαριάνη ἀπορούσα, τίς οἶδε μάλιστα ποῦ κατέφυγε;

Εἰς τὴν Δύσιν ὡς μοὶ εἶπον, προσέθεσεν ὁ Ἀββὸτ ἠρέμως. Ἀλλὰ τί σημαίνει, οὗτος δὲν εἶνε ἀποχρῶν λόγος ὅπως σὲ ἀνησυχῆσῃ.

Καὶ κατόπιν χαμηλοφώνως καὶ παρατηρῶν πέριξ αὐτοῦ ὡς ἐὰν ἐφοβεῖτο ὠτακουστάς.

« Ἦκουσα περὶ αὐτοῦ διήγησιν ζοφεράν!

— Τί πρᾶγμα λοιπὸν, εἶπεν ἡ Μαριάνη μόλις κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς.

— Μὲ ἐπληροφόρησαν καὶ περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι νῦτομόλησεν καὶ ὅτι καθεκάστην διαπράττει τὰ αἰσχιστὰ τῶν κακουργημάτων ἀνταξίων μόνον τῶν Γκίρτι, Μαηγκὲ πράκτωρ καὶ ἄλλων διασήμων ληστῶν τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ποῖον συνήθως εἶνε τὸ θέατρον τῶν κακουργημάτων του; Εἶπεν ὁ Μανσφίλδ.

— Θεέ μου! ὁ σκοπὸς μου δὲν εἶνε νὰ σὲ ἐκφοβίσω Μαριάνη καὶ ἀληθῶς ταῦτα δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀνησυχῆσωσι ποσῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἅπαντες οἱ συνοδευταῖ σου γνωρίζου-

σιν τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἔκρινα εὐλογον νὰ σὲ προσιδοποιήσω, ὅπως προφυλάττησαι ἀπὸ τοῦτον.

Ὅτε λοιπὸν κατ' ἀρχὰς προσῆλθεν εἰς τοὺς Ἴνδούς καὶ Ἀγγλους κατετάχθη εἰς τὰς ὀρδὰς τῶν προσβαλλόντων τὰς ἀνυπερασπίστους ἀποικίας καὶ τῶν ληστευόντων τοὺς ὀδοιπόρους. Ἄλλ' ἄνανδρος ὡς ὁ λυκος, εἶρε τὸ παιγνίδιον αὐτὸ λίαν ἐπικίνδυνον. Νῦν ἤλλαξε τακτικὴν ἔγεινε πειρατῆς.

— Πῶς πειρατῆς, ἔκραζαν οἱ συνομηλοῦντες.

— Ναί, μὰ τὴν πίστιν μου! Ἔρπει ὡς ὁ ὄφις κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων τοῦ Ὀχιο καὶ τεχνάζεται πάντα τὰ μέσα ἐπισύρων τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς λίαν ἐντέχνως στυνομένας αὐτοῖς παγίδας. Αὐτὸς ὁ διάβολος φαίνεται ὅτι τὸν βοηθεῖ εἰς τὰς ἐφευρέσεις του, ἐπειδὴ τόσον εὐφυῆ στρατηγήματα ἐφευρίσκει, ὥστε οἱ μᾶλλον πεπειραμένοι κυνηγοὶ καὶ γηραιότεροι δασερευνηταὶ ὑπέπεσαν εἰς τὰς παγίδας του.

— Καὶ τί κάμει τοὺς αἰχμαλώτους του; Οὐδεὶς ποτε ἤκουσεν, ὅτι ἐφείσθη οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν. Ἡ μάχαιρα ἢ τὸ πῦρ ἀναμένουν αὐτούς. Ἡ δὲ τύχη τῶν γυναικῶν ἦτον ἔτι τρομερωτέρα.

— Ἀλλὰ τί ὤθησεν αὐτὸν εἰς τὴν αἰμοχαρῆ αὐτὴν ὁδόν.

— Ἡ διαβολικὴ αὐτοῦ φύσις, ὑποθέτω.— Πλέον ἢ ἀπαξὶ ὤρκισθη νὰ ἐκδικηθῆ κατὰ σοῦ, κόρη μου, ἐπειδὴ τὸν ἀπέριψες.

Καὶ μετὰ τὴν θυγατέρα μου μισεῖ Σε Μανσφίλδ περισσότερο παντὸς ἄλλου.

— Εἶθε! εἶπεν ὁ νέος ἔμπλεος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, νὰ συναντηθῶμεν ἡμέραν τινὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καὶ ἰσόπαλοι, δὲν θὰ καταισχύνην ἐπὶ πλέον τὴν ἀνθρωπότητα.

— Ἴσως ἡμέραν τινὰ συναντηθῆτε Ρώσσελ, ἀλλὰ τί εἶνε ὁ ὀρῦθος οὗτος; Κεραυνὸς πίπτει;

Καὶ οἱ τέσσαρες ἔτεινον τὸ οὖς. Πράγ-

ματι κεραυνὸς φοβερὸς ἠκούσθη, καὶ φοβερώτερος καθίστατο ἀναμειγνύμενος μετὰ τοῦ συρίζοντος σφοδροῦ ἀνέμου, οὔτινος ἢ ὀρμῆ ἔκαμπε τὰ περικυκλοῦντα τὴν οἰκίαν δένδρα. Τρομερὰ καταιγίς προεμηνύετο. Ὑπερμεγέθη φύνηφα μελανὰ διέτρεχον τὸ στερέωμα. Ἡ κυρία Ἀββὸτ εἶδεν ἐκ τοῦ παρὰ θύρου τὰς ἄκρας τῶν δένδρων συγκρουόμενας καὶ ἤκουσε τὸν ἄνεμον βρυχώμενον περὶ τοῦ χωρίου.

« Ἴδου λαίλαψ τρομερὰ προμηνύεται εἶπεν ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν θέσιν της ἡ κυρία Ἀββὸτ, ἀλλ' ἐλπίζω τὴν πρώϊαν ὅτι θέλει κατασιγάσει.

— Καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ προσέθεσεν ὁ Μανσφίλδ. Μακρὰ σιγὴ διεδέχθη τὸν διάλογον τοῦτον. Ὁ Ἀββὸτ ἐκάπνιζε τὴν πίππαν του καὶ ἐθεᾶτο περισκεπτος τοὺς ἐκ ταύτης ἀναδιδομένους καπνοὺς. Ἡ μήτηρ ἐκλωθε κυλινδουμένη ἐν τῇ ἔδρᾳ της καὶ ψιθυρίζουσα παλαιὸν τι ἄσμα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνετένιζε τὸν σύζυγόν της, κατόπιν ἔφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της καὶ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τοῦ ἔργου της. Μικρὰ γαλῆ ἔπαιζε χαριέντως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσπαθοῦσα νὰ συλλάβῃ τὴν οὐρὰν της μὴ δυναμένη νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἀπελπισθεῖσα, ἔστη ἐκπληκτικὴ καὶ δι' ἐνὸς ἔλεματος ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μεγάλου Μαλαίου κυνὸς ὑπνόπτωντος παρὰ τοὺς πόδας τῆς Μαρίας. Τὸ καλὸν ζῶον ὑπέμενε ἀγογγίστως ἐπὶ τινὰ χρόνον τοὺς χαριεντισμοὺς τῆς γαλῆς ἀλλ' ἐπὶ τέλους βαρυνθεὶς συνέλαβε τὸ πονηρὸν ζῶον διὰ τοῦ στόματός του καὶ ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου μεθ' ὃ ἐπαναλαμβάνων τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἐκλεισεν ἠρέμῳς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας τῆς νέας κυρίας του.— Ἐτέρωθεν τῆς ἐστίας, ἀνεπαύετο ὁ φύλαξ τῆς οἰκίας, τὴν ρίνα ἔχων κεχωσμένην ἐντὸς τῶν ἐμπροσθίων δύω ποδῶν του. Τὸ εὐγενὲς ζῶον, μάρτυς αὐτό-

πτῆς τῆς κακοτυχίας τοῦ συναδέλφου του καὶ φοβούμενος μήπως ἔλθῃ ἡ σειρὰ του, ὑπέβλεπεν ἐπανηλημένως τὴν μικρὰν κακοποιὸν καὶ ἔσειε ἡσύχως τὴν ἄκραν τοῦ ἐνὸς ὠτός του προαναγγέλων οὕτω, ὅτι λίαν τολμηρὸς θὰ ἦτον ὁ θέλων νὰ παίξῃ μαζύ του.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ γαλῆ ἐφαίνετο κατεχωμένη ὑπὸ τοῦ κακοποιῦ δαιμονίου. Ἐβάδιτε προπετῶς κατὰ τοῦ κυνὸς, ἔθεσεν τὸν πόδα της ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς ρινὸς του καὶ ἐξέδαρεν αὐτὴν ἐλεεινῶς. Τὸ ἰσχυρὸν ζῶον ἀνεσηκώθη καὶ δι' ἐνὸς λακτίσματος ἐσφενδόνισεν αὐτὴν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Ἡ μικρὰ ἀπερίσκεπτος ἐγερθεῖσα μετ' ἀπεριγράπτου ἠρεμίας, ἤρξατο πηδῶσα καὶ παίζουσα οὐδαμῶς φροντίσασα περὶ τῆς διπλῆς ἥττης της, ἐνῶ ὁ Χέρω βρυχώμενος ἔτι κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀπειλητικοῦ βλέμματος καὶ ἐπανέλαβε τοὺς διακοπέντας ρεμβασμοὺς του.

Τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας πεπαλαιωμένον ἐν τοῦτοις ὠρολόγιον ἐσήμαινε τὸ μονότονον αὐτοῦ τίκ-τάκ. Ὁ ἄνεμος εἰσδύων διὰ τῆς ἐστίας ἐσύριζεν ἐν τῇ οἰκίᾳ διὰ τοῦ καταχθονίου του κρότου. Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ ἔκρουσε τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου, Τρομερὰ βροντὴ ἠκούσθη εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ θύελλα ἐμαίνετο ἤδη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ θηριωδίᾳ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θῆ ἐσήμανεν ὦρα. Ὁ Ἀββὸτ ἐκαθάρισε τὴν πίππαν του, ἔλαβε τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ ἤρξατο τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ μήτηρ περιμαζεύσασα τὸ ἔργον της ἤνωσε τὰς χεῖρας περὶ τὰ γόνατά της. Ἡ Μαρίας καὶ ὁ Μανσφίλδ ἔτεινον εὐσεβάστως τὸ οὖς. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἅπαντες ἐγονυπέτησαν μετ' εὐσεβείας καὶ ἠσοβαρὰ προσευχὴ τοῦ Πατρὸς τῆς οἰκογενείας ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὕψη τοῦ Παντοδυνάμου προστάτου ἀπάντων.

Οἱ γονεῖς ἐγερθέντες ἐκαλυπτήσαν τὸν Μανσφίλδ καὶ ἀπεσύρθησαν. Ὁ Ρώσσελ μείνας μόνος παρὰ τῇ Μαρίας καὶ πλησιάζας αὐτὴν τὴν ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν ἠρώτησεν.

— Τί σκέπτεσαι Μαρίας; — Ἐκθαμβος ἔτι εἶμαι ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς διηγήσεως.

— Τί! Περὶ τοῦ Μᾶκ-Κάβλ;

— Ναί!

— Καὶ τοῦτο σὲ τρομάζει;

— Τὸ ὁμολογῶ. Γνωρίζεις πόσον ἀπειλησμένος εἶνε καὶ ποῖα πάθη ἀναβράζουσιν εἰς τὰ στήθη του. Γνωρίζω αὐτὸν καλλίτερον σοῦ Ρόσσελ.

— Ὑποθέτω, ἀπήντησεν με ἐλαφρὸν τόνον παραπόνου.

— Τί ἐννοεῖς; Εἶπεν αὐτὴ με ὕψος δυσαρστημένον, ἀτενίζουσα τοὺς ὠραίους γαλανοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς.

— ὦ! τίποτε, ἀπήντησεν οὗτος, μειδίων καὶ ἀσπαζόμενος τὴν ἤδη ἐρυθρὰν παρειάν της.

— Ἦνθουν τοῦτο μόνον Ρόσσελ, ὅτι γνωρίζω αὐτὸν μᾶλλον σοῦ καθ' ὅτι ἐπὶ πολλὴν καιρὸν με ἠνόχλει διὰ τῆς παρουσίας του.— Ἐφοβούμενη αὐτὸν ὡς ὄφιν καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἐδήλωσα αὐτῷ ὅτι δὲν εἶθελα πλέον νὰ τὸν ἐπανίδω, με ἄφισε καταρῶμενος. ὦ! Ρόσσελ, δὲν κατηρᾶτο μόνον ἐμὲ ἀλλὰ καὶ σέ. Ὁρκίζετο ὅτι θὰ σὲ ἐφόνευε, ὡς ἔλεγεν, ὡς τὸν αἴτιον τῆς ἀποτυχίας του καὶ προσέθετε ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἤθελον ὑποφέρει.

— Ἀλλὰ δὲν φοβεῖσαι διὰ ἐμέ;

— Ναί. Ρόσσελ, ἐπειδὴ ἐνόσφ ζῆ θὰ φοβοῦμαι τὴν ἰσχύν του. Θὰ ἐπεθύμουν σχεδὸν νὰ παρέμενεν ἐνταῦθα ὁ πατήρ ἀλλὰ δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ τὸν πείσω καὶ νομίζω ἄνωφελές νὰ τὸν διαταράξω εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν.

— Δὲν δύναμαι νὰ συμμερισθῶ τοὺς φόβους σου. Μαρίας ἀπέρχεσαι εἰς ἀποικίαν καλῶς φυλαττομένην ὑπὸ ἀποίκων γνωρίζοντων κατὰ βάθος τὴν κατὰ τῶν Ἴνδων τέχνην τοῦ πολέμου. Οὐδένα βλέπω λόγον νὰ φοβοῦμαι δι' ἐσέ.

— Ἐλπίζω ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος ἀπήντησεν ἡ νέα ἀναστενάζουσα. Καιροῦ εὐδοκοῦν-

τος ἅμα φθάσω ἐκεῖ θέλω ἀναμένει μετὰ ζω-
ηρᾶς ἀνησυχίας τὴν ἄφιξιν τῶν γονέων μου
καὶ τὴν σὴν.

Οἱ δύο μεμνηστευμένοι ἔμειναν ἔτι ὀλί-
γον συνδιαλεγόμενοι περὶ τῶν μελλόντων σχε-
δίων καὶ μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς καταγι-
δος ὁ ἥρως μας συγκατετέθη ν' ἀπέλθῃ.

Ὡς ἤδη ὁ ἀναγνώστης ἐνόησεν, τὸ περὶ
οὗ ἡ συνδιάλεξις πρόσωπον εἶχεν ἄλλοτε αἰ-
τήσει τὴν χεῖρα τῆς Μαριάννης. Εἶχεν ἐμ-
φανισθῆ εἰς τὸ χωρίον πρὸ δύο περίπου ἐτῶν
ὑπὸ τὸ ὄνομα Τῶμ Μὰκ Κάβλ. Οὐδεὶς ἐγνώ-
ριζε πλέον τι τοῦ ὀνόματός του. Διεστίνετο
ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν Πολιτει-
ῶν ἄνευ οὐδενὸς συγγενοῦς ἐν τῷ χωρίῳ. Εἶχε
χαρακτηριστικὰ ἰσχυροῦ ἀνδρός· ἀλλὰ νευρώ-
δους, τὴν δὲ κόμην μακρὰν κατὰ τὸ ἔθος τῶν
Ἰνδιῶν. Οἱ μαῦροι καὶ ἀνήσυχοι αὐτοῦ ὀ-
φθαλμοὶ ἐνέσπειρον ἐπὶ τοῦ προσώπου του
ἐκφρασιμὴν δυσπιστίας καὶ ὑποκρισίας. Γνω-
στός ἐπὶ τῇ βιαιότητι τῶν παθῶν του κα-
τήνησε τὸ φόβητρον τῶν πλησιαζόντων αὐ-
τῶν. Ἀπῆλθε δὲ τοῦ χωρίου ὀρμιζόμενος ἐκ-
δίκησιν καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Δύσιν κατὰ
τὰ ἀδόμητα, συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἰνδιῶν
κατὰ τῶν Λευκῶν. Τοῦτο σχεδὸν ἐθεωρεῖτο
βέβαιον ἕνεκα τῆς γνωστῆς ἐκδικητικῆς φύ-
σεώς του πρὸ οὐδενὸς ὀπισθοχωρούσης.

II.

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ ΕΝΟΣ ΠΛΟΙΑΡΙΟΥ.

Ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν ἤδη ἡ καταγιγίς εἶ-
χε κοπάσει ἡ δὲ πρῶτα ἀνηγγέλετο καθαρὰ
καὶ ὠραία. Τὴν στιγμήν καθ' ἣν τὰ πτηνὰ
ἐπέτων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον κελαδοῦντα,
ἅπαν τὸ χωρίον ἦτον ἐπὶ ποδός. Τὸ πλοιά-
ριον προσήρμωσμένον εἰς τὴν ὄχθιν ἐφαίνετο
ἀναμένον ἐν ὑπομονῇ τὸ ζωτικὸν φορτίον.
Πράγματι ἐξ ὅλων τῶν διευθύνσεων οἱ κά-
τοικοι προσήρχοντο εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἤδη
ἐπεβιβάζοντο ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου μετὰ τῶν
γυναικῶν τέκνων, ἐπίπλων, καὶ ἐργαλείων

των. Κατόπιν ἐπῆλθεν ἡ σικνή τοῦ ἀποχω-
ρισμοῦ, τῶν δακρύων καὶ τῶν ἀσπασμῶν.
Τὸ πλήρωμα συνέκειτο ἐκ δέκα ἀνδρῶν καὶ
ἐπτὰ γυναικῶν ἐκτὸς τῆς Μαριάννης. ἐν ὅλῳ
δέκα ὀκτὼ ἐπιβάται.

Ἐκτὸς τῆς τελευταίας ταύτης ἅπαντες
εἶχον ἐπιβιβάσει μετ' αὐτῶν τὴν περιουσίαν
των διακινδυνεύοντες οὕτω τὰ πάντα εἰς τὴν
ἐπικίνδυνον ταύτην ἐπιχείρισιν.

Ἡ Μαριάνη ἠσπάσθη καὶ αὐτὴ τοὺς γο-
νεὺς της καὶ ἐδέχθη τὰς συμβουλὰς αὐτῶν
εὐσεβάστως, καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἔθετο τὸν
πόδα ἐπὶ τῆς σανίδος ἀπήνησε τὸν Μανσ-
φίλδ.

« Ἐλπίζω, θεοῦ θέλοντος, εἶπεν, ὅτι δὲν
ἀποχωριζόμεθα ἢ ἐπὶ τινα χρόνον ἀγαπητή
μου Μαριάνη. Δὲν ἐκοιμήθην, δι' ὅλης τῆς
νυκτὸς σκεπτόμενος περὶ σοῦ. Φρονῶ ὅτι κίν-
δυνος ὑπάρχει οὐχὶ μόνον κατὰ τὸ ταξείδιον
ἀλλ' ἔτι καὶ ἐν τῇ πρὸς ὄν ὄρον ἀφίξει σας.
Ἐννοεῖς τί λέγω. . . σὲ ἐξορκίζω, ἔσο προ-
σεκτικὴ, μὴ ἐκτίθεσαι. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλο-
γήσῃ χαῖρε! . . . Εὐχομαι νὰ ἐπανιδώμεν
λίαν ταχέως ἀλλήλους. Μεθ' ὃ θλίψας ἐρω-
τικῶς τὴν χεῖρα της, ἐβοήθησεν αὐτὴν ἐπι-
βιβαζομένην. Τῆς σανίδος ἀποσυρθείσης εἰς
τὴν ξηρὰν, τὸ πλοιάριον ἔμεινε ἐλεύθερον
καὶ ἤρξατο ἀναπλέον τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Καλὴ ἐπιτυχία ἔκραξεν ὁ Ἀββότ. Ἔστέ
πάντοτε ἔτοιμοι κατὰ τοῦ κινδύνου, προσε-
κτικοὶ δὲ καὶ ἄγρυπνοι εἰς τὰς ἐνέδρας. Ἐπὶ
οὐδεμιᾶ προφάσει μὴ πεισθῆτε νὰ ἀφίσητε
τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Σᾶς προειδοποιῶ.
Ἐὰν σᾶς ἀπατήσωσιν οὐδὲν θὰ δυναθῆ νὰ
σᾶς δικαιολογήσῃ.

Ἐν τούτοις τὸ πλοιάριον παρασυρόμενον
βαθμηδὸν κατέφθασε ταχέως τὸ μέσον τοῦ
ποταμοῦ ἐγκαταλίπον ὀπίσω τοὺς ἔτι διὰ
τῶν χειρομάκτρων ἀποχαιρετόντας καὶ οἴκοι
ἐπανερχομένους χωρικούς.

Οἱ ἐπιβαίνοντες τοῦ πλοιαρίου ἀποσύραν-
τες τὰ βλέμματά των ἀπὸ τῆς ὄχθης κατέ-
γινον περὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ ριψοκιν-

δύνου αὐτῶν ταξείδιου. Τὸ πλοιάριον οὐδὲν
εἶχεν τὸ ἔκτακτον περὶ τὴν κατασκευὴν, ἢ
δὲ βραδεία αὐτοῦ πορεία ἦτο εἰς τὴν διάκρι-
σιν τῆς τύχης καὶ τοῦ ρεύματος. Ἦτον σχή-
ματος τετραγώνου κίθωτίου παμμεγέθους,
οὔτινος αἱ ὑψηλαὶ πλευραὶ ἦσαν ἰσχυρόταται.
Τὰ τρία τέταρτα περίπου τοῦ μήκους αὐτοῦ,
συνεπλήρουν τὴν αἶθουσαν ἥτις συνεκινῶναι
μετὰ τοῦ ὑπολοίπου πλοίου διὰ μικρᾶς θυρί-
δος. Μεγάλῃ κόπῃ κρεμαμένη ἔνθεν καὶ ἔν-
θεν εἰς τὰς ἄκρας ἐωρεῖτο ἐπὶ τοῦ ὕδατος
δίδουσα μόνη τὴν ὄθησιν εἰς τὴν πρωτογενῆ
ταύτην μηχανήν. Ἀφ' ἐκάστης δὲ ἄκρας διὰ
τινος στενοῦ διαδρόμου κατέφθανε τις εἰς
τὴν αἶθουσαν διηρημένην καὶ ταύτην εἰς δύο
μέρη. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐσωτερικὴν διακό-
σμησιν καὶ τὸ ἀναπαυτικόν, ἀφίνομεν εἰς τὸν
ἀναγνώστην νὰ φαντασθῆ κατὰ πόσον ταῦ-
τα ἦσαν ἐλλιπῆ.

Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ὁμολογητέον ὅτι ἡ πε-
ρίστασις ἦτο καταλληλοτάτη ὡς πρὸς τὸ
εὐνοϊκὸν τῆς ὥρας τοῦ ἔτους διὰ παρομοίαν
ἐκδρομὴν ἐνθαυρντικωτάτην διὰ τοὺς τα-
ξειδιώτας μας πολλὰ ἐλπίζοντας. Ἀπὸ και-
ρὸν εἰς καιρὸν, διήρχοντο πρὸ τῆς καλύβης
ἀγρότου καταγινομένου φιλησύχως εἰς τὴν
καλλιέργειαν τοῦ κτήματός του καὶ πληρέ-
στατα ἀφροντιστοῦντος περὶ παντὸς κινδύ-
νου. Κάποτε οἱ ἄποικοι οὗτοι προσήρχοντο
εἰς τὴν ὄχθιν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τέ-
κνων των καὶ ἀντήλλατον χαιρετισμοὺς καὶ
σημεῖα ἀδελφικῆς ὁμοιοῦσας μετὰ τῶν τα-
ξειδιωτῶν μας, τῶν μόνων ἴσως λευκῶν οὐς
εἶδον πρὸ μηνῶν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ
ποταμοδρομοῦντες μας ἀνεκάλυψαν κάτωθεν
αὐτῶν σκιὰν μεμονωμένην καὶ ἰσταμένην
παρὰ τὴν ὄχθιν. Πλησιάζαντες δὲ ἀνεγνώ-
ρισαν ὅτι ἦτο κυνηγός. Οὗτος κινῶν τὸ μαν-
δήλιόν του, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ἀνέμε-
νεν τὴν προσέλευσιν τοῦ πλοιαρίου εἰς ἀπό-
στασιν φωνῆς ὅπως ὀμίλησῃ. Τοῖς ἔκραξε φι-
λικῶς Ἐὶ! ἀπὸ τὸ πλοιάριον. Ἐχετε τὸν
νοῦν σας, ἐδῶ οἱ ἐρυθρόδερμοι, εἶνε πολυάρι-

θμοὶ ὡς αἱ μυῖαι τοῦ Αὐγούστου, ὀλίγον κα-
τωτέρω, πρὸς τὸν Μέγαν Σάνδου καὶ τὴν
Σιότα. Ναι προσέχετε καὶ σᾶς βεβαίῳ φίλοι
μου, ὅτι ἂν φθάσητε εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον,
ἄνευ ἐνδείξεων τινῶν τῆς καλοκάγαθίας των
ὑποχρεοῦμαι νὰ σᾶς πληρώσω τὰ ποτά!

Δόσας τὰς πληροφορίας ταύτας τοῖς με-
τοίκοις προσηπορήθη ὅτι ἄφινεν αὐτοὺς καὶ
εἰσέδυσεν εἰς τὰ δάση.

Μιλία τινα μακρότερον διήλθον πρὸ μι-
κρᾶς ἀποικίας ἀριθμούσης ὀλίγων μηνῶν ὑ-
παρξίν. Ὡς μόνον προπύργιον εἶχε μικρὸν ξύ-
λινον φρούριον χονδροειδῶς ἐκτισμένον ἀλλ'
ἱκανὸν ἔτι ν' ἀνταποκριθῆ, εἰς τὸν προτιθέ-
μενον σκοπὸν τῶν ἀφελῶν αὐτοῦ ἀρχιτεκτό-
νων. Συνέκειτο δὲ ἐκ δύο ὀροφῶν. Τὸ μικρὸν
ὀρθογώνιον τοῦτο ἦτο κλειστὸν πανταχό-
θεν ἐκτὸς θυρίδος δι' ἧς ἐξήρχετο ἡ ἄκρα
τηλεβόλου μικροῦ τοῦ ὁποίου ἡ χαίνουσα
ὀπὴ εἰδοποιεῖ τοὺς κακὰ μελετώντας περὶ
τοῦ κινδύνου. Τὸ τηλεβόλιον δὲ τοῦτο ἐκ χαλ-
κοῦ τοσοῦτω καλῶς ἐστιλβωμένου ἦτο ὥστε
οἱ ταξειδιῶται μας ἔβλεπον κάλλιστα αὐτὸ
λάμπον ὡς τὰς ἀκτῖνας. — Σκοπὸς μακρὸν
ἐπὶ τοῦ ὄμου πυροβόλου φέρων ἐβάδιζε περὶ
τὸ μικρὸν φρούριον. Διὰ βλέμματος διαπερα-
στικοῦ ἠτένιζε τὸν ὀρίζοντα καὶ ὅτε παρετή-
ρησε τὴν λέμβον, ἐξέβαλε τὸν σκοῦφον του
καὶ ἐχαιρέτησε. Μετ' ὀλίγον καὶ ἔτεροι κά-
τοικοι ἐξῆλθον ἀνταλλάξαντες τοὺς αὐτοὺς
φιλικοὺς χαιρετισμοὺς μετὰ τῶν ὀδοιπόρων
οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν οὐχ ἦττον προχω-
ροῦντες, περιοριζόμενοι μόνον νὰ θεῶνται
τὴν ἀποικίαν ἀπὸ τοῦ καταστρώματος μέ-
χρις ὅτου ἐπεσκίασε αὐτὴν τὸ δάσος.

Ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν ἀπήντων
ἔτι καὶ ἄλλας ἀποικίας καὶ μεμονωμένας
καλύβας, ὅτε δὲ ἡ νύξ ἦτο λίαν ζοφώδης καὶ
ψυχρὰ προσήρατον διερχόμενοι τὴν νύκτα
παρὰ τὴν ὄχθιν ἐκείνην ἔνθα ὑπῆρχεν ἀρι-
θμὸς τις οἰκιῶν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ πλοῦ των, ἐπλη-
σίαζον ἤδη, εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον ἄνευ ἀπευ-

κταίου.—Αί αποικίαι καθίσταντο σπανιώτε-
ραι και λευκά ως τὰ ἐαυτῶν πρόσωπα
ὀλίγιστα ἀπήντων. Ἦτον ἤδη προκεχωρημένη
ἡ ἡμέρα ὅτε διήλθον τὸ στενὸν τοῦ Μουσκί-
γκάμ τὴν δὲ νύκτα διέπλευσαν χεῖμαρρόν τι-
να, ὅστις ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὰς χώρας τῆς
Βιργινίας. Ἦτο πανσέληνος τὴν νύκτα ἐ-
κείνην. Ἠγήρηνον δὲ οἱ φύλακες μετὰ προ-
σοχῆς μεγαλειτέρας, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται,
ἄνευ οὐδενὸς πρὸς αὐξήσιν τοιαύτης φροντί-
δος αἰτίου. Τὴν πρωΐαν οἱ ἀποικοὶ μας εὐ-
ρίσκοντο ἔναντι τοῦ μέρους ἐνθα ὁ Μέγας
Κανγκουὰ χύνεται εἰς τὸν Ὀχιο. Ἡ εἰς τὸ
μέρος ἐκεῖνο κτισθεῖσα ἀποικία ὠνομάζετο
«Εὐχάριστος Ἀκρὰ» ὄνομα ὅπερ ἔτι και νῦν
φέρει. Ἐνταῦθα οἱ ποταμοπόροι μας προσέ-
λαβον εἰς τὸ πλοιαρίον των ἀνθρωπὸν τινα
ὅστις ὡς ἔλεγε, ἦτο κυνηγὸς ἀπερχόμενος
εἰς Μασσίε, σταθμὸν τινα ὀλίγον τι κατωτέ-
ρω ἐπὶ τοῦ Ὀχιο. Ἐγένετο δεκτὸς ἄνευ οὐ-
δεμιᾶς ὑποψίας και ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν
των πρὸς τὸν ὠραιότερον ποταμὸν, τὴν καρ-
δίαν ἔχοντες πλήρη ἐλπίδων.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ὅτε κατέφθασαν τὰς
ἐκβολὰς τοῦ Μεγάλου Σάνδου, ἐπακριδῶς
ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὀχιο διαγραφόμενης γωνί-
ας, ἀπόπειρά τις ὅπως τοὺς ἐπισύρωσιν παρὰ
τὴν ὄχθη ἀπέτυχε. Ὁ ἄγνωστος ὃν προσέ-
λαβον εἰδοποίησεν αὐτοὺς περὶ τοῦ κινδύνου
ὃν ἔτρεχον και τοὺς ἀπέτρεψεν ν' ἀπαντή-
σωσιν εἰς τὰς προτάσεις των λευκῶν. — Εἰ
και δὲν ἐσκέπτοντο, νὰ ἐξέλθωσιν τῆς τρο-
χιᾶς των οὕτως εἰπεῖν οὐχ ἦττον εὐχαριστή-
θησαν ἐπὶ τῆ εὐλοκρινείᾳ τοῦ νέου αὐτῶν συν-
οδοιπόρου και ἐμακάρισαν ἑαυτοὺς ἐπὶ τῇ
προσκτήσει συμμάχου τόσῳ πολυτίμου.

Ἄπαντες ὅμως δὲν ἐσκέπτοντο τοιοῦτο-
τρόπως περὶ αὐτοῦ. Μεταξὺ των δισπιστούν-
των συγκατεριθμεῖτο και ἡ Μαριάνη και με-
γάσωμός τις νέος τοῦνομα Πέτερσον. Ὁ
τελευταῖος οὕτως μάλιστα ἀφ' ἧς ὥρας ὁ
ἄγνωστος ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ καταστρώ-
ματος συνέλαβεν ὑποψίας.

Κατηραμένος νὰ ἦμαι, Μαριάνη Ἀβδὸτ,
εἶπεν, ὅτε διήλθον τὸ μέρος ἐνθα ἐπειράθη-
σαν νὰ τοὺς προσελκύσωσιν ἂν δὲν ὑποπτεύ-
ωμαι τὸν ἀχρεῖον αὐτὸν ἐκεῖ, εἶνε λίαν ὑπο-
κριτῆς ἀλλὰ δυστυχῶς πολύ. . . .

— Τὸν φοβεῖσαι λοιπόν; Ἠρώτησεν ἡ
Μαριάνη ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῷ παρ' ἄλλου συμ-
μερισμῷ των ὑπονοιῶν της.

Νὰ τὸν φοβηθῶ! Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἶδω ἐ-
κείνον ὅστις θὰ μοὶ ἐνέπνευεν τοιοῦτον αἶσθη-
μα. Ὅπερ αἰτοῦμαι μόνον εἶνε νὰ θέσωμεν τὴν
χεῖρα ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ Γκίρτι ἢ ἐπὶ αὐτὸ
τοῦ Μὰκ Κάβλ, ὃν λέγουσιν λυμαινόμενον
τὰ δάση ταῦτα ἢ ἐπὶ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ παλ-
ληκαρά.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρόσεχε τον Τζιμ
καθότι δὲν ὠφείλομεν νὰ ἔχωμεν προδότας
ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου μας, ἔχοντες ἱκανοὺς ἔξω-
θεν.

— Μὴ ἀνησύχει, θὰ ἐπιτηρῶ αὐτὸν Μα-
ριάνη και εἰς πρῶτον ὑποπτον κίνημά του,
τοῦ θέτω μίαν βολὴν εἰς τὸν ἐγκέφαλον νὰ
ἦσαι βεβαίαι περὶ τούτου.

Ἐκθέτων οὕτω ἐνώπιον τῆς νέας τὴν ἀ-
γανάκτησίν του κατὰ τοῦ ἀγνώστου, ὁ Τζιμ
Πέτερσον ὄρθιος ἐνητένιζε συνάμα τὸ ἀντι-
κείμενον των παρατηρήσεών του διὰ σπινθη-
ροβολούντων ὀφθαλμῶν, κινῶν διὰ καταφα-
νῶν κινήσεων τὰς μακρὰς ὀστεώδεις αὐτοῦ
χεῖρας ὡς ἐὰν ἦτον ἡ ὥρα τῆς πάλης. Πράγ-
ματι δὲ ὁ Τζιμ ἦτον ἰσχυρὸς ἀκαταβλήτου.
Μόλις τριακονταετῆς, διήλθε 8 ἔτη εἰς τὰ
δάση. Εἶχεν ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὸν ἅγιον Κλάρ
και τὸν στρατηγὸν Χάρμαρ. Ἠκολούθησεν δὲ
τὸν πρῶτον ἀπαυδῆσαντα ἕνεκα τῆς ἡττης ἢ
ὑπέστη διὰ τὴν ἀθηραγίαν των ἀρχηγῶν του
και ἀπεσύρθη εἰς τὸ χωρίον ὅπερ περιεγρά-
ψαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίας ἱστορίας.
Ὁ Πέτερσον εἶχε παραμείνη μετ' αὐτοῦ, ἀλ-
λὰ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ
και ὁ πρὸς τὰ ταξείδια και κινδύνους ἔρωσ
αὐτοῦ ἦτον τόσῳ θαθέως ἐρριζωμένα ὥστε
δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνιέξῃ ἐπὶ πλέον και ἠνώθη

μετὰ των ἀποικῶν μας μετὰ προβεβουλευ-
μένης ἀποφάσεως νὰ ἐπιδοθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν
εἰς τὰ δάση θήραν, ἅμα τῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν
ὄρον ἀφίξει τῆς σχεδίας των.

Εἶχεν ἀνάστημα Ἡράκλειον, ἄνω των ἐξ
ποδῶν, ἡ ὀσφύς αὐτοῦ λεπτὴ εἶχε τὴν ἰσχὺν
και εὐκινησίαν τοῦ πάνθηρος, οἱ δὲ μικροὶ
φαιοὶ ὀφθαλμοὶ του διαπεραστικοὶ ἀνεζωπύ-
ρουν φυσιογνωμίαν ἰσχυρῶν τύπων.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξίν των, ἡ Μαριάνη
κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ ταλαίπωρος
νέα κατεφλέγετο ὑπὸ φόβων και ἀνησυχίας,
εἰς σημεῖον λίαν καταφανές. Ἐκτὸς πάσης
ἀμφιβολίας ὁ ἄγνωστος ἦτον ἐχθρὸς και ἐν τῷ
πνεύματί της ἅπασα ἡ ὀξυδέρκεια και τόλμη
τοῦ Τζιμ. Πέτερσον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ
ἅπαν τὸ πλήρωμα τοῦ κινδύνου ὃν ἐφοβεῖτο.
Ἄλλὰ τίνι τρόπῳ νὰ προλάβωσιν τὸν κίν-
δυνόν; τὸ ἠγνοεῖ παντελῶς. Ἡ μόνη αὐτῆς
καταφυγὴ ἦτον ἡ πρὸς τὸν ὕψιστον δέησις.
Ἔδει νὰ μεταδώσῃ τὰς ὑποψίας της εἰς τὰς
ἄλλας γυναῖκας. Ἐφοβεῖτο ἀφ' ἑνὸς τὸ γε-
λοῖον ἢ τὴν ἐκρόδησιν των συντρόφων της ἄνευ
οὐδεμιᾶς θετικότητος. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
σκέψεώς της ἦτον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ
τίποτε και ὅτι ὠφείλε ν' ἀφίση ἅπασαν τὴν
εὐθύνην ἐνδεχομένης συμβάσεως εἰς τὸν Πέ-
τερσον.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐκάλυπτε διὰ τοῦ σκό-
τους τὰ δάση και τὰ ὕδατα. Οἱ ἀποικίζον-
τες εἶχον ἤδη διανύσει τὸ ἡμισυ τοῦ ποτα-
μοῦ Μεγάλου Σάνδου και Σκότα. Τὰ δάση
τοῦ Κεντουκίου και Ὀχιο ἐξηπλοῦντο ἐπὶ
μᾶλλον και μᾶλλον ἐκατέρωθεν των ὄχθων.
Οὐδὲν ἴχνος πολιτισμοῦ ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀ-
φθαλμόν.

Πρὶν ἠδὴ νυκτώσει ὀλοσχερῶς, ἀνθρωπὸς
τις ἐφύλακσε τὴν προσευχὴν των ταξιδιωτῶν
ἀπὸ τῆς ὄχθης. Ἦτο λευκός, ἐφαίνετο τε-
ταραγμένος λίαν και ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν πα-
νικοῦ φόβου ἐδέετο των ἐν τῷ πλοίῳ νὰ
δεχθῶσιν αὐτὸν πρὸ τοῦ συλληφθῆ ὑπὸ των
καταδιωκόντων αὐτὸν Ἴνδων.

« Εἶνε παγίς ἐκράξεν ὁ ἄγνωστος ὅστις
ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέματος ἅπαντα τὰ κί-
νήματα τοῦ ἐμφανισθέντος.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις; Παρετήρησεν ὁ Πέ-
τερσον, ὅστις παρετήρει και αὐτὸς ἐκ μέ-
ρους του τὸν ἄγνωστον μετὰ τῆς μεγαλητέ-
ρας προσοχῆς.

— Πῶς τὸ γνωρίζω; ἀπήντησεν ὁ ἄγνω-
στος. Πιθανότατα ὡς τὸ ἀπλούστερον των
πραγμάτων, ἤθελέ τις ἐννοήσῃ εἰ και τυφλὸς
ἂν ἐτύγγανεν.

— Ὅθεν εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου;

— Βέβαιος. Ἡμεῖς δέ! ὄχι;

— Ὅχι, κύριε,

— Καὶ ὁ κυνηγὸς των δασῶν τῷ ἔστρε-
ψε τὰ νῶτα, πεπεισμένος ἤδη ὅτι εἶχε προ-
δότην ἐνώπιόν του.

Ἴσως φανῆ παράδοξος εἰς τὸν ἀναγνώ-
στην οὐχὶ ὅμως και εἰς τὸν εἰδῶτα τὰ
ἤθη των σκαπανέων ἢ σπουδῇ τοῦ ἀν-
δρὸς αὐτοῦ περὶ τὸ προειδοποιεῖν ἐκάστο-
τε τὸν κίνδυνον, και ἐμπνέειν τὸν φόβον αὐ-
τὸς ὁ ἴδιος εἰς τοὺς συνταξιδιώτας του. Οὐχὶ
δ' ἄνευ λόγου ὁ κυνηγὸς Πέτερσον ὑπε-
πεύετο αὐτόν. Ἐπειδὴ ἐὰν ἦτο ἀληθὴς κυ-
νηγὸς των δασῶν ἤθελεν εἶσθαι μᾶλλον ἐγέ-
μθος και δὲν θὰ ἐδῆλου τὰ ἴδια σχέδιά του
φαίνόμενος λίαν ἐνήμερος των εἰς ἄλλους ἄ-
γνώστων γεγονότων.

Ἀφίσας αὐτόν ὁ Πέτερσον ἔσπευσε νὰ με-
ταδώσῃ τὰς σκέψεις του και τὰς ὑπονοίας
του εἰς πολλοὺς ἐκ των συνεταίρων του· ἀλλ'
ὡς ἤδη ἀνέμενε, ἐγένετο δεκτὸς δι' ἐμπαι-
γμῶν και μάλιστα κατέστη και ὑποπτος.
Δυσχερῆσθεις διὰ τὴν ἀγνώμονα ὑποδοχὴν
ταύτην, ὁ ἀνθρωπὸς των δασῶν ἐσίγησε και
ἀπεσύρθη θυμωμένος εἰς γωνίαν τινα.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ παρὰ τὴν ὄχθην ἀνὴρ,
ἐδιπλασίαζε τὰς κραυγὰς του, μὴ ἀπαυδῶν
ἐκ τῆς σιωπῆς των ἐν τῇ σχεδίᾳ, χωλαίων
και ἐπικαλούμενος τοὺς ναυσιπόρους μας νὰ
λάβωσιν οἶκτον τῆς δεινῆς θέσεώς του. Οἱ
λευκοὶ προσεποιούντο ὅτι ἐκώφευον εἰς τὰς

παρακλήσεις και δὲν ἤθελον ἐπὶ πλέον ἐπι-
στήσει τὴν προσοχὴν τῶν ἀνευ τῆς ἐπεμβά-
σεως τοῦ ἀγνώστου ὅστις, προσποιούμενος
ὅτι ἠλλαξεν ἰδέαν προσέθεσε.

— Εἶνε παράδοξον ἐν τούτοις, δὲν εἶδον
πώποτε ἓνα ἐξ αὐτῶν νὰ φαίνεται ὡς πράτ-
τει οὗτος.

— Οὐχ ἦττον εἶσαι βέβαιος παρετήρησεν
εἰς τῶν ἐπιβατῶν ὅτι δὲν εἶνε ἐχθρὸς καὶ ὅτι
δὲν ἐπιβουλεύεται τὴν ἰδίαν ἡμῶν καταστρο-
φήν;

— Κατ' ἀρχὰς ἐφρόνουν οὕτω, ἀλλὰ νῦν
τοῦτο μοι φαίνεται ἀπίθανον. Ἐπιτρέψατέ
μοι νὰ τῷ ἀπευθῶν λέξεις τινάς.

Λέγων ταῦτα ἐπλησίασε τὰ ἄκρα τῆς
σχεδίας καὶ ἠρώτησε τὸν φεύγοντα.

Πῶς ὀνομάζεσαι;
Ἰωάννης Δαγγάρτ.

— Τί,νι, τρόπῳ περιῆλθες εἰς τὸ σημεῖον
αὐτό;

— Διέτρεχον τὰ δάση, οἱ Σκαπανεῖς μὲ
κατέλαβον καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας κα-
τόρθωσα νὰ τοῖς διαφύγω. Δι' ἀγάπην τοῦ
θεοῦ, παραλάβετε με, διότι μὲ καταδιώκουσι.

— Ρίφθητι εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀκολου-
θησὸν μας κολυμβῶν.

— Εἶμαι λίαν πληγωμένος, ἐκ βολῆς εἰς
τὸν μηρὸν καὶ μόλις σύρομαι. Βλέπετε εἰς
τὸ ὕψωμα ἐκεῖ τὸν καπνὸν τοῦ στρατοπέ-
δου των. Δὲν εἶνε μακράν. Θεέ μου! δὲν
θὰ ἐγκαταλείψετε οὕτω ἓνα λευκὸν ἀδελφόν
σας, ὁ θεὸς θὰ σᾶς τιμωρήσῃ.

Οἱ ναυσιπόροι μας στρέψαντες τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς πρὸς τὸ ἐνδεικνυόμενον μέρος διέκρινον
εἰ καὶ τὸ σκότος ἤϋξανε στήλην φαιάν κα-
πνοῦ. Ὁ τάλας ὡς εἰ ἐνόησε τὰς σκέψεις
των, ἔκραξε.

— Ναί! Ἐκεῖ πέραν εὐρίσκονται, οἱ δὲ
πρόσκοποι των εἶνε εἰς τὰ ἴχνη μου. Ὁ θεὸς
νὰ σᾶς τιμωρήσῃ διὰ παντός ἂν μ' ἐγκατα-
λείψετε οὕτω.

Τί λέγετε; εἶπεν ὁ ἄγνωστος· βεβαίως
δὲν πιστεύω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζητεῖ νὰ

μᾶς ἀπατήσῃ. Καὶ ἐὰν δὲν ἔχη κακοὺς σκο-
ποὺς, δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀφί-
σωμεν νὰ ψηθῇ ἀπὸ τοὺς καταπραμένους αὐ-
τοὺς ἐρυθροδέρμους. Μολαταῦτα δὲν λέγω
τίποτε. Ἀφίνω τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν διάθε-
σίν σας.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶμεν ποτὲ νὰ πλη-
σιάσωμεν τὴν σχεδίαν παρὰ τὴν ὄχθην· πα-
ρετήρησάν τινες.

Δὲν πρόκειται περὶ τούτου θὰ ἦτο τρέλ-
λα· ἀλλ' ἐφρόνουν . . . καὶ (ὁ ἄγνωστος κα-
ταβιάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς προσποιήθη δῆ-
θεν κατεχόμενος ὑπὸ ζωντῆς σκέψεως.) ὅτι
δρῶμεν νὰ βοηθήσωμεν τὸν ἄνθρωπον αὐ-
τὸν νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς. Ἐν τούτοις οὐδὲν
χρέος ἔχομεν νὰ τὸ πράξωμεν ἐὰν ὁ παραμι-
κρὸς ὑφίσταται κίνδυνος.

— Τί σκέπτεσθε φίλοι μου;

— Ἐὰν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸν βοηθήσωμεν
χωρὶς νὰ ἐκτεθῶμεν πολὺ, τῷ ἀπήντησαν,
τὸ χρέος ἡμῶν ὡς χριστιανῶν μᾶς τὸ ἐπι-
τάττει. Ἀλλὰ τί ποιητέον;

— Εἶνε εὐκολώτατον. Πλησιάζομεν τὴν
σχεδίαν εἰς τὴν ἡμίσειαν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς
ὄχθης, ἔνθα τὰ ὕδατα εἰσὶν ὀλίγον βαθέα. Ὁ
ἄνθρωπος τότε δύναται νὰ μᾶς πλησιάσῃ
βαδίζων. Ἀλλὰ προσοχὴ μεγάλη, εἰς τὸ
πρῶτον σημεῖον προδοσίας θὰ ἀναπλεύσωμεν
ταχέως . . .

Ἄπαντες ἐδέχθησαν τὸ μέσον αὐτὸ ἐκτὸς
τοῦ Πέτερον ὅστις ἴστατο πάντοτε σιγῶν
εἰς γωνίαν, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

— Σὺ δὲ Τζίμ, τί φρονεῖς; εἶπέ τις τῶν
παρεστῶτων.

Πρῶτον πάντων σκέπτομαι ὅτι ἄπαντες
εἴσθε [οἱ ἐπιφοβώτεροι τῶν τρελλῶν οὐς εἶ-
δον ποτὲ: Παρατηρήσατε ἤδη ὅτι ἔχετε με-
ταξύ σας, τὸν αἰσχροτέρον τῶν προδοτῶν
προσπαθοῦντα παντοίοις τρόποις νὰ ἐπισύ-
ρῃ ὑμᾶς εἰς τὴν ὄχθην, μὲ τὸν προβεβουλεύ-
μενον σκοπὸν νὰ γίνῃ ἀρεστός εἰς τὸν ἄλλον
ἐκεῖ ληστήν.

— Εἶνε ἀπεχθὲς, αἰσχρόν! . . . ἔκραξαν
ἄπαντες, τοσοῦτῳ ἢ τραχεῖα καὶ σκληρὰ ἀ-
πάντησίς του ἠρέθισε τὴν ὀργὴν των.

— Ἐἰ τότε ἔχει καλῶς, πράξετε κατὰ
τὸ δοκοῦν ὑμῖν ἀλλ' ἀφίσετε ἐμὲ ἡσυχον,
δὲν ἔχω τι πλέον νὰ προσθέσω ἔκραξεν ὁ
Τζίμ μετὰ θυμοῦ ἀπελπισθεὶς ἐκ τοιαύτης
ὑποδοχῆς.

— Ὁ ἄγνωστος εἰσιώπα, καὶ παρετήρει
καίρεφυλακτῶν τὴν περίστασιν νὰ ὑπερασπι-
σθῇ τὸ δίκαιόν του.

— Εἰ καὶ ἡ νύξ ἦτο ἤδη προκεχωρημένη
οὐχ ἦτον διέκρινον ἔτι τὸν ἐπὶ τῆς ζηντῆς ἄν-
θρωπον ποιοῦντα σημεῖα ἀγωνίας, καὶ προσ-
παθοῦντα ν' ἀκολουθῇ τοὺς ναυσιπόρους.

Κατόπιν συμβουλίου λεπτῶν τινῶν ἀπερασί-
σθη νὰ γείνη ὅτι ἐπροτάθη ὑπὸ τοῦ ἀγνώ-
στου φίλου των. Ἐκωπηλάτησαν πρὸς τὴν
ὄχθην, βραδέως προχωροῦντες ἕνεκα τοῦ ρεύ-
ματος, ὅτε ἐκ τῶν κινήσεων τῆς σχεδίας ἠν-
νόησαν ὅτι κατέβησαν ὕδατα ἦττον βαθέα.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἤρξαντο κωπηλατοῦν-
τες πρὸς τὴν ὄχθην ἡ Μαριάνη ἠρώτα τὸν
Πέτερον, ἂν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ὡς ἐκείνη
δεύτερον πρόσωπον εἰς τὰ παρόχθια.

«Ναί εἶνε γυνή. Παρατήρησον πόσον ἀ-
κίνητος μένει εἶνε ὀλίγον τι παρακάτω τοῦ
ἀνδρός.»

— Πράγματι κάμνει σημεῖον διὰ τῆς χει-
ρὸς ὡς εἰ ἔλεγε ἀκούσατε! . .

— Μὴ πλησιάζετε, μὴ πλησιάζετε! ἔ-
κραξε ἡ γυνὴ αὕτη διὰ παρακλητικῆς φωνῆς
ἄλλως τε ἄπαντες θ' ἀποθάνετε! Ὁ ἄνθρω-
πος αὐτὸς εἶνε ἀπαταιῶν.

— Ποῖα εἶνε λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτη; ἠρώτη-
σε ἡ Μαριάνη ἐρεθιζομένη ἐπὶ πλέον;

— Ὁ Ἄγγελος τῶν συνόρων, τῆς ἀπεκρί-
θη, γείτων τις. Δὲν ἤκουσε ποτὲ τίποτε πε-
ρὶ αὐτῆς;

— Ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, λέγει ἀλήθει-
αν. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν δίδει προει-
δοποιήσεις σωτηρίους εἰς τοὺς ὁμοφίλους μας.

— Ὡ! Τζίμ, ἐδέετο ἡ Μαριάνη, εἶνε τρο-
μερόν. Ὡμίλησέ τους λοιπὸν ἐνόσφ εἶνε και-
ρός ἔτι, . . . ὠφείλουν νὰ σὲ ἀκούσουν.

Ὁ Τζίμ ἐδίστασεν ὀλίγον ἀλλ' ἐνόδιδον εἰς τὴν
παρακλητικὴν φωνὴν τῆς Μαριάνης καὶ τὸ
χρέος του ἔστρεψε πρὸς τοὺς κωπηλατοῦντας
παύσαντας εἰς τὴν θέαν τῆς ἐμφανισθείσης.

Τί εἶναι τοῦτο; εἶπε εἰς ἐξ αὐτῶν

— Ὁ ἄγγελος τῶν συνόρων! εἶπεν ἐκεῖνος,
περὶ ἧς πάντες ἤκουσαν νὰ γίνεταί μνηεῖα εἰς
τὴν ἀποικίαν μας. Ἐὰν εἶνε τις ἐξ ὑμῶν ἐ-
πεθυμῶν ἐρυθροῦν νυκτικὸν σκοῦφον, δὲν ἔ-
χει ἢ νὰ περιφρονήσῃ τὴν προειδοποίησιν αὐ-
τῆς καὶ νὰ μὴ σπεύσῃ νὰ ἀναπλεύσῃ πρὸς τὸ
ρεῦμα.

— Δὲν θαρρύνεσαι! εἶπεν ἕτερός τις κω-
πηλάτης, δὲν γνωρίζω τὸν ἄγγελόν σου αὐ-
τὸν τῶν Συνόρων, εἶνε πτωχὴ τις κόρη Ἰνδός.

— Πήγαινε εἰς τὸν Διάβολον, εἶπεν
ὁ Τζίμ, ἐξαφθεῖς, ἔτι ἀπαξ ἀποκρουσθεῖς.
Δὲν θὰ προφέρω πλέον λέξιν εἶπε χαμηλο-
φώνως εἰς τὴν Μαριάνην.

— Πῶς; εἶπεν ὁ ἄγνωστος χλευαστικῶς δὲν
ἐγνωρίζετε ὅτι ἡ δύστηνος αὕτη κόρη δὲν
εἶνε ἢ βλάξ; Μὰ τὸν Δία, εἶνε ἠλίθιος καὶ
οὐδὲν πλέον. Προχωρῶμεν ἐὰν θέλετε νὰ σώ-
σωμεν τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν ἐκ τῶν ἀνύ-
χων τῶν πλησιαζόντων αὐτῶν Ἰνδῶν.

Οἱ κωπηλάται ἐπανελάθον τὸ ἔργον των
ἀλλὰ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατήχοντο ὑπὸ με-
λανῶν προαισθημάτων, δρῶμεν νὰ τὸ εἴ-
πωμεν, παρὰ τοὺς ὑπόπτους δὲ τρόπους τοῦ
ἀγνώστου καὶ παρὰ τὰς ἐπαναλαμβανομένας
προειδοποιήσεις τοῦ Ἄγγελου τῶν Συνόρων,
ἡ σχεδία ἐπροχώρει βαθμηδὸν πρὸς τὸ ἐπά-
ρατον αὐτῆς πεπρωμένον. Πολλοὶ τῶν τα-
ξειδιωτῶν μετεμελοῦντο ἤδη διὰ τὴν ἀφρο-
σύνην των καὶ ἔστρεφον πρὸς τὰς ὄχθας βλέμ-
μα ἀνήσυχον. Ἡ ὑπόνοια ἐπεχέετο ἐπὶ τῆς
φυσιογνωμίας των.

Ὁ Πέτερον παρετήρει πάσας τὰς ἐν-
δείξεις ταύτας καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν.

Πρὸς τί νὰ δμιλήσω; Εἶνε ἅπαντες χαμέ-
νοι. Τζίμ Πέτερσον, φίλε μου καιρὸς νὰ ἐ-
νεργήσης διὰ τὴν σὴν σωτηρίαν καὶ τὴν τῆς
Μαριάνης, ἣν δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψης ἐλ-
πίζω. Δὲν ἐλησμόνησας τὴν ἡμέραν καθ' ἣν
ἐκρεοῦργησάν τὴν μνηστὴν σου οἱ ἐρυθρόδε-
μοι. Ὅχι δὲν τὸ ἐλησμόνησας, καὶ δὲν θὰ
τὸ λησμονήσης ποτέ. . . . Καὶ πῶς νομίζεις,
ἤθελε κρίνει περὶ σοῦ ὁ Μανσφίλδ, ἂν ἐγκα-
τέλιπες εἰς τὴν αὐτὴν τύχην τὴν ἰδικὴν του;
Ὅχι τοῦτο δὲν θὰ συμβῆ καὶ ἀποτεινόμενος
κατόπιν εἰς τὴν νέαν.

— « Γνωρίζεις νὰ κολυμβᾷς, Μαριάνη;

— Ναί, διατὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη;

— Διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἀναγκασθῆς νὰ
καταφύγῃς εἰς αὐτό. Ὡς βλέπεις ἐντὸς ὀλί-
γων λεπτῶν θὰ εἴμεθα εἰς τὴν ξηράν. Ἔσο
ἑτοίμη πλησίον μου καὶ εἰς μίαν στιγμὴν σὲ
ἀρπάξω μαζὺ μου.

— Ἀλλὰ διατὶ ὄχι τώρα Τζίμ.

— Τὸ βλέπεις, ἡ νύξ ἐπέρχεται ταχεῖα
καὶ πᾶν λεπτὸν εἶνε κέρδος δι' ἡμᾶς. Μὰ τὸν
διάβολον! Ἀναγνωρίζεις τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖ
ἐκεῖνον εἰς τὴν ξηράν. Εἶνε ὁ Μὰκ Κάβλ.
Ἴδου, τὸ πλοιάριον προσέκρουσεν εἰς τὴν
ξηράν.

Δὲν ἀπείχον τῆς ξηρᾶς ἢ μέτρα τινὰ, πα-
ρετήρησαν δ' ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀπατεὼν
αἰφνης ἤλλαξε τρόπον. Ἡ πρόωκον κλαυθμηρὰ
φωνὴ του ἔλαβε βροντώδη τόνον κυβερνήτου.
Ἡ ἄγγελος ὅμως τῶν Συνόρων εἶχεν ἤδη γεί-
νει ἄφαντος.

«Τί θὰ πῆ τοῦτο πάλιν; ἠρώτησεν τις ἐκ
τῶν κληλατούντων. Παγωμένος ὑπὸ τοῦ
τρόμου.

— Εἶσθε αἰχμάλωτοί μου, κύριοι, εἶπεν
ὁ ξένος. Μὴ κινηθεῖτε ποσῶς, δὲν θὰ σὰς ὠ-
φελήσει εἰς τίποτε. Ὁ ἄνθρωπος δὲν βλέπετε
ἐκεῖ εἶπε ὁ Μὰκ-Κάβλ καὶ οἱ Σκαπανεῖς εἶ-
σιν ἐκεῖ μὲ τὸν πέλεκυν εἰς χεῖραν. Ἄν
τολμήσετε ν' ἀντισταθῆτε, ἐντὸς δευτερολέ-
πτου ἅπαντες θὰ περάσετε ἐν στόματι μα-

χαίρας. Ἐνῶ ἂν παραδοθῆτε ἠπίως, ἴσως
τινὲς μετὰξὺ ἡμῶν θὰ λυτρώσωσιν τὴν ζωὴν
των. Ἄν ἐπιτρέπητε μικροὶ μου φίλοι, θὰ
τοὺς κράξω νὰ ἔλθωσιν εἰς συνάντησίν μου.
Ὡ! Θεέ μου, ἐν σημεῖον καὶ τὸ πᾶν τετέλε-
σται.

Οἱ πάντες, ἐκτὸς τοῦ Πέτερσον, ὑπὸ τοῦ
τρόμου παραλελυμένοι ἕμενον βῶθοι καὶ ἐκ-
θαμβοί. Ὁ Τζίμ προῦχώρησεν ἀπελπιστι-
κῶς.

«Πρὸ τοῦ νὰ δώσης τὸ σημεῖον αὐτό, εἶ-
πεν, ἀπλῆν τινα ἐρώτησιν. Τί σκοπεύεις νὰ
μὲ κάμῃς;

— Σὲ, θὰ σὲ ψίσωμεν ὡς βούν, ἅμα φθά-
σαντες.

— Δὲν πιστεύω τίποτε, ἀγαθὲ μου. Ἴ-
δου, παλαιοκαλιάρη (vieille carcane),
πῶς εὐρίσκεις τοῦτο;

Καὶ πρὶν ἤδη τὸ θῦμα των δυνηθῆ νὰ
μαντεύσῃ τὸν σκοπὸν του ὁ Πίμ ἐσκόπευσε
μὲ τὴν καρδίαν του καὶ ἐκπυροσκόπησε.
Ἡ βολὴ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ στῆθος ἐξῆλθε ἐκ
τῆς δρωπλάτης τοῦ κακούργου, ὅστις μετὰ
σπασμωδικὸν κίνημα, καὶ διαπεραστικὸν ἐκ
τῶν ὀδόντων ἀναπεμφθέντα ὄρυγμὸν ἔπεσε
πρηγῆς, καὶ αἱματόφυρτος ἐκ τῆς πληγῆς
του.

« Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν δὲν θὰ δυνηθῆς
σὺ νὰ ψῆσῃς τὸν Τζίμ Πέτερσον, παρετήρη-
σεν ἀφελῶς ὁ δασοθήρας ρίπτων ἐπὶ τοῦ ὤ-
μου του τὴν καρδίαν του.

— Ὅχι! Θεέ μου! τί θ' ἀπογίνωμεν;
ἐξεφώνησαν ἄποικοὶ τινες.—

Ἐμπρός, ἔμπρός, πρέπει ν' ἀντισῶμεν! Εἶ-
σθε τόσῳ περίεργοι νὰ ἰδῆτε τὸν Μὰκ Κάβλ.

. . . Ἴδου ὡραία περίστασις τώρα. Ἐὰν ἐ-
δίδετε προσοχὴν εἰς τὰς προειδοποιήσεις τοῦ
Ἀγγέλου τῶν Συνόρων καὶ εἰς τὰς ἐμὰς δὲν
θὰ εὐρίσκασθε νῦν εἰς τὴν δύσκολον ταύτην
θέσιν. . . Ἐμπρός, ἀφίστατε τὰς κώπας εἰς
οὐδὲν ὀρελοῦσιν. Ἴδου ἡμεῖς εἰσχωρήσαντες
ἐντὸς τοῦ λάκου. Ἐμπρός, ἔμπρός, ἑτοιμοί
πρὸς πόλεμον.

« Ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ ὄχθη κατέστη
μελανὴ ὑπὸ τῆς πληθύος τῶν ἀγρίων. Βρον-
τώδης ἤχος ὅστις καὶ αὐτοῦ τοῦ δαίμονος
τὴν ψυχὴν θὰ ἐπάγωνε ἐκ μυρίων κραυγῶν
σχηματιζόμενος διέσχισε τὸν αἰθέρα, ἅπασα
ἡ κινουμένη ἡμᾶς αὕτη ριπτομένη εἰς τὸ ἀ-
βαθὲς ὕδωρ διηυθύνετο πρὸς τὸ πλοιάριον.

Ἐκπυροσκόρησις γενικὴ τῶν ἀποίκων μας
μόλις ἠδυνήθη ν' ἀναχαιτίσῃ πρὸς στιγμὴν
τὴν ὀρμὴν των, τοσοῦτω ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ
δύναμις τῶν ἐπιτιθεμένων ἦτον ἀνώτερος τῶν
πολιορκουμένων. Οἱ Ἴνδοὶ ἐπροχώρουν λοι-
πὸν ἐκβάλλοντες ἀγρίας καὶ ἀπεχθεῖς κραυ-
γὰς, προσομίαις φορητιῶντων.—Ἐντὸς ὀλί-
γων στιγμῶν ἡ σχεδία κατελήφθη παντα-
χόθεν. Δὲν ἦτο πλέον μάχη ἀλλὰ σφαγὴ, ἥς
τινος μόνῃ ἡ ἀφήγησις θὰ συνεχίσει καὶ
τὸν σκληρότερον πολέμαρχον.

Ὁ Πέτερσον, συλλαβὼν τὴν Μαριάνην ἤτοι
μάζετο νὰ ριφθῆ εἰς τὸ ὕδωρ μετὰ τοῦ πολυ-
τίμου φορητίου του. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην
τῶν Ἴνδῶν ἀνταποκριθέντων εἰς τὴν ἐκπυ-
ροσκόρησιν τῶν λευκῶν, ἡ ταλαίπωρος νεᾶ-
νις προσεβλήθη ὑπὸ βολῆς. Ὁ δασοθήρας ἠ-
σθάνθη τὴν Μαριάνην πίπτουσαν ἐπὶ τῶν θρα-
χιόνων του ἐνῶ τὸ αἷμα τῆς ἔγεμε συγχρόνως
τὰς χεῖρας του. Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ πα-
ρατηρήσας μετ' ἀγωνίας τὴν πελιδνουμένην
τῆς συνοδοιπόρου του μορφήν εἶδε τοὺς ὡραί-
ους γλαυκοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς κλειομένους
ἠρέμως καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπαναπίπτου-
σαν βραχέως ὕπισθεν.

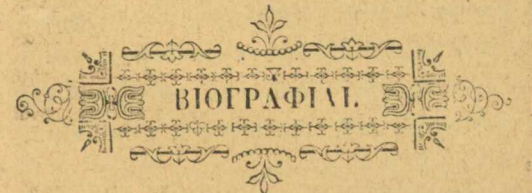
« Τζίμ, ἀπονήσκα, εἶπεν, ὁ θεὸς εὐλο-
γήσει σε διὰ τὰς προσπάθειάς σου κατέσφαλες
πρὸς σωτηρίαν μου. Μετάδος εἰς τὸν Ρώσ-
σελ τὴν ἐκφρασιν τοῦ ἐρωτός μου. Χαῖρε
Τζίμ, χαῖρε. Ἄπαξ ἔτι ὁ θεὸς νὰ σὲ εὐλο-
γήσῃ.

Ταλαίπωρος κόρη, ὁ θεὸς δεχθῆτο σε εἰς
τοὺς κόλπους του, ἀπάντησεν ὁ δασοθήρας
ἐπαναθέτων ἠρέμως αὐτὴν εἰς τὸν πυθμὲνα
τῆς σχεδίας, παρὰ τὴν σκηνὴν τῆς σφαγῆς
ἥτις τοὺς περιεκύκλουν, τοῦλάχιστον ὑπεκ-

φεύγεις οὕτω τὸ ἀτιμὸν πάθος τοῦ ἀθλήου
αὐτοῦ Μὰκ-Κάβλ.

Ὁ Πέτερσον ἀνῆλθε ταχέως ἐπὶ τοῦ κα-
ταστρώματος καὶ δι' ὑπερἄνθρωπου ἄλματος
κατέφθασε εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐγένετο ἄ-
φαντος εἰς πάντων τοὺς ὀφθαλμοὺς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΛΒΑΝΟΣ ΒΑΙΛΥ.

Ἐὰν πρὸς δόξαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξυ-
ψώσιν τοῦ πολίτου ἀρκοῦσιν εὐγένεια τῆς
καρδίας, γενναϊότης ἀμετάπτωτος, σπουδὴ
βαθεῖα καὶ ἀπόλυτος ἀφοσίωσις πρὸς τὸ κοι-
νὸν συμφέρον, ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν τὸν
Βαιλῦ ὡς ἓνα τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς
ἐπαναστάσεως.

Ἀληθῶς δὲ ὁ ρίπτων βλέμμα ἐταστικὸν
ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἥτις οὕτως γόνιμος
ἀνεδείχθη μεγάλων ἐγκλημάτων καὶ μεγάλων
ἀρετῶν, παρατηρεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐ-
ξέχουσαν ἐν τῷ πλήθει τῶν δρώντων προσώ-
πων τὴν σοβαρὰν τοῦ ἀνδρός τούτου μορφήν,
οὐτινος ἡ ἀξία ὅτε μὲν ἐξυψώθη, ὅτε δὲ ὑ-
πεβιάσθη ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο
ἀρχῶν αἰτινες διαφιλονικούσι τὸ κράτος τοῦ
κόσμου.

Ὁ Ἰωάννης Συλβανὸς Βαιλῦ ἐγεννήθη εἰς
Παρισίους τῷ 1736 ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔφορος
τῶν πινάκων τοῦ Λούβρου ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκ
τῶν εὐφυεστέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του.
Ἀλλὰ κόπος καὶ δάπανος ἠμέλει τῆς ἐκπαι-
δεύσεως τοῦ υἱοῦ του ἀρκούμενος εἰς τινα
τῆς ἰγνογραφίας μαθήματα. Ὁ παῖς ὅμως
ἀνεπλήρου ἀφ' ἑαυτοῦ τὰς ἐλλείψεις τῆς πα-
τρικῆς ἀνατροφῆς. Καίπερ δὲ κομιδῇ νέος ἡ-
σθάνετο ἀκατάσχετον πρὸς σπουδαίας μελέ-

τας ὁρμήν. Ἴνα δὲ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐνστικτον ἐπιθυμίαν του, ἐφοίτησε παρὰ τῷ Moncarville ὅστις τὸν ἐδίδαξε τὰ μαθηματικὰ καὶ ἠρέσκετο καλλιεργῶν τὸ πνεῦμα τοῦ παιδὸς οὐτινος ἢ πρόωρος εὐρεία ἀντιληπτικότης τὸν ἐξέπληττε.

Ἐξ καὶ δέκα ἐτῶν μόλις ὁ Βαλλῦ ἐπεχείρησε νὰ ἐργασθῇ διὰ τὸ θέατρον. Πρῶτον δὲ δοκίμιον αὐτοῦ ὑπῆρξε τραγωδία φέρουσα τίτλον Clotaire ἢ τινος ἢ ὑπόθεσις ἤγαγε τὸν συντάκτην εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν βασάνων εἰς τὰς ὁποίας λαὸς ἐξωργισμένος κατεδίκασε δῆμαρχόν τινα τῶν Παρισίων. Εἶνε δ' ἀληθῶς παράδοξον ἅμα καὶ συγκινητικὸν τὸ ὅτι ὁ παῖς οὗτος κατ' αὐτὰ τὰ πρῶτα πρὸς τὸν βίον θήματα, προείπε τὴν τύχην ἧς ἐμελλε νὰ γείνη θύμα!

Ὁ κωμωδὸς Λανου εἰς τὸν ὅποιον ὁ Βαλλῦ ὑπέβαλε τὰ πρῶτα αὐτοῦ δοκίμια εὗρεν αὐτὰ λίαν μέτρια ἢ ὥστε νὰ ἐμψυχώσῃ τὸν νέον φίλον του, ὅστις ἐπειπὼν τὸ ἤφαιστε πρόμολ ὧδε παρέδωκεν εἰς τὸ πῦρ οὐ μόνον τὸν Κλοταίρν, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν τινὰ τραγωδίαν; τὴν *Iguénean ἐν Ταυρίδι* νομίζω.

Μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν δὲ ταύτην πρᾶξιν ὁ Βαλλῦ παρεδόθη ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἀστρονομίας. Ἐπειδὴ δὲ κατώκει ἐν τῷ Λούβρῳ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ μετεσχημάτισεν ἐν τῶν παραθύρων τῆς ἀνωτέρας ὀροφῆς εἰς ἀστεροσκοπεῖον καὶ ἐπεχείρησεν οὕτω, μακρὰν σειρὰν παρατηρήσεων τὰς ὁποίας μετὰ θερμοῦ ἐπεδίωξε ζήλου, καίτοι ἡ ὑγεία αὐτοῦ ἐκλονίζετο, τὰ δὲ ἐργαλεῖα του ἦσαν ἀνεπαρκῆ.

Ὁ Ἀββᾶς Lacaille, εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς ἐποχῆς του ἀστρονόμων συνηταιρίσθη μετὰ τοῦ νέου συναδέλφου του, ἀμφοτέρω δὲ οἱ παρατηρηταὶ συνενώσαντες τὴν μεγάλην αὐτῶν ἱκανότητα ἀπεπεράτωσαν τὰ ἔργα ἄπερ κινουσι τὸν θαυμασμόν τῶν μελετώντων αὐτὰ.

Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι καὶ ἑξ ἑτῶν ἐκλεγείς ὁ Βαλλῦ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν

ἀνέπτυξε θαυμασίαν ἐνεργητικότητα. Ἐδημοσίευσεν *Δοκίμιον περὶ τῆς θεωρίας τῶν δοιφῶν τοῦ Διὸς* ὑπερδικαίως κρίνεται ὡς τὸ ὦραι ὀτερον πρῶτον τῆς νεωτέρας Ἀστρονομίας. Εἰ καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἤρκει πρὸς ἀποθανατισμὸν τοῦ Βαλλῦ, οὐχ' ἦττον προήγαγεν εἰς φῶς τὴν *Γενικὴν ἱστορίαν τῆς Ἀστρονομίας* ἔργον κλασικὸν μέλλον νὰ διατελέσῃ τοιοῦτον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον· πολυάριθμα δὲ ἔργα αὐτοῦ ἦττον ἐκτεταμένα κατεχωρήθησαν ἐν τῇ *Συλλογῇ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν* περιποιήσαντα τῷ συγγραφεὶ αὐτῶν φήμην ἐξοχὸν ἅμα καὶ δικαίαν· τῷ δὲ 1785 τέλος ὁ Βαλλῦ ἀπῆλause τῆς ἐντιμότηρας τῶν ὠφελίμων καὶ πολυαριθμῶν ἔργων αὐτοῦ ἀμοιβῆς, ὀνομασθεὶς μέλος τῶν τριῶν Ἀκαδημιῶν.

Οἱ συνάδελφοι δὲ αὐτοῦ πολλάκις ἐξήτησαν τὴν συνδρομὴν τῶν φώτων του, προθύμως ἀνατιθέμενοι αὐτῷ τὴν ἔστιν ὅτε δυσχερῆ ἐντολὴν, τῆς συντάξεως τῶν ἐκθέσεων τῶν ἐπιτροπειῶν ὧν ἐκάστοτε ἐκαλεῖτο μέλος. Ἐκ τούτων δὲ ἀναφέρομεν τὴν ἐκθεσιν ἐν ἧ ὁ Βαλλῦ ἀναιρεῖ τὰς ἰδέας τοῦ Μεσμέρου, ἧτις, ἐπειδὴ τότε ὅλοι οἱ Παριεῖνοι ὑπὸ μεγάλου κατείχοντο πρὸς τὸν μαγνητισμὸν ἔρωτος, κατέστησε πασίγνωστον τὸ ὄνομα τοῦ Βαλλῦ εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Βεβαίως, σήμερον, ὅτε νέα γεγονότα ἐπεκύρωσαν τὰς θεωρίας τοῦ Μεσμέρου καὶ ἀπῆλαξαν τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ παντὸς ἀγυρτικῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ, τὰ συμπεράσματα τοῦ Βαλλῦ δὲν ἔχουσι πλέον ἢν τότε περιβλήθησαν θαύρητα· οὐχ' ἦττον ὅμως ἀναγκάζεται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν θαθεῖαν ἐπιστημοσύνην καὶ τὸ ἀμερόληπτον, ἄπερ ὁ Βαλλῦ διετράνωσεν ἐν τῇ ἐνδόξῳ καταστάσει ἐκείνῃ ἐκθέσει του. Ἔργα δὲ ἀλλοίας τινος φύσεως κατέστησαν προσφιλεῖς τοῖς Παριεῖνοις τὸ ὄνομα τοῦ σοφοῦ Ἀστρονόμου, οἷα εἰσὶν ἡ *περὶ σφαιρίων πραγματεία* του καὶ μάλιστα ἡ *περὶ τῶν νοσοκομείων τῶν Παρισίων* ἔκθεσις ἔργον ἐν ᾧ διαλάμπει πᾶν ὅ,τι ὑψη-

λὸν καὶ φιλάνθρωπον δύναται νὰ περικλείσῃ ψυχὴ ἀνθρώπου καὶ συμπάθεια πεφωτισμένη.

Ἄδίκως ἄρα ἱστορικοὶ τινες ὑπέλαβον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Βαλλῦ ἦτο ὀλίγον γνωστὸν εἰς τὸν λαὸν τῶν Παρισίων, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐσχηματίσθησαν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Λουδοβίκου XVI τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια. Ὡς δὲ οἱ πλείστοι τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς του καὶ ὁ Βαλλῦ ἠσθάνθη τὴν πνοὴν τοῦ νέου πνεύματος εἰσδύουσαν εἰς τὰ στέρα αὐτοῦ, ὅθεν, ὅτε ὡς εὐπατρίδης τοῦ Chalot εἰσηλθεν εἰς τὰς αἰθούσας ἐνὸς τῶν τότε σχηματισθέντων πολιτικῶν σωματείων, ἐξέπλάγη, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ καὶ ἐθεώρησεν *ἐκτακτον φαινόμενον τὸ δεῖ εἰσημαίρε κατι τι ἐν τῇ πολιτικῇ τάξει μόνον διότι ἦτο πολιτης*.

Γενομένης δὲ τῇ 12 Μαΐου 1789 μυστικῆς ψηφοφορίας ὁ Βαλλῦ ἐξελέγη ὑπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἐκλογέων συνόδου ἀντιπρόσωπος τῶν Παρισίων.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς πρωτεύουσας μεταβάντες εἰς Βερσαλλίας παρήδρυσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ du Cers (τοῦ δήμου) ὁ δὲ Βαλλῦ ὠνομάσθη πρόεδρος τῶν Κοινοτήτων. Ὡς τοιοῦτος δὲ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἐπὶ κεφαλῆς πρεσβείας, εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ ἐντολὴ νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸν Μονάρχη τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Κοινοτήτων, τοῦ νὰ ἴδωσι τὰ γενικὰ συμβούλια συνενούμενα εἰς μίαν μόνην Ἐκκλησίαν, Ἐνῶ δὲ τὰ μέλη τῆς τρίτης τοῦ λαοῦ τάξεως du Cers Etat ὠμίλου πρὸς τὸν βασιλέα κλίνοντα τὸ γόνυ ὁ Βαλλῦ ἠρήσατο νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ταπεινωτικὴν ταύτην ἐθιμοταξίαν «*Καὶ ἂν ὁ Βασιλεὺς τὸ θελήσῃ*» τὸν ἠρώτησεν ὁ κύριος de Barein *Ἄλλ' ἐὰν εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δὲν τὸ ἠθέλω, διάτινος μίσου ἠθέλετε τοὺς ἀναγκάσῃ;* Ἐξερχόμενον δὲ τοῦ μεγάρου τινος τῶν εὐγενῶν τὸν ἠρώτησαν, πῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀντιπροσωπεῖα. «*Ἰστάμεθα ὀρθοὶ ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος τοῦ δήμου καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκάθητο.*»

Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναμνησθῇ τις τὴν ἐξαφίντων πνευμάτων ὅτε συνήρχοντο τὰ γενικὰ συμβούλια, ὡς καὶ τὸ πάθος καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν νεωτεριστῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἵνα ἀντιληφθῇ καλῶς, ὅποια ἀπρητεῖτο δύναμις, σταθερότης καὶ ἀρετῆ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὅστις ἦν κεκλημένος νὰ προεδρεύσῃ εἰς τὰς συζητήσεις τῆς μεγάλης συνελεύσεως τὸ νὰ διαταθῶμεν δὲ ὅτι ὁ Βαλλῦ ἐξέπληρωσεν ἀρκούντως τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀποστολὴν ταύτην ἐστὶν εἰ κατελέγομεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐξοχωτέρων, ἀνδρῶν οὓς ἔτεκεν ἡ Γαλλία.

Αἱ ἐξοχοὶ τοῦ Βαλλῦ ἰστέται, ἡ ἀνδρεία του, ἡ ἀπάθεια καὶ ἡ ψυχικὴ σταθερότης ἐπεσπᾶσαντο ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ σέβας πασῶν τῶν μερίδων· τούτου δ' ἔνεκα ὅτε παρητήθη τῆς προεδρείας τῆς Συνελεύσεως, αὐτὴ κατὰ πρότασιν τοῦ Δουκὸς La Rochefoucauld διώρισεν ἐπιτροπὴν εἰς ἣν ἀνέθετο τὴν ἐντολὴν νὰ τῷ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν καλὴν του διαγωγὴν.

Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλλης ὁ ἐπαναστατικὸς πυρετὸς ἀπέπτυσε πάντα χαλινὸν συγκρατοῦντα τέως τὰ τρομερὰ καὶ ἀποτρόπαια πάθη, ὁ τῶν Παρισίων ἀντιπρόσωπος κατώρθωσε διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τῆς ἀρετῆς του νὰ κατευνάσῃ τὴν μανίαν τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην εἰς τὰ πνεύματα. Τότε δὲ διὰ φωνῆς ἐνθουσιώδους καὶ ὁμοφώνως ἀνεκηρύχθη δῆμαρχος τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Βαλλῦ ἦτο πενητηκοντούτης· οἱ χαρακτῆρες αὐτοῦ ἦσαν ζωηροὶ· ἡ κόμη του μακρὰ καὶ ἄφθορος, ἀλλ' ἐπέτρεπεν εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ νὰ ὑψοῦται ἐλευθέρως ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἄρρνωπῇ ὠραιότητι. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον πλήρους ἀγαθότητος, τὸ δὲ σύνολον ἐν αὐτῷ ἐπεσπᾶτο τὴν τιμὴν καὶ τὸ σέβας.

Πρῶτη τοῦ ἄρχοντος φροντίς ὑπῆρξε τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πρωτεύουσαν διὰ τῶν ἀναγκαίων ζωοτροφῶν. Ἐνῶ δὲ ἡ σιτοδεία ἐμάστιζε τὸ βασίλειον· πρὸ τῶν Παρισίων δὲ αὐ-

των λησται διήρπαζον τὸν ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἀγορασθέντα σίτον, ὁ Βασιλλῦ τηλεκοῦτον ἀνέπτυξε ζῆλον ὥστε οἱ Ἑκκασινοὶ ἀπεκάλεσαν αὐτὸν τροφιδότην πατέρα των. Οὐδέποτε δὲ τίτλος ἐντιμότερος ἀπεκτήθη ἐπιπονώτερον τούτων.

Ὁ Βασιλλῦ δεύτερον ἔτος ἐξετέλει τὰ δύσκολα καθήκοντα τοῦ δημάρχου τῆς πρωτεύουσας ἦν συνεκτικῶν θεορῶδων κόμματα, ὅτε ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἔφυγον ἐκ τοῦ παλατίου τῶν Τουίλεριῶν. Συλληφθέντες ὠδηγήθησαν εἰς Παρισίους· τὸ γεγονός δὲ τούτο ἔμελλε νὰ ἐπιφέρει τὴν πτώσιν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλλῦ.

Διότι πᾶσαι μὲν αἱ πολιτικαὶ μερίδες συνεταράχθησαν, ἡ δὲ δημοκρατία πρώτην ταύτην φορὰν ἐτίθετο ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν μοναρχίαν τῆ 17 Ἰουλίου ὁ λαὸς συνέρρευσε εἰς τὸ παιδίον τοῦ Ἄρεως ἵνα καταθέσῃ ἐπὶ τοῦ θωμοῦ τῆς πατρίδος αἵτησιν δι' ἧς ἀπήται τὴν πτώσιν τοῦ Λουδοβίκου XVI). ὁ Βασιλλῦ μεταβὰς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐθνοφυλακῆς ἐκήρυξε τὸν στρατιωτικὸν νόμον καὶ ἀνεπέτασε τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν· ἀλλ' ὁ μὲν λαὸς ἐξεσφενδόνιζε πέτρας ἡ δὲ ἐθνοφρουρὰ ἐπυροβόλησεν εἰς τὸν ἀέρα, ἐπειδὴ δὲ ὁ λιθοβολισμὸς ἐπανελήφθη ἡ ἐθνοφρουρὰ ἐξέκένωσεν τότε πῦρ θανατηφόρον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ ἐξηγέρθη κατὰ τοῦ Βασιλλῦ ὅστις ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπητὴν δημαρχίαν καὶ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν Sévion.

Τέλος ὁ μὲν Λουδοβίκος XVI ἐκαρτομήθη τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμηδόν· τὸ δὲ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον ἀπήται τὰ θύματά του· ὁ πρῶτος δὴμαρχος τῶν Παρισίων προσεκλήθη ἵνα ὡς μάρτυς καταθέσῃ ἐν τῇ δίκῃ τῆς τῆς βασιλείας Μαρίας Ἀντωνέττης. Ἄλλ' ἡ καρδιά τοῦ ἀγαθοῦ ἐξηγέρθη κατὰ τῶν ἐδελυγμένων τὰς ὁποίας παρέστησαν ὡς ὑπὸ τοῦ Δελφίνου δῆθεν ἀνομολογηθείσας· τειθεὶς δ' ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτ-

την ὁ πεθασμῶς λειτουργὸς κατεφρόνησε τὸν θάνατον ὃν διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ, καὶ προσέκλινε μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς περιφρονουμένης βασιλείας.

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο ὁ Βασιλλῦ προσήχθη ἐνώπιον τοῦ ἐπαναστατικῦ δικαστηρίου κατηγορούμενος ὡς ὑποβοηθήσας τὴν φυγὴν τοῦ βασιλέως καὶ διατάξας τὸν πυροβολισμὸν κατὰ τῶν συναθροίσεων τοῦ λαοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως, καίπερ δὲ ἀναμφιβόλως ἀθῶος καταδικάσθη εἰς θάνατον· ὅτε δὲ ἤρωτήθη ἂν ἔχη νὰ ἐπιφέρει παρατήρησιν τινα περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ἀπεκρίθη· *Ἐξετέλεσα πάντοτε τὸν νόμον καὶ γνωρίζω νὰ ὑποκύνω εἰς αὐτὸν ἀφοῦ ὑμεῖς ἐστὲ ὄργανα αὐτοῦ.*

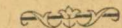
Ἐλθὼν εἰς τὸ Δεσμοτήριον τῆ παραμονῆν τοῦ θανάτου τοῦ ὁ Βασιλλῦ διετέλεσε ἡμερὰς καὶ μέγας. Εἰς τῶν μετόχων τῆς αἰχμαλωσίας του πλησιάζας αὐτῷ ἐνδιαικρὸς τῷ εἶπε. « Διὰ τὴν μᾶ· διείσατε οὕτως ὥστε νὰ ὑπολαμβάνωμεν δυνατὴν τὴν ἀθώωσιν ὑμῶν; μᾶς ἠπατάτε ἄρα; *Ὅχι, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἦρωας; Ἐδιδασκον ὑμᾶς ὅτι δὲν ὀφείλετε ν' ἀπελπίζετε προκειμένου περὶ τὸν νόμον τῆς πατρίδος σας.* Ἐκοιμήθη δὲ κατὰ τὸ σῆμα; ὕπνον ἤσυχον· τῆς δὲ πρῆμια; ἐξεγεγερθεὶς ἔλαβε ὄνομα καὶ κατὰ στραφίαι δὲ πρὸς τοῦ; οἰμώζοντες φίλους του « ἠσυχάσατε τοῖς εἴτε· ἐπειδὴ πρόκειται μοι ὁδὸς δύσκολος, δυσπιστῶ πρὸς τὰς δυνάμεις μου· ὁ κατὰ ἐξείρεται καὶ ἀναλωθροῦ αὐτάς· τῶρα δὲ λαβὼν αὐτὸν ἐλπίζω ὅτι θὰ θάωω σταθερῶς εἰς τὸ τέρας ν' Ἀποχιρευτισα; δὲ τοῦ; περικυκλοῦντας αὐτὸν γνωστοῦ; ἀνῆλθε τὴν θανατηφόρον ἄμαζιν μετὰ τοῦ δημίου φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν αὐτὴν γαλήνην, ἣν πάντοτε ἐπεδείξατο καθ' ὅλα; τὸς ἐνδοξοῦς τῆς ζωῆς του φάσεις·

Ὅτε ἀρίκετο εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως; ἐν ᾧ ὑψοῦτο τὸ ἱερίωμα αὐτοῦ, ὁ λαὸς συνεταράχθη; δὲν ἤλεον ἵνα τὸ αἷμα ἐκείνου καθ' οὐ αὐτὸς μὲν τηλεκαύτας ἐξετόξυεν ὕδρεις, ἐτέρη δὲ γενεὰ μᾶλλον πεφωτισμένη ἔμελλε νὰ κατατί-

ξη εἰς τὴν χωρίαν τῶν ἐνδοξῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, καταγράψῃ τὸ σιᾶδιον τῆς Ὀλοσπονδίας (Federation) διέλυσαν λοιπὸν τὸ ἱερίωμα καὶ μετακομίσαντες συνήρυσαν αὐτὸ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ μέτῳ τῆς ὀχλοβοῆς, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ γέρον διετέλεσε ἀπαθής, καὶ ἐθεώρει ἐνθεῖα ἀληθῶς γαλήνη τῶς ἐργάτας ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἱερίωμα αὐτοῦ καὶ τὰ κύματα τοῦ ὄχλου ὅστις ἔβροντῶν συνεκυκᾶτο περὶ αὐτόν. Ἐνῶ δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ μάρτυρος διατελεῖ ἡρεμῶς τὸ εἶμα αὐτοῦ φρικτῶ ὑπὸ τὴν παρατεταμένην ἐνέργειαν βροχῆς λεπτῆς καὶ διαπεραστικῆς. Εἰς τῶν δημίων παρατηρεῖ τούτο καὶ λέγει· *τρίμεις Βελλῦ; φίλε μου κρυάω ἀποκρίνεται ἡρεμῶς ὁ Βελλῦ; καὶ μὲ βήμα ἤσυχον ἀνέρχεται· τὸ ἱερίωμα καὶ ἡ κεφαλὴ του ἀποτέμνεται*

Τοιοῦτος δὲ ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρῶς ἐκείνου ὅστις ἐπορεύθη πάντοτε καὶ ἀπαρεγκλίτως τὴν εὐθείαν ἐν ἧ ἡ ἀρετὴ ὠδήγει αὐτόν, ὡς περιστρέφονται αἰῶνας περὶ τὸν ἥλιον τὰ οὐράνια σώματα ἄπερ οὕτως ἐπισταμένως ἔμελλεῖτοσε.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΝΥΞ

(Μυθιστορία)

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α. Γ. Σ.]

II

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδι.)

Ἡ Ἀλβερτίνη πλησιάζασα μετὰ χάριτος τὸν ἀρχιεπιστὴν, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο ἐτοίμη ἐὰν ἤθελε νὰ προγευματίσῃ μετ' αὐτῶν.

Ὅς γνωρίζομεν εἶχεν ἤδη προγευματίσει, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποποιηθῇ μίαν τόσοσιν καλὴν σύντροφον· ἐπανελάθε λοιπὸν μετ' αὐτῆς τὸ αὐτὸ τῆς πρώτης πρόγευμα καὶ χάρις εἰς τὴν ὄρεξιν του ἐτίμησεν αὐτὸ καὶ ἐκ δευτέρου.

Ὅτε ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης ἡ νεανὶς εἶπε μετὰ πολλῆς ἀφελείας.

— Κύριε Βάρτολε, ἡ ἡμέρα εἶναι ἤδη

ἀρκετὰ προκεχωρημένη ἐν λοιπὸν σκοπῆτε νὰ διέλθωμεν αὐτὴν ἐνταῦθα, ἤθελα πολὺ εὐχαριστηθῆ ἐὰν ἐπεσκεπτόμην μεθ' ὑμῶν τοποθεσίας τινὰς αἵτινες γραφικώταται μοι ἐφάνησαν.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Βάρτολος, δολοῦν ἐπιρροότερον ἐκπληττόμενος, πολὺ θὰ ἔχαιρον ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σᾶς φανῶ κατὰ τι χρήσιμος, πλὴν τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐν καὶ ἡ ἐπιθυμία σας εἶναι ἀπλυσάτη, δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, καθότι ὡς ἐκ τοῦ χθεσίου συμβάντος, ἡ ἄμαζα δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ, καὶ ἔνεκα τούτου πρέπει νὰ περιμεινῆτε μέχρι τῆς αὔριον ἵνα ἐπιδιορθωθῇ.

— Τότε λοιπὸν, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀφήσητε ἐλευθέρην νὰ περιπατήσω μόνη τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου θὰ ἐπανεέλθω ἐδῶ· αὔριον δὲ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι ἐτοίμη νὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

— Τοῦτο ἀρκεῖ· τὸ νὰ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀπολύσητε τῆς μικρᾶς ταύτης εὐχαριστήσεως ἦν δύναται νὰ σᾶς παράσχη ἡ ὀδοπορικῆ, μὲ καθιστᾶ εὐτυχέστατον, πλὴν ὁμολογῶ ὅτι συνάμα μὲ ἐκπλήττει.

— Τὸ ὑποθέτω.

— Ἡ αἰφνίδιος αὐτὴ μεταβολή.

— Ἡ αἰτία τῆς μεταβολῆς ταύτης ἐνδιαφέρει τόσοσιν ἐμὲ, νὰ σᾶς τὴν εἶπω ὅσον καὶ ὑμᾶς νὰ τὴν ἀκούσητε· ἵνα τὴν μάθητε δὲ πρέπει νὰ συνομιλήσωμεν ἐπὶ στιγμὴν τινα σοβαρῶς· εὐρεθῆτε λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην περὶ τὰς ὀκτώ, εἰς τὸ ἄδενδρον ἐκείνο μέρος ὅπερ ἀπέχει ἐνταῦθεν εἴκοσι βήματα, ἐκεῖ δὲ θὰ σᾶς συναντήσω. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ λάβητε μεθ' ὑμῶν καὶ τοὺς συντρόφους σας· ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι παρόντες κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν, ἥτις θὰ εἶναι μία τῶν ἀξιοσημειωτέρων τῆς ζωῆς ἀμφοτέρων ἡμῶν.

— Αἱ διαταγαί σας θέλουσιν πιστῶς ἐκτελεσθῆ, εἶπεν ὁ Βάρτολος ὑποκλινόμενος.

Ἡ Ἀλβερτίνη ἀπομακρύνθη τοῦ ξενοδο-

χείου τῆς ΠΟΝΗΡΑΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ καὶ ἐπροχώρησεν ἐν τῇ ἐξοχῇ: ὡς δὲ τὸ εἶχε προειπεῖ, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἠσυχολήθη κατὰ τὴν δοιοπορίαν τῆς, ἢ εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ τὴν ὠραίαν θέσιν τῶν ὀρέων καὶ τὰς ἀξιοσημειώτερας θέσεις.

Ἐνῶ δὲ οὕτω περιεπλανᾶτο παρετήρησεν ὅτι ὁ σιωπηλότερος τῶν συντρόφων τοῦ Βάρτολου τὴν ἠκολούθει μακρόθεν βῆμα πρὸς βῆμα, κρυπτόμενος ἐνόησε ἵνα μὴ τὸν ἴδῃ ἀλλὰ πάντοτε προσπαθῶν νὰ μὴ χάσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ δραπτεύσῃ, ὑπέμεινε μετ' ἀδιαφορίας τὴν ἐπιτήρησιν ταύτην.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

Ὅτε ἡ Ἀλβερτίνη κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ἐφθασεν εἰς τὸ ἄδενδρον ἐκεῖνο μέρος ἐν ᾧ τὴν πρῶταν εἶδε τὸν Βάρτολον καὶ ὅπερ εἶχεν ὀρίσει ὡς τόπον συνεντεύξεως ὁ ἀρχιληστής: ὡς καὶ οἱ σύντροφοί του ἦσαν ἤδη ἐκεῖ.

Ὁ μὲν Βάρτολος ἴστατο ὄρθιος ἔχων ἐστηριγμένους τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ κλάδου δένδρου τινός, οἱ δὲ σύντροφοί του ἴσταντο ὀπισθεν αὐτῶν ἐστηριγμένοι ἐπὶ δένδρων καὶ ἐσταυρωμένως ἔχοντες τὰς χεῖρας: τὸ περιεργον καὶ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ συνεντευκτηρίου προσκεκολλημένον βλέμμα των ἐνέφαινον ἐνδιαφέρον μετ' ἀνηυχίας.

Ὅτε ἡ Ἀλβερτίνη εἰσῆλθεν ἐπὶ τινὰ στιγμήν ἔμειναν πάντες σιωπηλοί: εἶτα δὲ ἡ νεᾶνις διέκοψε τὴν σιωπὴν εἰποῦσα μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

— Βάρτολε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μέλλω νὰ σὰς εἶπω εἶναι κάπως παράδοξον: ἠθέλησα νὰ σὰς φανερώσω τὴν ἰδέαν μου μόλις ἐγεννήθη ἐν ἐμοί, ὡς καὶ νὰ ἀκουσθῶσιν οἱ λόγοι μου ὑπὸ τῶν δύο στενωπῶν φίλων καὶ συντρόφων σας, ἵνα ἡ ὑπόσχεσις ἦν μέλλω νὰ δώσω ἀποβῇ ἱερωτέρα.

Ἐπαυσε ἐπὶ στιγμήν τινὰ, εἶτα δὲ ἐπανάλαβε.

Ἐνεπνεύσθητε εἰπὼν μοι: « Ἀλβερτίνη, μοὶ ἀνήκει, καθότι καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς » ὅσον παράδοξος, ὀλέθριος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἔρωσ οὗτος ὑπάρχει μολαταῦτα. Ἐφλεξε τὴν καρδίαν μου, ὡς αἰ ἀστραπὴ ἐκείναι αἰτινες χωρὶς νὰ προηγηθῇ αὐτῶν οὐδὲν σημεῖον καταιγίδος, φλέγουσι τὴν φύσιν. Δὲν ἐγεννήθη ἀναμφιβόλως διὰ τὴν ἀπλὴν ὑπαρξιν διὰ τὰς γλυκεῖας ἀφοσιώσεις ἅς τύχη μοὶ ἐχάρισε: ἐπεθύμουν εὐτυχίαν ταραχωδέστεραν καὶ ἂν ἀκόμη ἔπρεπε νὰ τὴν ἀπολύσω διὰ σκληρῶν παθήσεων. Εἶχατε μέγα δίκαιον εἰπὼν μοι, ὅτι διὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου σὰς ἀνῆκον. Αἰσθάνομαι ἔμκαυτὴν στενώτατα μετ' ὑμῶν συνδεδεμένην: αἰσθάνομαι ὡσαύτως ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω μακρὰν ὑμῶν, ὅτι θὰ δύναμαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μετέχω ἐκουσίως τῶν περιπετειῶν τοῦ πλανητικοῦ θίου σας, καὶ αὐτῆς προσέτι τῆς λαμητόμου ἐπὶ τῆς ὀποιᾶς ἀποθνήσκει τις δις, ἀφίνων μνήμην ἐπάρακτον! . . . Τὸ αἰσθάνομαι Βάρτολε: καὶ τὸ παραδοξότερον καὶ ἀπαισιώτερον, εἶναι τὸ ὅτι τὸ αἰσθάνομαι μετ' ἀγαλλιάσεως! Ἴδού τί εἶχον νὰ σὰς εἶπω. Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, εἶτε διότι ὁ συνήθης χαρακτήρ τῆς ἐπανῆλθε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ διὰ τὴν θρασυτήτά της, εἶτε διότι ἐπεθύμει νὰ ἀφήσῃ τὸν Βάρτολον ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας του, ἀπεμακρύνθη ταχέως τοῦ συνεντευκτηρίου.

Ἄλλ' οἱ λόγοι τῆς δὲν ἀφῆκαν τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἕκαστος ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ: οἱ πρεῖς ἄνθρωποι ἄφωνοι καὶ ἀκίνητοι ἐφάνοντο κεκυριευμένοι ὑπὸ δύο αἰσθημάτων, τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἐκστάσεως.

Ἡ Ἀλβερτίνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Εἶδε καὶ πάλιν τὸ ἐλεεινὸν ἐσωτερικὸν αὐτοῦ, πλὴν μετ' ἀδιαφορίας τὴν φορὰν ταύτην: ἀτάραχος γυν ὡς λυτρωθεῖσα τῶν τρόμων οὗς πρὸ ὀλίγου εἶχε δοκιμάσει, ἐμειδίασε ἐνθυμηθεῖσα τοὺς μῦς οἵτινες τόσον τὴν εἶχον φοβίσει ριζίζοντες χθὲς τὴν θύραν της.

Ἄν καὶ ἠθικῶς ἦτο ἀρετὰ ἐνδεδυναμωμένη δὲν ἐκοιμήθη ἐν τούτοις οὔτε τὴν νύκτα

ἀλλὰ καθήσασα πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλώνους τῆς ἐπισκιάζουσας αὐτὴν ἀμπέλου.

Διελθοῦσα στιγμὰς τινὰς οὕτω ἄγρυπνος, παρετήρησεν ἀνθρωπίνην σκιὰν κινουμένην. Ἐνόησεν ὅτι ἦτο ὁ εἷς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βαρτόλου φορῶν προσωπίδα καὶ περιτετυλιγμένος ἐντὸς τοῦ μανδύου του.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο ἀπλούστατον νὰ ἐξηγηθῇ καθότι ὁ ἀρχιληστής καταλύων εἰς τινὰ ἐκεῖ πλησίον βράχον εἶχεν ἀναμφιβόλως θέσει αὐτὸν ὡς φύλακα τοῦ μέρους ἔνθα διήρχετο τὴν νύκτα: πλὴν τὰ βήματα τοῦ προσωπιδοφόρου ἦσαν τόσον ἄστατα, ὥστε δὲ μὲν τὸν ἐβλεπέ τις ταχέως περιπατοῦντα ὅτε δὲ αἴφνης ἰστάμενον, ἄλλοτε δὲ πάλιν σεῖοντα τοὺς ἐν τῷ βᾶθει φάραγγός τινος συνηγμένους κλάδους: εὐρίσκατο δὲ πολὺ μακρύτερον τοῦ μέρους ἔνθα τὸ καθήκον του ἀπῆται νὰ εὐρίσκηται.

Οὗτος μὲν διήλθε τὴν νύκτα περιπλανώμενος ἡ δὲ Ἀλβερτίνη παρατηροῦσα αὐτὸν διατρέχοντα τὰς ἐρήμους ἐκείνας ἀτραπούς.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὸν ὄρθρον τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν. Ἡ μὲν Ἀλβερτίνη, ὁ Βάρτολος καὶ ὁ εἷς τῶν συντρόφων του, ἐξῆρχοντο τοῦ ξενοδοχείου: ὁ δὲ ξενοδόχος καὶ ἅπανσα ἡ δυσειδῆς οἰκογένειά του ἀφοῦ πρῶτον συνώδευσαν τοὺς πλουσίους ὀδοιπόρους, μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ἀπεσύρθησαν κρατοῦντες ἀνά χεῖρας τὸν πῖλόν των, ὡς φαντάσματα ἅτινα ἀφοῦ πρῶτον κατεφόβισαν τὴν δυστυχῆ νεάνίδα, εἰσῆρχοντο μετὰ ταῦτα εἰς τὴν φωλαίαν των.

Ἡ ἄμαξα περιέμενεν ὀλίγα βήματα παρέκει. Ὁ Βάρτολος ἔστη πρὸ τοῦ ἠνοιγμένου θυριδίου αὐτῆς, ἔτοιμος ὢν νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του τῇ Ἀλβερτίνῃ ἵνα τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀναβῇ: ὁ εἷς τῶν συντρόφων ἔλαβε τὸν χαλινὸν τῶν ἵππων, τὸν ἄλλον δὲ περιέμενον στιγμὰς τινὰς.

Ἐξαιρέσει τῶν ὀδοιπόρων τούτων, ἡ ὁδὸς ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν ἔρημος.

Ὁ περιμενόμενος σύντροφος ἐφθασε δρομαίως, καὶ ἐγχειρίσας τῇ Ἀλβερτίνῃ χάρτην συμπεπτυγμένον, ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ ἦλθε.

— Στῆτε! λέγει αὐτῷ ἡ Ἀλβερτίνη.

Τὸ ὄφος μεθ' οὗ ἡ νεᾶνις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους: ἦτο τοσοῦτον ἐπιτακτικόν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ Ἀλβερτίνη ἀντὶ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, ὀπισθοδρόμησε βήματά τινὰ, καὶ ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν, εἶπε μετὰ σταθερᾶ φωνῆς.

— Εἶνα, καιρὸς νὰ τελειώσουν ταῦτα πάντα: ὑμεῖς προσωπιδοφόρε δὲν εἴσθε σύντροφος τοῦ περιβοήτου λαθροθήρα, εἴσθε ὁ κύριος ἐξάδελφός μου Φριδερίκος Λαφρέτ. Ὑμεῖς, ἐπρόσθεσε, δὲν εἴσθε ὁ τυχοδιώκτης Βάρτολος, ὁ περιφημὸς ληστής, εἴσθε ὁ κύριος Κανοβίλ, ἀντισαγγελεὺς τῆς αὐλῆς τῆς Λυών.

Οἱ δύο νέοι ἔρριψαν κραυγὴν ἐκπλήξεως ἴσταντο ἀκίνητοι, ὁ δὲ Φριδερίκος εἶχε τὴν κεφαλὴν πολὺ κεκλιμένην.

— Ὁ δὲ τρίτος ὁ ὀδηγὸν τὴν ἄμαξαν τίς εἶναι; ἠρώτησεν ἡ Ἀλβερτίνη.

— Ἀπλούστατα ὁ ὑπηρέτης μου, ἀπάντησεν ὁ Κύριος Κανοβίλ ὑποκλινόμενος.

— Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! πῶς γνωρίζετε; . . . ἐψέλλισεν ὁ Φρεδερίκος.

— Ἄ! Κύριε, εἶπεν ἡ Ἀλβερτίνη, ἵνα ἡ μεταμφίεσις σας καθίστατο ἐντελής, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσῃτε νὰ ἐκβάλητε τὸν δακτύλιόν σας: τοῦτο δὲ λέγουσα ἐδείκνυεν τὸν χρυσοῦν μεμιλωμένον δακτύλιον ὄντινα τῷ εἶχε δωρήσει.

— Θεέ μου, ἀλήθεια! ἐφώνησεν ὁ Φρεδερίκος. Ἀλλὰ τὸν Κανοβίλ τὸν φίλον μου ὄν οὐδέποτε εἶδατε; . . .

— Δὲν μοὶ εἶχατε εἰπεῖ, ὅτι ἤρρασκε πολὺ πολὺ εἰς τὸν φίλον σας νὰ ἄδῃ σπροφὴν τινὰ τοῦ *Domino noir*, καὶ ὅτι ἔσφαλε πάντοτε εἰς ἓν μέρος;

— 'Α! εἶπατε τοῦτο εἶπεν ὁ Κύριος Καν-
σβίλ, στρίφων τὸν μύστικα.

— Λοιπὸν ἐξηκολούθησεν ἡ 'Αλβερτίνη,
τὸν ἤκουσα νὰ ἄδῃ. 'Αλλὰ δὲν ἤσχύθητε νὰ
μὲ κάμψετε νὰ διέλθω μίαν τόσον φρικώδη
νύκτα, ἐν τῷ μέσῳ τρύμου, ἀβύσσων χορο-
φυλάκων καὶ φονέων! Ὑμεῖς δὲ Κύριε Κανο-
σβίλ, ὑπουργὲ τῆς Α. Μ. Λουδοβίκου τοῦ δε-
κάτου, ὀγδόου, νὰ παραστήσητε τὸ πρόσωπον
ἐνὸς τῶν μυσροτέρων κακούργων!

— Οὐδεμία ἐντροπή, Δεσποινὶς 'Αλβερτί-
νη, εἶπεν ὁ Κύριος Κανσβίλ, διότι ἐπαιζα τό-
τον ἐπιτυχῶς τὸ μέρος μου, ὥστε ἠπατήθητε
ἐντελῶς.

— 'Ω! πραγματικῶς διήλθατε μίαν φρι-
κώδη νύκτα! . . . ἐνέκραξεν ὁ Φρεδερίκος.

— Ναι, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σὰς ἐξεδικίηθην ἀρ-
κούντως' καθότι καὶ ὑμεῖς δὲν διήλθατε εὐ-
χάριστον νύκτα περιπλανώμενοι εἰς τὰ ὄρη . .

'Α! εἶναι ἡ διαθήκη σας! ἐπρόσθεσεν ἀνα-
πτύσσουσα τὸν χάρτην . . . καὶ ἀφίνατε τὸ
ὅ,τι εἶχατε καὶ ἐσκοπεῖτε νὰ αυτοκτονήσητε
εἶχατε δίκαιον . . . τοῦτο θὰ ἦτο μηδὲν ἀ-
πέναντι τῶν ὄσων ὑπέφερον, καὶ ὧν αἴτιος
εἶσθαι ὑμεῖς.

— Τοῦλάχιστον, 'Αλβερτίνη, ἐλπίζω, εἶ-
πεν ὁ Φρεδερίκος, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ προ-
τιμᾶτε ταραχώδη βίον, τῆς φιλησύχου κα-
τοικίας τῶν συγγενῶν σας . . . ἀρκετὰ ὑπε-
φέρατε!

— 'Εγὼ δὲ λογικώτερον ἐλπίζω, εἶπεν ἡ
'Αλβερτίνη, ὅτι θὰ μάθητε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ
δίδητε τοιαῦτα μαθήματα εἰς μίαν γυναῖ-
κα, ἀφοῦ εἶδατε πόσον καλῶς γνωρίζετε,
ἐπρόσθεσε μετὰ περισσοτέρας γλυκύτητος νὰ
παρηγορηθῆτε διὰ τὸ ὅτι ἐνομίσατε ἐαυτὸν
ἐπὶ στιγμὴν ἀγαπώμενον καὶ λατρευόμενον.

— 'Αλλὰ δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε! εἶπε δυ-
νατώτερον ὁ Φριδερίκος.

'Αλλ' ἐκείνη διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν ἄμα-
ξαν πε γελῶσα.

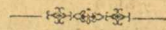
— 'Οχι! . . . ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς
Νάντουαν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΠΕΙΡΩΣ ΜΙΚΡΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Camille Flammarion.)

ὑπὸ Μ. Α.

Τοποθετηθεὶς κατὰ τὴν διάρκειαν ζωῆς
ἐφημέρου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδρογείου
σφαίρας, ὁ ἄνθρωπος ὅστις διέγνω τὴν σχε-
τικὴν αὐτοῦ θέσιν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἀπειρε-
σίου φύσεως, μονονοῦ τῶν φρενῶν ἐξίσταται,
τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα περὶ ἐαυτὸν θεώμε-
νος μεγαλεῖα, — μεγαλεῖα ἐν τῷ ἀπειρῶς μι-
κρῷ, καὶ ἐν τοῖς ἀνεκδιηγήτοις θαυμασίοις
τοῦ ἀοράτου κόσμου — μεγαλεῖα ἐν τῷ ἀπεί-
ρῳ μεγάλῳ καὶ ἐν τῇ ἐξαισίῳ διαρρυθμίσει
τοῦ ἐνάστρου σύμπαντος, οὗ ἡ γῆ ἀπλῆ μό-
νον εἶναι ἄτομος.

'Η φαντασία ἡμῶν ἐξίσου σκοτοδινητὴ καὶ
ἐν τῷ ἀπειρῶς μικρῷ, καὶ ἐν τῷ ἀπειρῶς με-
γάλῳ· λέγει ὁ Μπωναί, ὁ ἀρετὴς καὶ εὐ-
γλωττος συγγραφεὺς τῆς ἐπισκοπήσεως τῆς
φύσεως.

Καὶ δὴ, ἐξίσου ἐκπληττόμεθα ὅταν ὑφούν-
τες τὸ βλέμμα, ἀτενίζωμεν πρὸς τὸ ἀπέ-
ρραντον τῶν οὐρανῶν κατασκευάσμα, ὡς καὶ
ὅταν καταβιβάζοντες τοῦτο, φέρωμεν καὶ ἐπ'
αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων τῆς γῆς πλασμάτων.

'Η ἀπειρία πάρεστι πανταχοῦ.

Αὕτη ἀποκαλύπτεται καὶ ἐπὶ τοῦ κυανοῦ
θόλου, ἐνθα κοινορτὸς ἀστέρων ἀποστίλβει,
καὶ ἐπὶ τῆς ζώσης ἀτόμου, ἥτις ἀποκρύπτει
ἡμῖν τὰ θαυμάσια τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς.

Οἰοσθήποτε ἐπισκοπεῖ τὸ θέμα τοῦτο
διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς, αἰσθάνεται
τὴν σμικρότητα καὶ τὴν μηδαμινότητα τοῦ
ἀνθρώπου, ἐν ἀντιπαράθεσι αὐτοῦ πρὸς τὸ
μεγαλεῖον τῆς φύσεως. 'Αλλ' ἂν αἰσθημα-
ταπεινώσεως καὶ ἀπογοητεύσεως καταλαμ-
βάνῃ ἡμᾶς, αἰσθανομένους τὴν ἡμετέραν μη-

δαμινότητα κατέναντι τῆς ἀπειρίας τοῦ δια-
στήματος καὶ τῆς αἰωνιότητος τοῦ χρόνου,
τὸ πνεῦμα, ἡ ιδιότης αὕτη ἢ ἀπορρέουσα ἐκ
τοῦ θεοῦ, ἀναπληροῖ οὐχ ἤττον τὰς ἐλλεί-
ψεις ἡμῶν, καὶ στηρίζει ἡμᾶς, ἐν τῷ ἡμετέρῳ
σταδίῳ, ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ ἡμέτερον σθέ-
νος, καὶ τὴν θεῖαν ἡμῶν ἀρχήν.

'Επωφελοῦμενοι τὴν εὐκαιρίαν τοῦ τοσοῦ-
τον ἐπαγωγῆς τούτου πανοράματος, τοσαῦτα
ἡμῖν παρέχοντος ἀντικείμενα περιοδείας ἀνα-
μέσον τῆς φύσεως, ποιούμεθα ἐκλογὴν ὅπως
περιοδεύσωμεν εἰς μίαν τοῦ κόσμου τούτου
γωνίαν, οὐχὶ λίαν γνωστὴν εἰς τινα τῆς γῆς
ζώνην, μετρίαν καὶ κεκρυμμένην, ἐνθα ἐν ἀ-
γνοίᾳ ἡμῶν, εὐρύταται ζωϊκὰ δυνάμεις ἀνα-
πτύσσονται, καὶ τύχαι μοναδικὰ ἐξελίσσονται.
Ποιήσωμεν, ὡ ἀναγνώστα, ἢ ὡ περι-
καλλῆς ἀναγνώστριχ ἐκδρομὴν τινα εἰς τὸν
κόσμον τῶν μικροζωαρίων, μικροσκοπικῶν
ζωῦφιων, ἐπιτολαζόντων ἐν τῷ ὕδατι, τῷ
ἀέρι, τῇ γῆ, τοῖς σώμασι τῶν ζῶων, καὶ δι'
β, οἴμοι! καὶ αὐτὰ τὰ σώματα ἡμῶν, πόρρω
ἀπέχουσι τοῦ νὰ ὦσιν ἀπαραβίαστα, ποσάκις
δὲ ὡ ἀξιέραστος ἀναγνώστριχ ἐν πληρεστάτῃ
σοῦ ἀγνοίᾳ, δὲν ὑπῆρξαν ταῦτα μάρτυρες
τῶν μυχιαιτάτων τῆς εὐαισθήτου καρδίας
σου αἰσθημάτων, ἐν αὐτῇ ἐνεδρευόντα;

Τῷ Πρώτῳ φυσιολόγῳ 'Ερχενβεργ, ὀφεί-
λεται ἡ ἀληθὴς μελέτη τῶν μικροσκοπικῶν
τούτων ζωῦφιων, καθόσον οὗτος ἔσχε τὴν
ὑπεράνθρωπον ὑπομονὴν νὰ σπουδάσῃ ταῦτα
διὰ τοῦ μικροσκοπίου, ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἰδι-
αίτα αὐτῶν ἦθη, καὶ νὰ κατατάξῃ ταῦτα
εἰς κλάσεις, γένη, καὶ οἰκογενείας, οὗτος δὲ
πρῶτος ἐπέδειξεν ὅτι τὰ ὄντα ταῦτα, καίτοι
τοσοῦτου λεπτοφυῆ καὶ σμικρὰ, ἔχουσιν οὐ-
δὲν ἤττον ὀργανισμὸν τέλειον, ἔστι δ' ὅτε
καὶ καταπληκτικῶς πολὺπλοκον, ἐν ἐνὶ λό-
γῳ, εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐγ-
χυματικῶν ζωῦφιων, (infusoires) ἐπιστήμη
ἧς οὗτος εἶναι ὁ ἰδρυτής.

'Ο σχηματισμὸς τῶν ζωῦφιων τούτων εἶ-
ναι τοσοῦτου ἐντελῆς, ὅσον καὶ ὁ τῶν μεγάλ-

λων ζῶων, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ μόνον τινα τού-
των ἀλλοιοῦνται, προσλαμβάνοντα ποικίλας
διαμορφώσεις ὑπὸ τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦ παρα-
τηρητοῦ βλέμμα, καὶ ἐντὸς πέντε λεπτῶν κα-
θίστανται ὅλως ἀδιάγνωστα. 'Εν δεδομένη
τινι στιγμῇ εἰσὶ σφαιροειδῆ ἢ τριγωνοειδῆ,
καὶ στιγμὴν τινα μετὰ ταῦτα προσλαμβάνουσι
σχῆμα ἀστέρους.

Τούτου ἕνεκα τὰ ὄντα ταῦτα, τὸν σχη-
ματισμὸν ἀκατάληπτα, ἐκλήθησαν Πρωτεῖς,
ὡς ἐκ τοῦ Πρωτέως, γόητος μυθολογικοῦ, ὅ-
στις ἐγίνωσκε νὰ διαφεύγῃ πάντων τὰ βλέμ-
ματα διὰ τῶν ἐκπληκτικῶν αὐτοῦ μεταμορ-
φώσεων.

'Ο μικροσκοπικὸς κόσμος, ἔχει καὶ οὗτος
τὰ ἐαυτοῦ ἄκρα. Ὑπάρχει τοσαύτη διάστα-
σις μεταξὺ τοῦ μεγέθους μικκυλοτέρου τῶν
κατοίκων του, τῆς λυκαυγικῆς λεγομένης,
μονάδος, ζωῦφιου μόλις ὄρατου διὰ τοῦ μι-
κροσκοπίου, καὶ τοῦ ὀγκωδεδεστέρου μεταξὺ
αὐτῶν, τοῦ κορδυλοειδοῦς ζωαρίου, ὅσον ὑ-
πάρχει μεταξὺ ἐνὸς κανθάρου, καὶ ἐνὸς ἐλέ-
φαντος.

Οὐδὲν καταπληκτικώτερον τοῦ ὀργανισμοῦ
τῶν ἀοράτων τούτων ὄντων, ἂν δ' ἐνδελε-
χῆς καὶ ἀοκνος παρατήρησις δὲν καθίστα
τοῦτο ἀναμφισβήτητον, θὰ ἐκκλινέ τις νὰ
πιστεύσῃ ὅτι αἱ ἀφηγήσεις τῶν φυσιολόγων
εἰσὶν αὐτόχρημα μῦθοι, καὶ τὰ λεγόμενα αὐ-
τῶν παχυλὰ ψεῦδη.

Τὸ πολυτελὲς τῆς ὀργανικῆς κατασκευῆς
τῶν μικροζωαρίων, ὑπερβαίνει ἐνίοτε κατὰ
πολὺ τὸ τῶν μεγάλων ζῶων, καὶ αὐτοῦ ἔτι
τοῦ ἀνθρώπου. Τινὰ τούτων ἔχουσι μέχρις
120 στομάχους, εἰς τινα δὲ εἶδη παρατη-
ροῦνται καὶ πλείονες. Παρὰ τισι δ' ἐγγυμα-
τικοῖς, εἰς τὴν πληθῶραν ταύτην τῶν ὀργά-
νων προστίθεται καὶ μηχανισμὸς περιεργώ-
ματος. 'Ο εἰς τῶν στομάχων τούτων ἔστιν
ἐφωδιασμένος δι' ὀδόντων μεγίστης λεπτό-
τητος, φαίνεται δὲ κινούμενος καὶ θρούπτων
τὴν τροφήν, ἀναμέσον τῆς διαφανείας τοῦ
σώματος.

Παρά τισιν αὐτῶν τὸ σύστημα τῆς κυκλοφορίας τοιαύτην ἔχει σχετικὴν εὐρύτητα, ὥστε ἄνευ υπερβολῆς τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ζῶντα ἔχουσι τὴν καρδίαν ἀναλόγως πεντηκοντάκις ὀγκωδεστέραν καὶ στερεωτέραν τῆς τοῦ ἵππου, καὶ τοῦ βοῦς.

Καίτοι τὰ ὄντα ταῦτα εἰσὶν ἐπὶ τοσοῦτον λεπτοφυῆ, διετέλεσαν δ' ἕνεκα τούτου ἄγνωστα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, ἡ φύσις περιέβαλεν οὐχ ἦττον αὐτὰ, διὰ τῆς ζωηροτέρας μερίμνης τῆς.

Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως εἶδη μικροζωαρίων, ὧν τὸ σῶμα προστατεύεται ὑπὸ τικνωδῶδους θώρακος, ἄλλα δὲ πλείστα φέρουσι σιλιγινώδεις ὄστρακον ἀδιάσπαστον, καὶ φύσεως οἷα ἡ τοῦ πυρίτου λίθου.

Κατὰ τὸν Ἐρχενβεργ, ὑδρόβια τινὰ ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, κοκκυμήλω παρεμφερεῖς.

Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἤδη ὅτι ὄργανα τοιαύτης λεπτότητος, ἐκέκτηντο ὀπτικὴν ἀκτῖνα ἐπιτρέπουσαν τοῖς ζῴοις τούτοις νὰ διακρίνωσιν ὑμᾶς μεθ' ὧν παρατηροῦμεν αὐτὰ ἐργαλείων, ὅπως θὰ ἐξεπλήττοντο, καὶ θὰ ἐπτοοῦντο. Ἐλέποντο αἴφνης ἑαυτὰ ἐν τοιαύτῃ θέσει ἐντὸς τῶν ἡμετέρων χειρῶν! Τοιοῦτόν τι θὰ εἶχε δι' ἐκεῖνα τὴν αὐτὴν σχέσιν, ἢν δι' ἡμᾶς θὰ εἶχεν, ἂν αἴφνης ἐβλέπομεν νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῷ ὀρίζοντι, κάποιος τις τοῦ Σειρίου, καλύπτων διὰ τῆς μάζης τοῦ σώματός του τὸ ἡμισυ τοῦ διαστήματος, καὶ φέρων ἄνὰ χεῖρας τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἄρην, ὅπως ἐκτελέσῃ ταχυδακτυλογικὰ γυμνάσματα.

Ἄν ὁ θαυμασιὸς ὀργανισμὸς τῶν ζῴων τούτων σωματίων, υπερβαίνει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ φαντασθῇ, ἡ ἐνεργητικότης τῶν λεπτοφυῶν τούτων ὄντων δὲν εἶναι ἦττον θαυμασμοῦ ἀξία. Ἄπαντα τὰ ἐν τῇ γῆ ζῶα χρῆζουσιν ὑπνου πρὸς ἀνάκτησιν τῶν δυνάμεων τῶν, καὶ ἡμεῖς, αὐτοὶ, οἴμοι! διερχόμεθα τὸ ἐν τρίτον τῆς ζωῆς ἐν προκαταβολικῷ θανάτῳ. Τὰ ἐγγυματικὰ οὐδὲν τοιοῦτον γινώ-

σκουσιν· ἡ ζωὴ αὐτῶν εἶναι τὸ σύμβολον ἀδιαλείπτου κινήσεως καὶ ἐνεργείας, Ὁ Ἐρχενβεργ παρατηρῶν ταῦτα καθ' ὅλας τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας, εὗρεν αὐτὰ ἀείποτε ἐν κινήσει, καὶ συνεπέρανεν ὅτι οὐδόλως ἀναπαύονται, οὐδέποτε κοιμῶνται. Ἄλλ' ἂν οἱ ἀόρατοι ἡμῶν μικροὶ καθεύδωσιν, ὁ ὑπνος αὐτῶν ἴσως θὰ διαρκῇ ὀλίγα τινὰ δευτερόλεπτα μόνον ἂν δὲ ὡς παρ' ἡμῖν συμβαίνει, ὁ ὑπνος αὐτῶν διακόπτεται ὑπὸ παραδόξων ἢ γλυκυθύμων ὄντων, οἱ ὄντιοι αὐτῶν ἀναγκαιῶς θὰ ὄσι βραχύτατοι.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη χωρεῖ πρὸς τὸ τέλειον, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ὁ ὀρίζων τῆς ζωῆς εὐρύνεται, καὶ ἤδη εἰς μικροσκοπικὸν κόσμον, ἀνάπλευσεν ζωῆς, ἀπεκαλύφθη πανταχοῦ ἔνθα ἤχη ἡ ἀνθρώπινος ἐξερεύνησις. Οἱ πολικοὶ πάγοι, τὰ ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαιρῆς στρώματα, καὶ τὰ ζοφρὰ τοῦ ὠκεανοῦ βάθη, καὶ τοικοῦνται ὑπὸ ἐνοργάνων ὄντων, πανταχοῦ δὲ ἡ καταπληκτικὴ αὐτῶν συμπύκνωσις καὶ ἡ ἀτελεύτητος ποικιλία τῶν σχηματισμῶν τῶν, ἐμποιοῦσι θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν.

Τὰ σμικρότατα ταῦτα ὄντα, ὧν ἡ λεπτότης διαλανθάνει τὸν ἡμέτερον ὀφθαλμὸν, ἐκκινῶνται οὐχ ἦτον στερεότητα ἀνωτέρων τῶν ἐρρωμενεστέρων ἐπὶ γῆς ὄντων.

Ἐκεῖ ἔνθα ἡ δριμύτης τοῦ κλίματος, φθείρει τὰ μάλλον κρατερὰ τῶν φυτῶν, ἐκεῖ ἔνθα σπάνια τινὰ μόνον ζῶα δύναται μόλις νὰ ἀνθέξωσιν, ὁ λεπτὸς καὶ ἀδιόρατος τῶν μικροζωαρίων ὀργανισμὸς, οὐδόλως ὑποφέρει ἐκ τοῦ δριμυτέρου ψύχους. Περισσότερα τῶν 50 εἰδῶν ζῴων μετὰ σιλιγινώδους ὄστρακου, ἀνευρέθησαν ὑπὸ τοῦ I. Ρῶς ἐπὶ τῶν πάγων τῶν ἐπιπλεόντων ἐν ταῖς πολικαῖς θαλάσσαις, εἰς τὸν 78 βαθμὸν πλάτους. Εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἐρέβους, ἡ βολις βυθισθεῖσα εἰς βάθος ἀνώτερον τῶν 500 μέτρων, ἀνεῖλκε 72 εἶδη μικροζωαρίων. Ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης τοιαῦτα εἰς 12,000 ποδῶν βάθος, ἐκεῖ ἔνθα τὰ ζῶντα ταῦτα ὄφειλον νὰ ὑποστῶσι τὴν καταθλιπτικὴν πίεσιν 375 ἀ-

τμοσφαιρῶν, πίεσιν δυναμένην νὰ ἐπιφέρει ἐκρηξιν τηλεβόλου, εἰς ἣν ὅμως τὸ γλυκῶδες σῶμα ἐνὸς ὑδροβίου ἀντέχει.—

(Ἐπαύει ἡ συνέχεια.)

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΗΜΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

Αἱ προξενικαὶ ἐκθέσεις ἃς ὑπέβαλον εἰς τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀντιπρόσωποι αὐτῆς φέρουσι τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἐναργεστέρη ἀπόδειξις τῆς ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἐπαναλήψεως τῆς βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐνεργητικότητος, εἶναι ἡ αὐξήσις τῶν ἐσόδων τῶν σιδηροδρόμων κατὰ τὸ 1880, ὑπερβάντων κατὰ 100,000,000, δολλάρια τὰ τοῦ προηγουμένου ἔτους. Τὸ παρελθὸν ἔτος κατεσκευάσθησαν 6,500 νέαι ὁδοὶ, καὶ εἶναι μὲν φανερόν ὅτι κατεσκευάσθησαν μετὰ πλείονος ταχύτητος, πᾶσαι ὁμως συνετέλεσαν εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν ἐσωτερικῶν ἐσόδων. Κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη παρατηρήθη αὐξήσις ἐν τῇ ἐσωτερικῇ παραγωγῇ καὶ τῇ εἰσαγωγῇ τῶν πολυτίμων μετὰλλων κατὰ 250,006,000 δολλάρια, ἐξ ὧν τὸ μεγαλύτερον ποσὸν μετεβλήθη εἰς νομίσματα, τεθέντα εἰς κυκλοφορίαν.

Ἡ ὀλικὴ ἀξία τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης κατὰ τὸ 1880 ἀνῆλθεν εἰς τὸν στρογγύλον ἀριθμὸν 539 ἑκατ. δολλαρίων, τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο παραβαλλόμενον πρὸς τὸ σχετικὸν τοῦ 1879, παρουσιάζει αὐξήσιν 124 ἑκατομ. δολ. Ἡ δὲ ἐξαγωγή ἀνῆλθεν εἰς 425 ἑκατ. Ἡ μεγαλύτερη αὐξήσις ἐν τῇ ἐξαγωγῇ τῶν ἐγχωρίων προ-

ἄντων ὑπῆρξε 30,500,000 ἀποσταλέντων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 5 ἑκατομ. εἰς τὴν Ἰρλανδίαν καὶ 8 ἑκατ. εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἡ ἐξαγωγή τῶν δημητριακῶν ἐκ τοῦ λιμένος τούτου ἀνῆλθεν εἰς 113 ἑκατ. βουσελ, ἧτοι κατὰ 13 1/2 ἑκατ. ὑπερτερεῖ τὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἐκ τῶν 2,920 πλοίων, τὰ ὅποια ἐχρησίμευσαν πρὸς μεταφορὰν τοῦ ποσοῦ τούτου, ἐννέα μόνον ἐσημειώθησαν ὡς ἀπολεσθέντα.

Ἡ ἐξαγωγή τῶν κτηνῶν (85, 678) καὶ τῶν νοπῶν κρεάτων υπερβαίνει ὁμοίως τὴν τῶν παρελ. ἐτῶν. Σπουδαία αὐξήσις παρατηρεῖται ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ξένων ὑφασμάτων ἀνερχομένων εἰς 28 ἑκατ. δολ. συγχρόνως ὅμως μετὰ ἐνεργητικότητος ἐξηκολούθουν αἱ ἐργασίαι τῆς παραγωγῆς τῶν ἐγχωρίων ὑφασμάτων.

Ἡ κατασκευὴ μεταξίνων ὑφασμάτων καθ' ὅλα τὰ κράτη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν 34 ἑκατ. δολλαρίων. Ἡ παραγωγή τοῦ σιδήρου δὲν ἐπῆρκεσεν εἰς τὰς ἐγχωρίους ἀνάγκας, ὡς ἐκ τούτου ἐγένετο ἀνάγκη εἰσαγωγῆς σπουδαίου ποσοῦ. Ἡ ὀλικὴ ἀξία τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἀγγλικῶν προϊόντων κατὰ τὸ 1880 ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 165 ἑκατ. δολλαρίων, ἧτοι 50 ἑκατ. πλείων τοῦ παρελ. ἔτους. Ἡ δὲ ὀριστικὴ ἀξία τῆς ἐξαγωγῆς ἐκ τῆς Νέας Ὑόρκης διὰ τὴν Μ. Βρετανίαν καὶ τὰς ἀγγλικὰς κτήσεις ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν 235 ἑκατ. δολλαρίων.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ.

ΕΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ὁ « Ταχυδρόμος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν » παρέχει ἡμῖν τὰς ἐξῆς πληροφορίας περὶ τῆς ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύσεως.

« Τὸ 1854 ὁ λαὸς τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν τὰ μέγιστα νύξῆθη ἐκ τῆς μετανα-

στειλάσας τῶν Εὐρωπαϊῶν ἀλλὰ τὸ 1880 ὑπερέβη κατὰ τὸν ἀριθμὸν πάντα τὰ προηγούμενα. Ἐν τούτοις τῷ 1881, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν τεσσάρων παρελθόντων μηνῶν, φαίνεται ὅτι, ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταναστῶν θ' ἀνέληθ' εἰς 500,000. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 10ης Μαΐου 134,212 μετανάσται ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἦτοι 9,753 κατὰ τὸν Ἰανουάριον 27, 708 κατὰ τὸν Φεβρουάριον, 91,276 κατὰ τὸν Μάρτιον καὶ 37,393 κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου.

Ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ εἰς Castle Carden ἀπεβιβάσθησαν 6,521, ἀριθμὸς ἰκανὸς ὅπως ἀποτελέσῃ πόλιν.

Ἐπελόγιζον ὅτι μέχρι τέλους Μαΐου οἱ μετανάσται θ' ἀνέλωσιν εἰς 70,000.

Ἡ Ἰρλανδία καὶ ἡ Γερμανία ἐξοικονομοῦσι κατέχουσαι τὴν πρώτην θέσιν ὡς πρὸς τὴν μετανάστευσιν· εἶναι δὲ περιεργὸς ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύο τούτων κρατῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Τῷ 1847 μετηνάστευσαν 53,180 Γερμανοὶ καὶ 52,946 Ἰρλανδοὶ ἐπὶ τοῦ ὀλίκου ἀριθμοῦ 129,062, τῷ 1852 Γερμανοὶ 410,644 καὶ Ἰρλανδοὶ 448,431 ἐπὶ 300,992 μεταναστατῶν. τῷ 1854 Ἰρλανδοὶ 82,302 καὶ Γερμανοὶ 476,986 ἐπὶ 219,233.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως ἔτη οἱ Γερμανοὶ ὑπερέβησαν ἅπαντα τὰ ἄλλα ἔθνη, καθ' ὅτι τῷ 1880 ἀπεβιβάσθησαν εἰς Νέαν Ὑόρκην 404,264 Γερμανοὶ καὶ 66,399 μόνον Ἰρλανδοὶ, κατὰ δὲ τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ τρέχοντος ἔτους ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν γερμανῶν μεταναστῶν ἀνῆλθεν εἰς 24,567 ὁ δὲ τῶν Ἰρλανδῶν εἰς 3,879.

Ἡ Tribune τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν διαφορὰν ταύτην ἀποδίδει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ Βίσμαρκ καὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν διάταξιν, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαρύνει ἐπὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως

τῆς Γερμανίας. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ οικονομικὸν μέρος νομίζομεν ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπηρεάζει τὴν μετανάστευσιν, καθ' ὅσον ἡ οικονομικὴ κατάστασις τῆς Ἰρλανδίας εἶναι χειροτέρα τῆς τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ὄργανου, βλέποντες ὅτι φεύγουσι τὰ σπυρίγματα αὐτῶν προσπαθοῦσι παντὶ σθένει νὰ ἐμποδίσωσι τὴν μετανάστευσιν. Ἐν τούτοις αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ἐπωφελοῦνται πάντοτε τῶν περιστάσεων.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΞΗΣ.

« Ἡ παραγωγή τῆς μετάξης ἀνέρχεται ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ XVII. αἰῶνος. Ἀπὸ τοῦ 1760 ἕως τοῦ 1780 ὁ μέσος ὄρος τῆς ἐσοδείας ἀνῆλθεν εἰς 6,600,000 χιλιόγραμμα ἅτινα πρὸς φρ. 2. 50 τὸ χιλιόγ. φέρουσιν φρ. 16,500,000. Μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ 1789 ἐπροτίμησαν τὴν βάμβακα ἀντὶ τῆς μετάξης, ἥτις παρημελήθη μέχρι τοῦ 1820 ἕως 1830, ὁπότε ἀνέλαβεν ὀλίγον, τοῦ μέσου ὄρου τῆς παραγωγῆς αὐτῆς ἀνεληθόντος εἰς 10,800,000 χιλιόγραμμα, τιμώμενα φρ. 44,080,000.

Ἐκτοτε ἡ ἀνάπτυξις ὀλοὴν ἤρξανε. Ἀπὸ τοῦ 1840 ἕως 1845 ὁ μέσος ὄρος τῆς καλλιέργειας ἀνῆλθεν εἰς 17,500,000 χιλιόγραμμα, τιμώμενα φρ. 66,500,000. Ἡ μεγαλύτερα ὅμως παραγωγή ἐγένετο τῷ 1853 ὁπότε ἡ ἐσοδεία τῆς μετάξης ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν 26,000,000 χιλιόγραμμων ἢ φρ. 117,000,000.

Ἀπὸ τοῦ 1856 ὅμως ἀνεφάνη ἡ ἀσθένεια, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἡ ἐσοδεία κατῆλθεν εἰς 7,500,000 χιλιόγ. Ἐπὶ 15 ἔτη διαφόρους ὑπέστη μεταβολάς. Ἀπὸ δὲ 16,436,258 χιλ. εἰς 2 ἀνῆλθε κατὰ τὸ 1866, κατῆλθεν εἰς 8,076,545 κατὰ τὸ 1869. Τῷ 1870 καὶ 1871 ἀνῆλθεν εἰς 10,000,000 ἀλλὰ κατὰ

PENITES EN PARISIOIS

Παρά πᾶσαν τὴν ἐξωτερικὴν λαμπηδόνα καὶ μεγαλοπρέπειαν τῶν Παρισίων, ὑπάρχει ἐν τῇ μεγαλοπόλει ἐκείνῃ καὶ φρικαλέα ἐλεινότης. Κατὰ τὸν πρῶτολογισμὸν τοῦ 1881 μόνῃ ἡ πρωτεύουσα ἔχει νὰ φροντίσῃ περὶ 354,842 παντοίων πτωχῶν ἐν οἷς 28,000 παιδίων ἢ παντάπασιν ὀρφανῶν ἢ τέλειον ἐγκαταλειμμένων ὑπὸ τῶν γονέων. Ἐκ τῶν ἄλλων λαμβάνουσι δημοσίαν ὑποστήριξιν 204,400 ἐν τοῖς ἐαυτῶν καταλύμασι 125,712 ἐν νοσομείοις ἢ ἄλλοις ἰδρύμασι φιλανθρωπικοῖς. Ἀπερίγραπτος ὀλιγόρησις, ἐξευτελισμὸς, θηριωδία καὶ κακοήθεια ἐπικρατεῖ ἐν ταῖς λεγομέναις rītes ἤτοι ἐν ταῖς συνοικίαις τῶν ἐργατῶν. Ὁ Ναπολέων Γ'. μετοικοδομήσας τὴν πρωτεύουσαν, ἀπέκλεισεν αὐτῆς τὴν πτωχείαν· αὕτη ὅμως ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Βελβίλ, ἐπιτρέχει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν νέαν Σύβαριν ἀπειλητικῶς, παρασκευασμένη οὔσα πάντοτε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς σκηνὰς τοῦ 1871.

Λεξικὸν Ἀραβο-ἑλληνικόν.

Ἀσμένως δημοσιεύομεν κατωτέρω, Ἀγγελοῦ περὶ ἐκδόσεως Ἀραβο-ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ φιλοπόνου συμπολίτου ἡμῶν κ. Γ. Πεντάκη πρώτου διερμηνέως τοῦ ἐνταῦθα πολιτικοῦ πρακτωρίου τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἑλλειψὶς παρ' ἡμῖν τοιοῦτου λεξικοῦ κατέστη λίαν ἐπαισητῆ, τὴν ἑλλειψιν δὲ ταύτην ὁ ἐγκρατέστατος τῆς ἀραβικῆς γλώσσης κ. Γ. Πεντάκης πρόκειται ν' ἀναπληρώσῃ.

Ἡ σύνταξις λεξικοῦ καθόλου δύσκολος, δυσκολωτέρα ἀποβαίνει προκειμένου περὶ λεξικοῦ Ἀραβο-ἑλληνικοῦ εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ κατανοήσῃ τὰς δυσχερείας καθ' ὧν ὀφείλει νὰ παλαίσῃ ὁ ἀναλαμβάνων τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον· ἐκτὸς τῶν μόχθων, οἵτινες ἀτυχῶς οὐδέποτε ἐπαξίως ἠμείφθησαν παρ' ἡμῖν, ὁ κύριος Γεωργίος Πεντάκης ὑποστήσεται καὶ δαπάνας σχετικῶς μεγάλας, δι' ἃς δικαιούται νὰ προσδοκᾷ πρόθυμον καὶ γενναῖαν τὴν συνδρομὴν τῶν ὁμογενῶν.

τὰ ἀκόλουθα τρία ἔτη ἐποίκιλλε μεταξύ 9, καὶ 8,000,000. Τῷ 1875 ἀνῆλθεν εἰς 11, 000,000 ἀλλὰ τὸ 1876 κατῆλθεν εἰς 2, 400,000 τῷ δὲ 1877 ἀνῆλθε καὶ πάλιν εἰς 12,000,000.

Τέλος τῷ 1878 ἡ ἐσοδεία τῆς μετάξης ἀνῆλθεν εἰς 8,000,000. τῷ 1879 εἰς 5, 000,000, τῷ δὲ 1880 εἰς 6,500,000 χιλιόγραμμα.»

ΠΕΡΙ ΖΥΘΟΥ.

Ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν ζυθοπολῶν τῷ συνελθόντι ἐσχάτως ἐν Βερσαλλίαις σπουδαῖαι ἐγένοντο ἐκθέσεις περὶ ζύθου. Κατὰ τινα ἐξ αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ 40,000 ζυθοπωλεῖα, ἅτινα παράγουσι κατ' ἔτος 102, 000,000, ἑκατολίτρων ζύθου, ὧν 35,682, 591 κατασκευάζονται ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, 14,480,909, ἐν Πρωσίᾳ, 41,852, 591, ἐν Βαυαρίᾳ 41,180,689 ἐν Αὐστρίᾳ, 7,090,000 ἐν Γαλλίᾳ καὶ 1,200,000 ἐν Ρωσίᾳ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατανάλωσιν, ἡ μεγαλύτερα γίνεται ἐν Βαυαρίᾳ ἔθνα κατὰ μέσον ὄρον ἕκαστον ἄτομον καταναλίσκει 149 λιτ. ἐν Ἀγγλίᾳ 143, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Γερμανίας, 94, ἐν Σκωττίᾳ 44, ἐν Ἰρλανδίᾳ 42, ἐν Αὐστρίᾳ 31, ἐν Γαλλίᾳ 21 καὶ ἐν Ρωσίᾳ μόλις 2.

ΠΕΡΙ ΦΩΣΦΟΡΟΞΥΛΩΝ

Κατὰ τοὺς περιεργούς ὑπολογισμοὺς γερμανικοῦ στατιστικοῦ δαπανῶνται καθ' ἑκάστην μόνον ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ περὶ τὰς διακοσίας χιλιάδας ἑκατομμυρίων φωσφοροξύλων, ὧν ἡ κατασκευὴ ἀπαιτεῖται 400,000 κυβικῶν μέτρων ξύλου καὶ 429,000 λιτρῶν φωσφόρου. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀπὸ τῆς τριβῆς τοῦ φωσφοροξύλου μέχρι τῆς ἀνεφλέξεώς του παρέρχονται ἐν μόνον δευτερόλεπτον, οἱ κάτοικοι δαπανῶσι καθ' ἑκάστην 550,000 ὥρων ἐν τῇ τριβῇ φωσφοροξύλων.

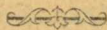
Ἡ μετάφρασις τοῦ Κορανίου, ἔργον τοῦ κ. Γ. Πεντάκης, δὲν ἔτυχε, τῆς δεούσης ὑποστηρίξεως, ἐνῶ ὁμολογουμένως ἦτο ἄξιον πάσης συνδρομῆς.

Ἄξια λόγου συγγράμματα σπανίζουσι παρ' ἡμῖν, οὐχὶ διότι ἐλλείπουσιν οἱ συγγραφεῖς ἀλλὰ διότι ὀλίγιστοι εἶναι οἱ βουλούμενοι νὰ συνδράμωσι, καίτοι πολλοὶ οἱ δυνάμενοι καὶ πλείότεροι οἱ ἀναγιγνώσκοντες δωρεάν.

Ἐλπίζομεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ Κ. Γ. Πεντάκης θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ ἔργου, καθὼς ἔργου τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ὁμογενεῖς.

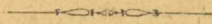
Οἷον δῆποτε ὅμως ἔσται τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων αὐτοῦ, ὁ κ. Γ. Πεντάκης κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον ἔσται εὐτυχῆς, ὅτι, καὶ ἂν ὡς ἄνθρωπος ἀμαρτήσῃ ἐπὶ γῆς, διὰ τῆς συντάξεως λεξικοῦ ἐξαγνισθήσεται ἐν οὐρανοῖς κατὰ τὴν Ἄγγελον ποιητὴν Ἰώνσωνα.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΑΡΑΒΟ--ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι ἡ Ἀραβικὴ γλῶσσα διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ οἰκοῦντας ὁμογενεῖς κατέστη ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ὡς γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι οὐδενὸς βιβλίου καταλλήλου δύναται ποιῆσαι χρῆσιν, ὃ θέλων νὰ σπουδάσῃ τὴν γλῶσσαν ταύτην διότι οὐδὲν βιβλίον πρὸς τοῦτο κατάλληλον ὑπάρχει δυστυχῶς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλῶσση.

Τὴν ἔλλειψιν ταύτην πρὸ πολλῶν ἐτῶν καταγίνομαι νὰ ἀναπληρώσω, ἐν μέρει, καταβάλλων μόχθους ἱκανοὺς πρὸς σύνταξιν λεξικοῦ πλήρους, ὅπερ ἕκαστος νὰ δύναται νὰ συμβουλευθῆται, εἴτε θεωρητικῶς εἴτε πρακτικῶς ἤθελε νὰ σπουδάσῃ τὴν γλῶσσαν

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐκάστην λέξιν Ἀ-

ραβικὴν τὴν σημειῶ μὲ ἀραβικοὺς συγχρόνως καὶ ἑλληνικοὺς χαρακτῆρας. Ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ δὲ περιέχονται φράσεις ἀραβικαὶ, παροιμίαι, λόγια, τεμάχια ἐκ συγγραφέων ἀράβων, σημειώσεις, κτλ. οὕτως ὥστε ἀποβαίνει τὸ βιβλίον πολῦτιμον ἀπόκτημα διὰ πάντα φίλον τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης.

Τὸ ΛΕΞΙΚΟΝ θέλει σύγκεισθαι ἐκ 50 περιόπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 8ον μὲ καθαρὸς χαρακτῆρας ἕνδεκα στιγμῶν, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ μετὰ πάσης τυπογραφικῆς φιλοκαλίας τετυπωμένον.

Πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ κυρίων συνδρομητῶν τὸ ἐν λόγῳ Λεξικὸν δημοσιευθήσεται κατὰ τεύχη ἐκ δύο τυπογραφικῶν φύλλων κατὰ δεκαπενθημερίαν, ἐκάστου τεύχους τιμωμένου ἀντὶ φράγκου, πληρωτέου ἅμα τῇ παραλαβῇ.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς ἀποσταλήσεται τὸ βιβλίον ἅμα τῇ ἀποπερατώσει τοῦ ὅλου ἔργου, ὑπολογισθησομένου πρὸς ἡμῖς φράγκον ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅπως πολυδάπανον καὶ πολύμοχθον ἔργον ἀναλαμβάνω. Γνωστὸν πρὸς δε ὑπάρχει ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας εἰσὶ πάντοτε βαρῦτιμα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀποβλέπω εἰς χρηματολογίαν καὶ ἐπειδὴ ποθῶ ἵνα τὸ ἔργον μου καταστῇ τοῖς πᾶσι προσιτὸν, ὤρισα τιμὴν σχετικῶς μετρίαν πρὸς τὰς βαρείας δαπάνας ἃς ἡ ἔκδοσις συνεπάγεται.

Εὐελπιστῶ ὅτι οἱ ὁμογενεῖς ἐκτιμῶντες ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς μόχθους οὓς ὑπέστην καὶ τὰς δαπάνας, ἃς θὰ ὑποστῶ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀξίαν καὶ χρησιμότητα τοῦ ἔργου, θέλουσι μὲ συνδράμει εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ ἐκφράζω αὐτοῖς ἐκ τῶν προτέρων τὰς εὐχαρίστιας μου.

Ἀλεξάνδρεια 10)22 Ἰουλίου 1881.

Γ. Ι. ΠΕΝΤΑΚΗΣ.

Α'. Διαρμηνεύς τοῦ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ Πολιτικοῦ Πρακτορείου τῆς Ἑλλάδος.